

NIKOLA MILČENOV KASNO ZA PRAVO

PROFIL

Đorđe Miljenović

NIKAD NIJE KASNO ZA PRAVI DEBAKL

1.

Mazala je kremu na lice, neku s čudnim mirisom i, bože, stvarno ne znam kako je bilo moguće da joj se baš taj miris dopadao više od drugih. Pored svih divnih kajsija i prekrasnih bresaka i uzbuđujućih jagoda, ona je stavljala tu kremu s tim mirisom. Nije čak ni voće. Ne znam šta je. Svake noći ista stvar: ja ležim i čitam, ali ne mogu da se fokusiram jer ona stavlja tu kremu i znam da posle satima neću moći da zaspim od tog mirisa. Onda će da legne u krevet i da me tera da ugasim svetlo i ja ću se buniti jer mi se ne spava i onda ću da siđem u dnevnu sobu da poharam frižider i pravim toranj od limenki piva. Pred zoru ću zaspati na kauču, a onda me ona budi sat kasnije i više. A mene tako boli glava, samo razmišljam o tome kako bih je zadavio.

„Previše piješ, to nije dobro“, evo je počinje.

„A ti previše stavljaš te jebene kreme koja smrdi, kakav je to uopšte miris?“

„Zašto se bar jednom kad već ideš dole svake noći ne bi uspavao čitanjem? Znam ja šta ti radiš dole. Gledaš porno-filmove. I piješ. Mnogo piješ“, uhvati me.

Za deset godina zajedničkog života čovek gaji svoje individualne načine zabave. Nema mnogo inovacije u krevetu za deset godina i ljudi moraju da daju sebi oduška ovako ili onako.

„Pa nego šta ću? Da udišem tvoju kremu, ti stvarno misliš da me to možda pali? Ta krema ti smrdi, ženo.“ Već sam joj kukao za tu kremu, nije je mnogo pogodilo.

„Reče čovek koga sam nanovo morala da učim da se tušira.“

Popizdeo sam. Sišao sam ranije dole katastrofalno raspoložen.

Šta se, do đavola, dogodilo sa ženom koju sam upoznao pre deset godina? Naše upoznavanje u nekom bezveznom klubu, ja sam bio mlad, dobro mladi, a njene pune usne najlepše koje sam ikada video, i mi se ljubimo i strast je nepodnošljiva. Nije mirisala na glupu kremu i imali smo o čemu da pričamo. Moj prvi roman odlično se prodao i putovali smo i zajebavali se i jebavali na svim mogućim mestima. Samo dva puta zavrti svojim oblim divnim dupencetom i ja sam naložen ko bik, a onda se zgrabimo i polupamo sve oko sebe i divljački se jebemo kao one životinje u *Opstanku*. A sada gledam

porno filmove i ločem ko svinja da bih uopšte mogao da zaspim, ni čitanje nije toliko zabavno kao nekad. Mrzeo sam sebe malo manje tada, sad sam bio očajan.

Telefon je zazvonio, a bilo je već prilično kasno, znao sam da nije nijedan od naših prijatelja. Ona je podigla slušalicu.

„Ja ću, za mene je“, zakreštala je, a meni se samo gadila jebena krema. Ko li je zvao tako kasno? Ma boli me kurac, pivo je bilo hladno taman koliko bi trebalo, daljinski već u ruci i sad udri. Onesvestio sam se na par sati.

Još nije ni progovorila, dovoljno je bilo da se spušta stepenicama iz spavaće sobe i ja bih se probudio, ne zato što imam fantastičan sluh nego zato što je hodala kao mastodont. Moj toranj od limenki koji sam pravio sinoć bio je pravo malo remek-delo, mala relikvija da obeleži još jednu sjebanu noć. Bio sam sve bolji u pravljenju ovih, šteta što ne plaćaju za to.

„Đubrište, svinjac, limenke svuda, udala sam se za svinju!“

„Mi nismo u braku, Branka.“

„Sreća, samo bi mi još to trebalo!“

Oh kako sam je mrzeo, oh kako sam bio očajan!

„Ja te volim, draga, zato si sa mnom.“

I sad kreću suze.

„Ne voliš ti nikoga i ništa ne voliš, samo svoje piće i pornografiju. Mi retko da više i pričamo, a šta je sa...“, počela je da jeca kao srednjoškolska šiparica, ali nisam bio sasvim imun na njene suze. Zagrlio sam je otpozadi i nežno poljubio u vrat. Ruke su mi same klizile ka njenim grudima, ali mi miris jebene kreme nije dozvolio da se potpuno prepustim uzbuđenju.

Sklonila je moje ruke i narogušila se - čoveče, koliko je bila ružna kad se naljuti.

„Skloni se od mene, pijanice! Bedni alkoholičaru, gnjido, ološu!“

„Branka, šta ti je, znam da je sjebano u poslednje vreme, ali...“

„Šta ali? Nemam dece, nismo u braku, ti se opijaš ko svinja, više i ne pišeš, bio si nekada pisac, a sad? Impotentna olupina, drkadžija u godinama, divno. Za koga sam se ja udala, eeh...“

Mislim da je Brankin problem to što bi ona volela da se uda samo da bi mogla da kuka za-koga-sam-se-ja-udala scenario.

Utrčala je u kupatilo i zalupila vratima. To znači da do podneva neće izaći i da će se samosažaljevati dok ne pukne. Rešio sam da odjebem napolje i da joj kupim nešto lepo. Problem je bio šta kupiti. Bio sam najgora neznalica na planeti za takve stvari. Ona je uvek znala tačno šta da mi pokloni, a ja sam bio očajan u tome. I onda sam rešio da joj kupim svinju. To je životinja, kažu najinteligentnija od svih domaćih, i trendi je, čitao sam u nekim jeftinim novinama dok sam sedeo u čekaonici doktora Božovića da joj pregleda lično mesto.

Gde da nađem svinju, u pičku materinu? Vozio sam po gradu i pade mi na pamet da odem do nekog sela. Nemam pojma kog, ali sledećeg trenutka obreo sam se na autoputu i munjevito menjao brzine. Bio sam mamuran, ali trezan, pa sam stao na pumpu da natočim benzin i kupim par piva. Dečko na kasi imao je pravi šumadijski akcenat, pa mi pade na pamet da ga pitam da li zna gde se svinja može nabaviti. U početku je mislio da ga zajebavam, ali sam mu rekao da sam ozbiljan.

„Ima gi kod majstor Tozu, on prodaje prasići u Leskovac, a i pare mu trebaju, pare je zaprecio, pa gi posle ne mogao da nađe.”

Cerio se kao imbecil, a ja pola nisam razumeo, ali ipak mi je napisao broj majstora Toze i ja sam bio na putu za Leskovac.

Bilo mi je žao zbog Branke, dovoljno je teško što smo ubrzano starili oboje, al' njoj je bilo teže. Žene su osetljive na ta sranja i bez toga da još imaju magarca koji svako veče hrče pijan, pa makar i iz dnevne sobe. Ha, moje hrkanje bilo je ekvivalent njenoj usranoj kremi.

Volvo je nabio 200, a Debisi tukao iz CD plejera. Kakav kontrast! Pustio sam Musorgskog, to je bilo rokanje.

Tri i po sata dosadnog pravog puta kasnije, zbog stajki na pumpama po još piva, i stigoh u Leskovac. Sve starinske kuće i zgrade i krave. Koja kokoška, ali svinje nisam video. Raspitivao sam se za adresu i nađoh kuću nakon pola sata.

Blizu kapije stajao je čovek, nizak ali nabijen, pedesetih, reklo bi se. Popucali kapilari oko očiju, od rakije sigurno, vuneni prsluk i blagi bazd balege.

„Dobar dan, domaćine. Vi ste majstor Toza?”

„Jes, a ti mora da gi bidneš Beograđanin za prase?”

Rukovasio se. Čoveče, koji stisak. Al' imao je živopisnu vrcavost oko tih očiju, delovao je neiskvareno. Toga nema mnogo po Beogradu. Faca mu se najednom uozbiljila.

„Je li, a da pitam, šta će ti prase, nema mesara po Beograd?“

Osmeh mu se vratio.

„Hoću da ga dam ženi.“

„Žena da peče, dobro, lepo.“

„Ne, niste shvatili. Hoću da joj poklonim da ima, da ga čuva, voli.“

Nije shvatio.

„Au, lele, pa zar ženi prase? Ccc, pa šteta da propadne, to, be, lepo, dobro meso.“

„Neće propasti, udomićemo ga. Mislio sam da ga nazovemo Jelenko po mom ocu.“

Prekrstio se tri puta, ali je najzad otvorio kapiju i pustio me u dvorište. Kuća mu je bila stara ali divna, i dvorište sa životinjama i štala i obor; samo sam se najednom rastužio što živim u smrdljivom jebenom gradu s kremama.

Odveo me do svinjca i odmah sam video Jlenka. Malo prase, verovatno skoro rođeno, srećno u govnama i blatu više nego što ću ja ikad biti. E pa, Jlenko, dani bezbrižnosti su gotovi. Ideš u grad da patiš sa mnom i Brankom, što dobija prvu nagradu, ako postavimo da je drugo mesto ti sa jabukom u ustima na tacni.

Majstor Toza i ja se rukovasio i ja uzeh Jlenka, stavih ga u kola i mahnuh iz volvoa Tozi i njegovoj ženi Milici, koja je posao zapečatila rakijom. Kupio sam dve flaše.

Zbog greške u proceni i mašine koja proždire benzin, morao sam da stanem na pumpi još jednom. Krenuo sam do kase, ali je Jlenko iskočio pre nego što sam zatvorio vrata i pošao prema polju. Čovek koji toči benzin zbunjeno je gledao i ja sam se prodrao na njega.

„Šta gledaš, hvataj Jlenka?!“

Jlenko je bio mali, ali zajebano brz. Motao nas je oko pumpe dobrih petnaest minuta. Skočila su još dva radnika da ga hvataju. Brkati jedan ga dohvati. Ponosan što je uhvatio zver, cerio se kao majmun.

„Al' će bidne gozba, a?“

„Neće. To je poklon za moju ženu“. Setio sam se da nismo u braku.

I brka čudno pogleda, ali mi doda Jelenka, koji je skičao kao da ga kolju. Seli smo u auto i krenuli. Bio je miran odjednom. Sedeo je na prednjem sedištu i gledao me. I ja sam njega gledao. O, da. Prava svinja, nema šta. Ali po čemu najinteligentnija? Kako se to uopšte meri? Tako što životinje ispunjavaju glupe komande glupih ljudi. Uvek sam kao merilo inteligencije postavljao postupke neposlušnih ljudi koji ne odgovaraju na glupe komande. Onda, šta? Zašto si ti, Jelenko, tako inteligentan? Valjaš se u govnama od kad si se rodio, pojedeni su ti svi preci. Šta je njima inteligencija donela dobro u životu, šta?

„A, Jelenko, umeš li da odgovoriš na to, govnjivi kučkin sine?”

Iznenadio me je.

„Hrk!”

Jebote, samo to. Baš kao da je odgovorio. Da li je moguće da je svestan koliko će mu sudbina biti drukčija od namenjene?

Gledali smo se još malo i onda smo uveče stigli u grad. Branka nije bila kod kuće. Odlično, biće lepo da je iznenadim kad se vrati. Hteo sam da nahranim Jelenka, ali u frižideru je bilo samo svinjsko meso. E, jebi ga sad. Spakovali smo se u volvo ponovo i otišli do prodavnice. Nosio sam ga u ruci i bio je miran.

Radnik obezbeđenja zaustavio me je na vratima radnje.

„Gospodine, ne možete da ulazite sa psom u radnju.”

„Kakav pas, majmune, zar ne vidiš da je ovo svinja?”

„Eeer... pa...”

„Za pse znam da ne mogu, ali nigde ne piše ništa za svinje, gde piše?”

„Pa dobro, nećete moći da uđete u objekat sa... eer... svinjom.”

„Što ne? To je najinteligentnija životinja. Inteligentnija je od tebe, mamlaze. Vidi šta radiš.”

„Bojim se da ću vas zamoliti da napustite objekat.”

„Čoveče, vekovi evolucije i ispadneš ti. I ti si bio najbrži spermic svog ćaleta. O.K., mamlaze, ide svinja, odoh i ja, zgutikurino glupa.”

Otišli smo do druge radnje. Bilo je zajebano naći parking, ali nekako se snađosmo.

„Slušaj, Jelenko, ovi jebivetri klasifikatorski će da prave frku ako te povedem sa sobom. Budi kul, ovde imaš CD plejer, pusti radio, čitaj

novine, kako god, ti si inteligentan, boli te kurac. Dolazim za dva minuta, O.K.?"

„Hrk!" opet me iznenadio. Nisam se ovako prijatno osećao od kad sam upoznao Branku.

Kupio sam kukuruz i pivo i flašu *Jacka Danielsa* da proslavimo pomirenje i prinovu, Branka, Jelenko i ja. Mnogo mi se svidelo to prase Jelenko. Učtiv je. Ali zažalih već sledećeg trenutka zbog te pomisli jer se posrao po zadnjem sedištu i trljao njuškicu u svoj tovar.

„Čoveče, vekovi evolucije da bi ti jeo govna. Strašno."

Nema veze, bio je još mali, naučiće s vremenom.

Brankičina honda bila je parkirana ispred kuće. Eto iznenađenja.

„Ženo, stigao sam, dođi brzo, imam nešto za tebe!" skoro sam otpevao i čuo njene mastodontske korake kako ispunjavaju kuću.

„Šta se dernjaš skote, šta... Isuse Hriste, šta je to?"

Prebledela je. Nije mi se činilo da je od sreće.

„To je prase, draga, za tebe. Zove se Jelenko po mom ocu." Smešio sam se u nadi da će taj gest biti jedan od lepših u poslednje vreme.

„Izvini što sam se pona..."

„Nema te ceo dan i pojavljuješ se sa svinjom. Gospode bože, ti nisi normalan! Idij(j?)ote, kretenu, majmune!!!"

Čovek bi pomislio da će joj posle toliko godina pod jednim krovom s piscem uvrede biti malo elokventnije.

„Isuse Hriste, za koga sam se ja udala! Eto šta ti misliš o meni! Da sam svinja! Da sam debela i ružna i glupa! Zato mi donosi svinju. Daš mu sve najbolje godine, a on ti da svinju za uzvrat!"

„Ali, draga, pa mislio sam da će ti se dopasti. I Jelenko nije debeo i ružan. Baš je lep. I inteligentan, je l' tako, Jelenko?"

„Hrk!"

„Isuse, on razgovara sa svinjom! Šta sam bogu zgrešila, oh, bože, ako te ima, daj neki znak!"

„Hrk!"

„Ha-ha-ha, eto vidiš, Branka, to nije bilo slučajno! Imamo svinju - boga! Šta kažeš?"

„Kažem da nisi normalan i da odlazim, to kažem. Nisam htela da te povredim, nadala sam se da si shvatio do sad. Već duže vreme se viđam s Mirkom."

Najduža sekunda tišine u mom životu. Kao tri večnosti.

„Mirko? Mirko Kuzmanović? Šta, ti i Mirko Kuz... Šta, bre, pričaš, ženo?"

„Da, izvini. Gotovo je. Sinoć smo se čuli i on želi da se preselim kod njega."

„Kod Mir... Ne mogu da verujem! Upravo sam prešao ne znam ni sam koliko stotina kilometara da ti kupim svinju, jebenu svinju, i ti mi kažeš da ideš kod te izdrkotine mrtve?"

„Žao mi je... eto, imaćeš svinju", cenjkala se drolja.

„Ma jebe mi se za svinju, hoću tebe, bre!" Oh, kako sam je mrzeo, oh.

„Ti mene, dušo, ne voliš. Ti voliš piće... porniće..."

„More dosta s tim sranjem, bre! Ko jebena pokvarena ploča!"

„To je to, Dragutine. Zbogom. Poslaću nekog po stvari. Nećeš da me zagriš poslednji put?"

Hteo sam da je zagrlim kablom od telefona i da nežno spustim vrelu usijanu peglu na njeno lice.

„Dođi..." I ja sam došao kao poslušno dete. Dete prase.

Grlili smo se za ono, što bi se reklo, licise na večnost. Najlepši zagrljaj u mom životu.

„Nemoj da ideš", pokiso sam skroz, „ostani. Ti, Jelenko i ja bićemo divna porod..."

Stavila mi je prst na usta i izašla. Nisam plakao od detinjstva, pa nisam ni tad. Seo sam na kauč, upalio TV i otvorio pivo. Jelenko je seo pored mene.

„He-he, nisam joj rekao da je Mirko impotentan, he-he. Vратиće se." Otpio sam gutljaj.

„Hrk!"

2.

Dve nedelje prođoše kao polumrtvi konj što se vuče po seoskom krajoliku. Branka se nije javljala i ja sam pio, a Jelenko se vrzmao po gajbi. Gajba je sve više ličila na njegov prirodni habitat, ali meni nije smetalo. To je bila moja jebena kuća, i ako sam ja hteo da izgleda ko svinjac, onda će tako i izgledati. Jelenko je narastao. Samo dve nedelje i već je bio prava momčina. Vodili smo duge i iscrpljujuće razgovore i ja sam bio devastiran zbog Branke. Jebeni Mirko Kuzmanović. Glupi kurac od čoveka, ma kakav čovek, kretenčina. S njegovim kurčevim poslom vršioca dužnosti neke jebene kompanije za osiguranje, pih koje sranje. Uvek je merkao Branku, kurčio se nekim pričama o ovim ili onim kolima, nekim pičkama koje je jebavo, a u stvari njegova bivša verenica Vera nešto mi je rekla u poverenju.

Ijao koliko sam bio srećan zbog toga! Vera i ja smo se tucali tajno nekoliko puta. Kad sam je pitao što to radi sa mnom, rekla je da neko u njenoj kući ima problem s pišom. Slatko sam se nasmejao i otvorio pivce. Jelenko je dotrčao. Verovatno već prepoznaje zvuk otvaranja limenke i onda zna da ću da se raspričam.

„Šta je, svinjo? Opet gladan?”

Popeo se na kauč i ja sam ga pomazio po glavi. Kako je njega bolelo dupe za sve moje jade! Možda i nije, možda svaki put kad grokne kaže da me voli. Možda sam već bio pijan. Rešio sam da izvedem Jelenka u šetnju. Dve nedelje samo je skakutao po krevetima i pišao u dvorištu, nekad i u dnevnoj, ali bože moj, mislio sam da bi bilo dobro da ga malo očvrsnem. Da vidi od čega je svet sastavljen. Možda upadne u neku tuču i izađe kao pobednik, ili izgubi, ali nauči važnu životnu lekciju. Izašli smo i nisam mu stavio povodac. Greška. Malo je šetao pored mene, ali u jednom trenutku se zalaufao i pobegao kroz park. Prešao ulicu i otrčkao u drugi park. Usrao sam se od straha kao nikada dok sam gledao kako hvata maglu. Ali mali lukavi govнар je stao. Tražio me je pogledom i ja sam zaurlao njegovo ime. Krenuo je nazad prema meni.

„Stani! Stani tu, majmune jedan!”

Ukopao se u mestu i čekao da dođem do njega. Nisam više mogao s lakoćom da ga nosim u rukama, ali nije bilo drugog načina. Dok sam ga podizao, počeo je da se gica. Heh, gica se gica. Malo se

primirio i ja odjebah ideju da ovu šetnju nastavim bez povoca, jebeš to, ljudi bi bili u šoku da vide svinju kako trčkara parkovima. Jebi ga, verovatno bi se plašili za svoju decu, možda bih i ja. Ljudi su me gledali na ulici kao da sam ludak, ali Jelenko kao da je uživao. Neka deca dotrčaše do mene.

„Jao, što je slatko.“

„A je l' možemo da se igramo s njom?“

„Vidi joj njuškicu.“

Smučila su mi se deca.

„Odjebite, nađite sebi svinju pa se igrajte, ovaj je moj!“

Deca su razočarana otišla, ali šta ćeš, to je život. Pun razočaranja i vršilaca dužnosti koji bi vam kresali ženu. Koja vam nije žena. Došao sam ispred kuće. Nisam mogao da otvorim kapiju, pa sam Jelenkova rebra obgrlio kolenima i otključao kapiju. Zaključavao sam je za slučaj da Branka proba da se vrati. Iz komšijskog dvorišta izlazila je Isidora. Ona je jedva punoletna ćerka mog komšije Radeta. Nismo se mnogo voleli Rade i ja, ali Isidora je u više navrata svojim lepim plavim okicama treptala kad bismo se susreli, i to je bilo slatko, ali jebiga, Branka i sranja.

„Dobar dan, čika Dragutine, jao, pa šta je to?“

„Zar su svi ludi? Svinja, eto šta je!“

„Mnogo je slatka, otkud vam?“

„Kupio sam je ženi da je uzgaja, a onda me ostavila.“

Kao da nije čula poslednji odgovor.

„Pa 'de si ti prasence, kako se ti zoveš?“

„Hrk!“ Vidi malog zavodnika, priča s njom.

„Zove se Jelenko, po mom ocu.“

„Muško, a? Joj kako sam sladak mali, joj je l' sme da se mazi?“

Još pitaš.

„Sme, samo požuri, moram da ga vodim da jede.“

Čučnula je i počela da ga mazi, i nije mu smetalo, a ja sam gledao njeno lepo plavokoso teme. Mmmf, čoveče, šta bih ja sve tu radio.

„Ajde, Jelenko, dosta ti je, sutra ćeš opet.“

„Stvarno?!“, oči su joj zaigrale, „je l' bih mogla da dođem nekad da ga mazim malo, molim vas, baš je sladak!“

Još pitaš.

„Ne znam, dogovorićemo se. Zovi, vidi da l' sam kod kuće, pa ćemo videti. Ajmo, Jelenko, kreći.“

Poslušno je krenuo u kuću, bio sam ponosan. Ponosni vlasnik jedne svinje.

Nisam imao ništa osim kukuruza da mu dam da jede, ali izgleda da mu ni to nije smetalo. Ja sam potpuno prestao da jedem meso, što je smetalo mojim alkoholičarskim apetitima.

Jednostavno, nisam više mogao da jedem a da imam ovakvog stvora pored sebe, to bi bilo pogrešno. Ali bio je super društvo. Ja sam čak počeo malo i da škrabam. Prošlo je mnogo vremena od kad se to desilo. Sviđala mi se i Isidora, mislim da sam glavnu junjakinju nove priče koncipirao na liku osamnaestogodišnjakinje iz komšiluka. Linija manjeg otpora, al' jebiga, šta ćeš. Bio sam sebičan, očajan i pijan danima. Moji tornjevi limenki sada su krasili celu kuću i bilo mi je bezmalo drago što nije bilo nakremljene da zvoca.

Telefon zazvoni, mora da je kurva shvatila.

„Draga, izvini, sjebao sam...“, zaustih, ali i zajebah se. Bio je to Božen, moj stari prijatelj iz Zagreba. I on je piskarao u mladosti, ali se nikad nije dobro prodavao, pa se zadovoljio kolumnom u nekim kurčevim novinama.

„Bok, stari, ja sam. Što si to sjebao? Ha-ha-ha.“

„Šta hoćeš, karakondžulo, probisvetu? Znaš li koliko je sati?“

„Pet po podne, stari. Što, je l' nezgodan čas?“

„Ma jok, zajebavam. Šta ima?“

„Čuj, došao sam u Beograd i moramo se vidjeti, možeš li kako?“

„Mogu, znaš gde sam. Kupi pivo, ti jeftina cicijo!“

„Ha-ha-ha, uvijek je lijepo čut komplimente prljavog kopilana poput tebe.“

„Aj zdravo.“

Krelac je došao brže nego što sam mislio, nisam imao vremena da sklonim tornjeve. Nije doneo pivo. Imao je neki čudan pogled i to mi se nije sviđalo nimalo. Zagrlili smo se i uveo sam ga u dnevnu sobu.

„Fina kolekcija đubreta, stari. Imaš kave?“

„Ako si mislio na kafu, nemam, jer to sranje ne pijem. Branka je pila, ali sam bacio u đubre kad me je napustila. Imam piva.“

U tom trenutku Jelenko je ušao u sobu, verovatno da se pozdravi, a Božen je skočio prestravljen kao da mu je neko iznenada nabio

električni dildo u bulju.

Smejao sam se dok je bežao po sobi, a siroti Jelenko verovatno je mislio da je to igra, pa ga je sve više jurio okolo.

„Stari, što je ovo? Ah, je l' ujeda?”

„Koji vam je kurac svima, to je svinja, šta misliš da je, labud?”

„Je l' opasan?”

„Da, strašan je! Jednom je zaklao lava i medveda u samoodbrani, a počistio je i čitav bataljon američkih marinaca! Nije, bre, opasan, sedi, pomazi ga, mnogo je pametan. Zove se Jelenko, po mom ocu.”

Seo je i poslušao me. Jelenko se popeo na kauč pored njega i Božen ga je češkao iza uha.

„Uf, ti me, fakat, znaš iznenadit svaki put.”

„Šta ćeš, to je zato što fakam. Može pivo?”

„Ne, hvala ti, možda kasnije. Došao sam popričati s tobom o nekim stvarima. Joj, je sladak!”

„Da, pravi mali Džastin Timberlejk.”

Otvorio sam pivo i zapalio pljugu.

„Šta ima, čoveče, otkud ti?”

Usledio je trenutak pauze. Mrzim te pauze. Opet mu se izraz lica promenio i uozbiljio. I to sam mrzeo.

„Odmah ću preć na stvar, nemam puno vremena, a čini mi se ni ti.”

„Je l', boga ti? A kako to?”

„Stari, piješ ko smuk.” Oh, ne, idemo Jovo nanovo.

„Ne treba biti Šerlok Holms da bi se to primetilo. Pa šta, i ti si miljenik dobre kapljice.”

„U svoje vrijeme da, stari, ali prestao sam. Žena, djeca, znaš kako to ide. Kužim da je to tvoj problem postao.”

„Ma nije valjda. Tako kužiš?”

„Daj, nemoj me ismijavat, samo želim da pomognem.”

Bio sam dirnut bezmalo, ali i malo uvređen.

„I kakav je tvoj lukavi plan, Bogi?”

Opet pauza. Majmun je došao spreman za ovo, i imao je plan, i neće mi se svideti i biće neprijatnosti. Nažalost, trenutak ozbiljnosti bio je prekinut. Jelenko je groknuo i ja sam se pocepao od smeha. Cela ta slika, nas dvojica i svinja između nas, gospodari kaučem. Prokleta smešno.

„Vidi, pričao sam s nekim ljudima, i u Zagrebu postoji ta klinika, to ti je inačica *Beti Ford*. Pre nego odjebeš totalno i počneš vikati, shvati da ne kao odgovor na prihvaćam.“

Sada sam već bio u šoku. Ali sam se trudio da delujem mirno i odslušam do kraja. Otpio sam još piva.

„Brate, ti moraš doć ovamo jer u okruženju u kojem si ne'š niš' napraviti, osim se zajebati još više, a to je, vjeruj mi, moguće. Ma daj se pogledaj, živiš u svinjcu, ni manje ni više nego sa svinjom.“

„Ne diraj Jelenka, on je pametan momak.“

„Ma kužim ja da se ti želiš zajebavat, ali ja sam ozbiljan. Ima nas koji ti želimo pomoć, i nemoj to odbit. Imaćeš stan u finom delu Zagreba, kafane ćemo malo zaobilaziti, al' uvješćemo neki sport, to dobro dođe. Možeš pisat na miru, koliko god ti vremena. Molim te, ne kao odgovor ne prihvaćam. U stvari, kužio sam da bi bilo dobro da se sad spakiraš i kreneš odmah sa mnom.“

„Odmah? U, jebote, pa šta ću s Jelenkom?“

„Ma daj, frende, zajebi svinju, misli na sebe malo!“

Znao sam koliko je Božen uporan tip i da nije bilo šanse da ga odbijem, ali nije mi se išlo. Cenio sam to što priča, brinuo je, ali malo me je više vređalo. Ja sam voleo svoje pijenje i ono je volelo mene. I na kraju, neću sigurno napustiti Jelenka, to je konačno.

„O.K., Božene, krećemo. Imam jednu spremljenu torbu u sobi, Jelenka ću odvesti kod komšije, možda im posluži za Božić. Eh, žao mi je, stari moj Jelenko, baš sam se vezao za tebe, ali drug mi je u pravu i moram misliti na sebe. Zbogom, družo moj, kompanjone.“

„Isuse, pa pozdravljaš se sa svinjom, halo!“

„Znam, al' on je posebna svinja.“

„To, frende, drago mi je što si se urazumio. Krećemo?“

„Evo, samo da odem po torbu.“

Otišao sam do spavaće sobe i izvukao praznu torbu iz ormana. Kad sam se okrenuo, Jelenko je stajao na vratima. Skoro da je zaplakao. Pa jebote, on je sve razumeo. Šapnuo sam mu krajnje tiho:

„Ne brini, praseći moj prijatelju, ne bih te izdao ni za sve *Beti Ford* klinike na svetu.“

Sišao sam. Božen je stajao kod ulaznih vrata.

„Ajmo, zakorači hrabro u svoj novi život, družo. Biti ćeš mi zahvalan za ovo.“

Jebote, on je stvarno bio srećan.

„Posle tebe. Ajmo, Jelenko, ideš kod Isidore, njoj se baš sviđaš.”

Božen je izašao, a Jelenko i ja smo ostali unutra, i ja sam zatvorio vrata i zaključao ih. O, bože, koja faca kad je shvatio da sam se zaključao u kuću. Gledao sam ga kroz prozor.

Dotrčao je do vrata i lupao.

„Ma daj, što to činiš? Otvori, ti jedan magarče glupi!”

„Rekao si da ne prihvataš ne za odgovor. E pa, družo, dajem ti novi. NIKADA!”

Nešto se drao ispred, ja sam došao do CD plejera i raspalio Stravinskog do daske. Uhvatio sam Jelenka za prednje nožice i zaigrali smo! Groktao je kao svinja.

3.

Pet dana kasnije rešio sam da očistim tornjeve. Više nije bilo mesta za nove, a i kuća je smrdela kao sala za obdukcije, i to me nije veselilo. Isidora je nekoliko puta zvala, ali sam je uvek odjedbavao sumnjivim argumentima. Jedan dan sam rekao da me boli glava, drugi put da sam zauzet cepanjem drva, treći opet neko sranje, i tako. Nije mi se baš dopadala ideja da se to nešto mnogo razvija, više mi se sviđalo da je samo zamišljam. Božen je zvao nekoliko puta, ali dobijao je samo Stravinskog u slušalicu. Jelenku se, izgleda, nije sviđao Stravinski, pa je svaki put kad sam prilazio CD plejeru s telefonom u ruci, bežao u kuhinju.

Kako bilo, poslednju vreću đubreta ubacivao sam u kontejner kad primetih poznatu figuru na kraju ulice kako mi prilazi. Da, da, to je bila Slađana. Brankina najbolja prijateljica. Sačekao sam je, pozdravili smo se i pozvao sam je da uđe. Ušla je i odmah krenula da sere. Imala je pušketinu od nosa i paž kosu crvene boje, nosila je plavi blejzer i mini suknju s kasirskim najlon čarapama na krivim nogama, i sve u svemu izgledala je kao stjuardesa aviokompanije koja prevozi isključivo mentalno i fizički izazvane.

„Iju što smrdi ovde, Dragutine, je li nešto crklo?”

„Jeste. Crkla je želja svakog muškarca da te jebe.”

„Sram te bilo. A gde ti je ta svinja, hoću da je vidim.”

„Ali, draga, svinja ne želi da vidi tebe. Ima ukusa, šta ćeš.”

U tom trenutku, Jelenko je radoznalo izvirio iz kuhinje i groknuo. Nije bio preterano zainteresovan i vratio se na klopu u kujnu.

„Pa da, kakva životinja, takav gospodar.”

„Vodi računa, više volim životinje od ljudi. 'Oćeš pivo?’” „Neću, hvala. Došla sam po neke Brankine stvari. Laptop i neke haljine.”

„Nažalost, dame i gospođo, taj film nećemo danas gledati.”

„Zašto?”

„Ako kraljica kurvarluka želi svoje stvari, moraće lično da dođe po njih.”

„Uf, a ti si poštenjačina u pičku materinu! Svi znaju da si karao Veru i sad se nešto buniš.”

„Drugačije je kad si muško. Slušaj, ako nećeš pivo i to je bilo to, zamolio bih te da odeš jer moram da radim. Opet pišem i treba mi

mir."

„Opa, još neko remek-delo? Veliki genije je rešio da nas počasti, a? Pa daj jedno pivo, radoznala sam."

Flertovala je sa mnom i to mi se ništa nije dopadalo. S druge strane, prošlo je dosta od poslednjeg puta u vreći, pa pomislih, što da ne?

„Kakav je roman, o čemu se radi?"

„Radi se o ženi koja vara muža i on kupuje svinju koju dresira da je ubije. Perfektan zločin, krvoproliće svuda i sranja."

„Ma daj, vi čak niste ni bili u braku."

„Zato se i zove fikcija, draga."

„Nije srećna s njim, znaš?"

„Normalno da nije, pa ne može ni da mu se digne!"

„Da, a tebi može, pa je i ne tucaš! Koja je razlika? Uostalom, ti nisi čuo za plave tablete koje prave pastuva od nemoćnog frajera."

U, to je zbolelo. Pravo u centar, bez promašaja. Potpuno sam zaboravio na čari savremene medicine. Žacnula me ljubomora kao osa u ustima i bolelo je ludački.

„Vrati se na onaj deo u kom nije srećna, to me zanima."

„Nema sumnje, znači istina je. I ti krvariš, ha-ha-ha."

„Šta je smešno, normalno da krvarim. Slušaj, svinja nije dresirana samo da rokne nju nego i njene nosate drugarice."

Jelenko se pojavio i seo na kauč pored nje ispitujući je.

„Puštaš ga na kauč?"

„Naravno, pa i on je čovek. Mnogi ljudi su veće svinje nego svinje."

„Dobro, ja sam probala, idem sad, moram na posao."

„Što, ostani još malo, ima još piva."

Gledala me je i znali smo oboje šta će da se desi. Pojurili smo do spavaće sobe ljubeći se i skidajući se i dahćući kao kerovi, i sručili se na krevet u kom nekada ne tako davno nisam jebao svoju „ženu".

Zgrabila mi je međunožje i naglo cimala moj ponos sada već u ozbiljnom stadijumu erekcije, i to je bolelo, pa sam brže-bolje sklonio njenu ruku i bacio se na skidanje njene suknje i odvratnih čarapa. Razgolićena i napaljena, sada mi je prvi put delovala zajebano jer je imala opake sise i dupe. To se ranije nije dalo videti. Nabio sam je kao petnaestogodišnjak i bez ikakve predigre vrlo brzo jebao.

Kriknula je i zakikotala se. Nisam odmah primetio u čemu je stvar. Mislio sam da je to neki njen fazon. Ponovo je to uradila.

„Si dobro?”

„Aha, samo nemoj da mi golicaš stopala, mnogo sam osetljiva.”

„Ko ti, bre, golica stopala, vidiš da te držim za sis.”

Pogledao sam iza sebe i video Jlenka, i počeo da se smejem kao manijak. Čovek se propeo na zadnje nožice i lizao joj stopalo. Nikada nisam video svinju da nešto liže. Kriknula je užasnuta, a ja sam se smejavao. Meni je već i bilo dovoljno, ali ona se, video sam, zanela. Sad je magiji došao kraj, odgurnula me i pobegla iz kreveta vukući za sobom cebe kojim se prekrila.

„Šta se pokrivaš? Da svinja slučajno ne vidi tvoje golo dupe?”

„Ne... ne znam... neprijatno mi je... skloni to odavde.”

„Ne, madam, svinja je punopravni član ove zajednice i ima pravo da zna šta se odvija u spavaćoj sobi.”

„Bolesniku!”

Sve me je to zabavljalo, a ona se ljutito oblačila i krenula da izlazi iz stana.

„Pozdravi mi Branku.”

„Puši kurac, kretenu!”

Kao furija je izletela iz kuće i odjurila uz ulicu. Dan je bio lep. Jlenko i ja smo stajali ispred kuće, on se zaigrao s nekim leptirom. Heh, koja ludnica.

Nekoliko sati kasnije zazvonio je telefon. Branka. Popizdela načisto.

„Rekla mi je da si se ponašao kao svinja!”

„Ne, Jlenko se ponašao kao svinja, ja sam bio uobičajeno đubre.”

„Tebi je potrebna pomoć.”

„A tebi sto kita u dupe. Kako čujem, vijagra-boj nema baš neku performansu.”

„Bolja je nego nijedna, klošaru.”

„E, aj vrati se, pričaćemo o svemu.”

„Gotovo je, Dragutine, nas više nema.”

„Al' zato ima vas, je l'? Mrzim te, ti jedno govno ono!”

Spustila je slušalicu. Bilo mi je O.K. Skuvao sam malo kukuruza i podelio s Jlenkom. Jebote, u poslednjih mesec dana više sam puta jeo s njim nego s Brankom za pet godina.

Bilo je oko devet sati, Jelenko je zadremao na kauču, a ja započeo novi toranj. Nisam tog dana ništa pisao. Trebalo mi je malo vremena da sredim utiske i impresije u vezi sa svim što se desilo. Neka vrsta umetničkog procesa ako bi ste blagoizvoleli. Telefon opet.

„Dragutin Milinković kraj telefona. Kako vam mogu biti od pomoći?”

„Slušaj ti, papane, šta se ponašaš ko džukela, a?”

Mirko. Pa dan postaje sve lepši.

„Oh, gospodine Kuzmanoviću, kako kita? Recite mi da li se dobija popust na više od pet tabli čudesnog leka za zanemoćale morone ili je to samo trač.”

„Smej se ti, džukelo, ali tvoja bivša žena vrišti svako veče u mom krevetu!”

„Siguran sam da vrišti, ali od horora! I ona nije moja žena, šuplje govno jedno!”

„Ti samo znaš da kenjaš, da si vodio računa više o njoj, ne bi bila ovde. Kenjator si ti, čitao sam ti i ono sranje, to je čisto sranje!”

„Ah, pa to zna da čita? Sada sam i više nego impresioniran. Aj sad lepo idi osiguraj svoje dupe, jer sudeći po tvojim seksualnim sposobnostima, Branka će uskoro nabaviti strap-on, a onda, dragi Kuzmanoviću, počinje igranka bez prestanka!”

„Samo kenjaš. Slušaj, Branka neće doći po stvari, ali ako ja budem morao da dođem, biće sranja!”

„Pa kako misliš da ih uzme? Da se same pošalju?”

„Ne, pametnjakoviću, poslaću svog vozača po njih!”

„U jebote, imaš i vozača? Znači, osim što ne karaš, ne znaš ni da voziš?”

„Sutra će doći u dva! Budi spreman i budi tu!”

„Uveravam vas, dragi gospodine Kuzmanoviću, da ako bilo koja od vaših kretenčina iz kretenske firme, čiji čak i niste direktor uzgred, pregazi prag moj dvorišne kapije, završiće u urgentnom centru, gde će joj presađivati silikonsko jaje pošto će originalno biti desert mom novom ljubimcu!”

„Da, čuo sam da imaš svinju! Kakav si ti psihopata!”

„Da, ali jebo sam ti verenicu... zdravim potentnim kurcem!”

„Majku ti jebem, dolazim da ti jeb.”

Prekinuo sam vezu, iako je bilo zabavno, znao sam da će ga to još više iznervirati. Jelenko se rasio i protegao. Kako je on lepa svinja

bio. Baš sam ga zgotivio. Prišao mi je i ja sam ga češnuo po uhu. Skoro baš kao pas, samo bolji sto puta. Otvorio sam pivo i otpio malo, i nešto mi pade na um. Njen laptop. Stalno je nešto drkala i kuckala u to sranje. Nije mi ni na kraj pameti bilo da joj zavirujem u to i proveravam, ali sada je bilo nekako... pa, vrlo intrigantno. Ionako sam ga ja kupio. Uzeo sam ga i uključio. Jebiga, traži šifru. Ajde, Dragutine, koja je šifra? U američkim filmovima u boji uvek provale šifru iz trećeg puta. Meni nije uspelo ni iz trideset trećeg. Odjebo sam laptop i seo da pijem. San me je zaveo suptilno, lagano, nežno kao da sam ležao u gomili uvelog lišća na retki topli jesenji dan. Sanjao sam Jelenka. Bio je tužan na kauču, i mene je rastužio.

„Šta je, druže, u čemu je problem?“ pitao sam ga zabrinuto.

„Ti si problem, bre, mnogo se brinem za tebe.“

Od topline i iskrenosti njegovog odgovora počeo sam da plačem; nisam plakao tri decenije, i sad jesam. Ko kiša. Probudilo me je to. Stvarno sam plakao. Ko pička.

Samo što sam počeo da brišem suze, neko je zazvonio na kapiji. Pogledah kroz prozor. Mirko. Ajmo.

4.

„Nisam siguran koji ti deo desert-za-mog-ljubimca nije bio jasan u rečenici?"

Jelenko je stajao pored mene na kućnim vratima i gledao ispitivački u Mirka. Šteta što nije lajao, kapiram da bi se moron malo prepao. Znam da, da l' zbog starosti ili pijančenja, moja moć da nekom pretim nije bila na bogzna kakvom nivou. Ali Jelenko mi je ulivao sigurnost. Nas dvojica, pravi zajebani ortaci.

„Dođi, magarče, dođi, dođi i otvori da ti pokažem neke stvari, pizda ti materina!"

Bio je besan ko ris, to mi se dopadalo. Eto mu malo njegovog leka.

„Koliko se god divio tvojoj elokvenciji, polupismena šimpanzo, kasno je i komšiluk spava, a i ja sam zaspao tako da."

Razvalio je kapiju u pola moje rečenice i Jelenko je potrčao ka njemu. Ne verujem da je bilo nešto zaštitničko u tom činu, mislim da je mislio da je sve to igra. Da se onaj veliki čika u odelu od pet hiljada evra samo igra. Stigao je do Mirka i propeo se na nožice, a ovaj ga je snažno šutnuo u rebra. U tom trenutku, nakon što je zaskičao, moj um kao da su pirsovale igle, sve je postalo tako kristalno čisto, sve kao da se usporilo, verovatno od adrenalinskog šoka. Zgrabio sam kamen iz bašte i nasrnuo na morona. Pali smo obojica i ja sam počeo silovito da ga peglam kamenom, a odnekud je, bogami, potekla i krv. Prekrio je glavu rukama, ali ja sam nastavio da udaram kao potpuni ludak; ispustivši kamen, rukama sam ga lemao s obe strane, a onda sklonio njegovu ruku i dohvatio se poslastice. Iz leve arkade krvario je obilato, a oko mu se potpuno zatvorilo. Nije izgubio svest jer je bezuspešno pokušavao da se odbrani, pa čak jednom i zamahnuo u pravcu moje brade. Srećković je uspeo da mi opali jedan dobar posred vilice, ali adrenalinski šok bio je preovladavajuć, tako da ništa nisam osetio, samo sam nastavio da ga tabam onako kako verovatno niko nikada nije. Zaigraj sa mnom, pederčiću, i pokazaću ti odmah šta je šta. Savio sam mu levu ruku i arlauknuo je od bola kao ranjena zver.

„Stani, stani, čoveče, rame..."

Zadihan, stao sam na trenutak.

„Da šta, rame deo tela, šta je, pičko, govori!"

„Ispalo mi je rame, kretenu, ahhhh.“

Ustao sam. Ležao je dole presavijen i jaukao. Nije mogao da pomeri ruku.

„Imam tu povredu odranije, sad si me načisto sjebo, kretenu!“

Šutnuo sam ga jednom snažno u rebra baš kao što je on Jelenka. Krcnulo je.

„Ovo ti je za svinju“, rekao sam zadovoljno.

Samo je kukao, bilo mi ga je možda i žao. Nisam voleo ovakve stvari, ali Jelenko, njega sam zavoleo. Odvukao sam Mirka iz dvorišta do njegovog automobila.

„Daj mi mobilni, vi korporativne pičkice imate uvek po dva--tri!“

Verovatno od šoka nije ni čuo moju zapovest. Iskopao sam jedan iz unutrašnjeg džepa njegovog poprilično iscepanog sakoa i pozvao hitnu pomoć. Pesnica mi je krvarila. Sranje, sjebo sam je i sad ko zna kad ću moći opet da pišem. Došli su za desetak minuta, ovaj je kukao, ja sam čekao pored i pušio.

„Šta se desilo?“ pitao me je mlađi doktor, šta li već.

„Sapleo se repetativno o moju nogu i obe pesnice“, rekao sam mirno.

Dok su ga prenosili na krevetac, rekao je ono što sam i očekivao da će reći.

„Za ovo ćeš ići u zatvor, samo gledaj!“

„Kako da ne, a ko će da im objasni kako se kapija sama razvalila?“

„Da, da, samo gledaj, ne znaš ti još uvek s kim imaš posla! Ijao.“

Sada mi ga više nije bilo žao.

„Jedi govna, majmune, imaš glavu kao Avalski toranj, a kita ti je toliko mala da će morati da ti stave kateter za pacove. Lepo se provedi večeras, seronjo.“

Okrenuo sam se i vratio u kuću. Ruke su me bolele do ludila. I u tom trenutku... Sranje! Gde je Jelenko? Totalno sam zaboravio od cele frke. Izašao sam u dvorište da ga potražim i dozivao ga, ali nije ga bilo. U celom ludilu nekud je pobegao. Oh, jebem ti sve u pičku materinu. Kako li se samo uplašio. Obukao sam jaknu i krenuo da ga tražim po kraju. Nigde ga nije bilo. Vratio sam se kući umoran, raspizđen i očajan. Sve dobro je otišlo od mene. Poslednja dobra stvar je nestala. Bio sam očajan. Toranj se srušio.

5.

Prošla su dva dana, a od Jlenka ni traga ni glasa. Pojeo sam sav kukuruz i otišao do radnje po još. Otišao sam u prodavnicu gde nas drski radnik obezbeđenja nije pustio. Bio je tamo. Video me je. Ignorisao sam ga i uzeo tri kese smrznutog kukuruza. Na kasi je bio ogroman red i to me je izluđivalo. Malo mi je pa falilo, ionako sam bio razdražljiv. Branka je opet zvala i histerisala i obećala kako će Mirko da me tuži, ali nije me bilo briga. Onda je Božen opet zvao. Oterao sam ga do đavola i iščupao telefonski kabl iz zida. Bio sam totalno sjeban i samo sam pio i spavao po ceo dan. Zalutale misli prenu mi poznat glas.

„Čika Dragutine?"

Bila je to Isidora, to mi malo popravi raspoloženje. Nosila je sivu trenerku ispod koje su se nazirale čudesne obline. Kosa vezana u rep, sjajne usne i prodorne plave oči. Kao kakva boginja.

„Zdravo, Isidora, kako si?"

„Pa ja vas tražim već dva dana, ali nikako ne mogu da vas dobijem."

„Telefon mi se pokvario, a i malo sam bio umoran ovih dana, pa sam više spavao. Jlenka više nema, znaš?"

„Pa zato vas i tražim! Kod mene je!"

U tom trenutku srce mi je zapumpalo kao nekakvo postrojenje, kao mašine u štampariji, a utroba mi je bila presečena i pošumljena najlepšim osećanjem koje sam u životu osetio.

„Čekaj, kako."

„Pa da, našla sam ga u dvorištu iza kuće pre dve noći, bio je strašno uplašen i skičao je, i tako mi ga je bilo žao. Tražila sam vas da vam ga vratim!"

„Pa to je sjajno, ovo su najbolje vesti koje sam dobio u poslednjih deset godina!"

Koji sam ja kreten maloumni. Iščupao telefonski kabl, opijao se i spavao po ceo dan. A ona me tražila.

„Ideš li kući sad? Možemo li po njega?"

„Pa, ne idem, ali Rade je kod kuće. Vezao ga je u dvorištu, pa idite do njega, daće vam ga."

„Jao, srećo, hvala ti, nisi ni svesna kako si mi ulepšala dan... život... šta god! I nemoj više da mi persiraš, zvuči ko da mi je sto godina.“

„Ha-ha, baš ste... baš si super! Hoću li sad moći da dođem neki put da ga obiđem?“

O da, još kako.

„Kad god poželiš, sunce, hvala ti mnogo.“

Neka baba me je gledala sumnjičavo, pa sam joj se iskezio i isplazio. Ništa, samo se okrenula. Munjevito sam doleteo do Radetove kuće i pozvonio. Otvorio mi je Rade.

„Ajde, komšija, i bolje bi ti bilo da pripaziš na svoje svinje drugi put, već sam ga video s krompirićima i kupusom“, cerio se mamlaz. Suzdržao sam se od bilo kakve opaske.

„Gde je Jelenko?“

„U dvorištu. I kakvo je to ime za svinju, Jelenko?“

„Po mom ocu. I on se stalno smeja baš kao Jelenko“, brzo sam disao dok sam se gurao ka dvorištu. Bio je tu. Vezan poput besnog psa, presijavao se na suncu kao da nije stvaran. Propeo se na zadnje papke i groktao do izbezumljenja. Srce mi je tuklo, ono osećanje nije prestajalo. Čoveče, koliko sam ja voleo tu svinju. Svinja s najvećim S.

Rade ga je odvezao i Jelenko je skočio na mene. To je bilo epski. Ponovo zajedno. Dva jebivetra u akciji, ponovo zajedno, svet je naš. Podigao sam ga i počeo je da mi liže njušku kao ker - bilo je srceparajuće. Odveo sam ga kući nakon što sam zahvalio Radetu, a on je dobacio nešto, ali nisam obraćao pažnju. Opet smo Jelenko i ja ždrali kukuruz i pili, on vodu, a ja pivo, i pričali.

6.

Dakle, kreten nije samo lajao. Stvarno mi je bio uručen poziv za suđenje, i to za sredu u osam i trideset ujutro. Kevu mu jebem, koje šikaniranje. Telefon je zazvonio, spojio sam ga opet.

„Ćao, Dragutine, Isidora je. Kako ste?”

Imajući u vidu da sam bio kolosalna lažovčina, lakonski sam rekao: „Divno!”

Zvučalo je kao da joj je baš bilo drago zbog toga.

„A kako je Jelenko?”

„Oh, on je sjajan. Hoćeš li možda da svratiš da ga obiđeš?”

„Stvarno? Je l' smem?”

„Naravski, ti si ga sačuvala, mislim da bi i on bio srećan da te vidi.”

Mali kao da je osetio da se priča o njemu. Trijumfalno se popeo na kauč.

Dogovor je pao. Doći će za pola sata. Taman da skoknem do radnje i uzmem neki sok i grickalice. I pivo, ponestalo mi je. Došla je obučena u uske farmerke koje su ocrtavale njeno predivno dupe, i imala je crnu majicu kratkih rukava. Sise su joj štrčale kao crveni krst na beloju pozadini. Čuvaj se, starče, ova je zajebana. Kosa opet vezana u rep i njeno anđeosko arijevsko-vaspovsko lice prelepo i negovano, ozareno do krvi. Ušla je i sela u dnevnu sobu na kauč. Jelenko se dogegao, zagroktao i popeo na kauč do nje. Baš mu se sviđala. I meni se sviđala.

„Jesi li za neki sok možda? Kafe nemam, ne pijem to sranje.”

Zamišljene okice na trenutak su joj skrenule s Jelenka i fiksirale temelje tornja na stolu ispred nje.

„Više sam za neko pivo... ako ima.”

„Je l' smeš ti uopšte da piješ? Koliko si matora?”

„Ha-ha, baš ste... ovaj, baš si lud! Imam osamnaest i smem da pijem, hvala na pitanju.”

Isuse, hvala tebi na poklonu, ovo je veličanstveno. Vratila se Jelenku i on je uživao u njenom češkanju, baš kao i kad je skakutao u govornima onaj dan kad sam ga kupio. Doneo sam joj pivo, hladno, orošeno.

„Živeli”, reče, „i da ga ne gubiš više.”

„U zdravlje, i da ga ne gubim više.”

„Baš mi je super što imaš svinju, totalno nekako originalno. Otkud ideja?”

„Pa, hteo sam to odavno, ali uvek mi se nekako činilo da nisam dovoljno prisutan kod kuće da bih se bavio životinjom. Sada kada više maltene ne izlazim, aj ne računamo odlazak do prodavnice i to, mislim da mogu da se potpuno posvetim jednom ovakvom stvorenju. Zapravo, Branka, znaš Branku, moju bivšu, i ja brinuli bismo se o prascu. Ali ona nije bila preterano oduševljena idejom, pa sam ja na kraju zaglavio s mamlazom. Neprocentiv mi je, znaš?”

„Mnogo je sladak. I krivo mi je zbog Branke. Je l' ima šanse da se pomirite?”

„Ja pokušavao, ali ne da se, a i živi sad kod zajedničkog nam prijatelja. Isprobavaju nove stvari.”

Nisam bio siguran, ali činilo mi se da je priča tekla u pogrešnom smeru, jer u tom kontekstu delovao sam kao slabić u očima male princeze, a seks iz sažaljenja ne dešava se ni mlađima od mene, pa sam morao da smislim neku novu taktiku. Samo što to pomislih, ona izvadi stvar pitanjem šta mi se desilo s rukom. Ispričao sam joj o nemilom događaju koji joj je i doneo Jelenka i to mi je malo popravilo status. Kao kruna cele priče bio je tu poziv za sud, suđenje meni zbog nanesenih teških telesnih povreda. Opisao sam sve do detalja, a okice su opet počele da joj trepere. Zazvonio joj je mobilni.

„Ćao, bejbi... nisam kod kuće... kod... Milice sam... err... pa bila sam kod nje u stvari...”

Oh ne, počinje da se proserava. To je ljubomorni klinac i ja ću najebati, već vidim, zato što bulšituje ko foka, a tajne imaju specifičan način da izlete na površinu u najgorem trenutku. Otišao sam do kuhinje da uzmem još piva i pojeo sam kašiku kukuruza. Jelenko je naskočio na moju nogu, hteo je i on malo. Kad sam se vratio, razgovor je bio završen. Još je nešto prčkala po tastaturi svog mobilnog dilda.

„Je l' sve u redu”, pitao sam iako me je bolelo kurac, „može još piva?”

Zamišljeno je gledala u toranj.

„Zapravo imam problem.”

Ne seri, majke ti?

„Mogu li nekako da ti pomognem?”

„Uff..." - mrzeo sam kad rečenice počnu tako - „pa, u vezi sam već godinu dana. I on je jako ljubomoran."

Jada, jada, jada, nije da me baš briga, ali me je za to totalno bolelo kurac.

„A problem je", nastavila je da me smara, „što je i malo stariji od mene."

Oh, kakvo iznenađenje! Ajmo sad: korpulentniji biznismen u godinama, vršilac dužnosti nekog osiguravajućeg društva, policajac, ajde, ajde, šokiraj me, vidim kako očijukaš sa mnom, hoćeš da ti ga munem, ajde, ajde, daj mi to, ajmo.

„I problem je" - to, to, ajmo, ko je on, daj ga - „što mi predaje srpski jezik u srednjoj."

Ta-ta-ra-raaaaaaa! Vatromet, plesna trupa izvodi simultani ples, hor i orkestar sviraju dramatičnu temu, majmuni skaču kroz usta zapaljenih lavova! Profa srpskog mi je bio sledeći izbor.

„Rade i Biljana znaju za njega?" pitao sam, ali sam znao odgovor.

„Ma kakvi, jesi lud? Tata ima slabo srce, Biljana je šećeraš, samo bi im to falilo!"

„Pa kako si mislila da izađeš na kraj s tim? Gde ti je glava, dete?" Uf, zvučao sam ko pravi matori drkadžija, a diplomu u profesionalnom proseravanju zaradio sam pošteno pošto sam i ja hteo parče akcije.

„Ne znam. Zato sam najviše i htela da pričam s vama. Moje drugarice jednostavno ne shvataju koliki je to problem za mene. Vi ste stariji, nekako mudriji, prošli ste toliko toga."

„Da, i ženska me ostavila i živim u đubrištu sa svinjom! Pravi uzor. Slušaj, hoćeš moj savet? Otkaçi mamlaza, nađi nekog svog uzrasta, krešite se ko životinje, upoznaj ga s roditeljima, otkaçi ga, nađi drugog i tako sve dok te neko ne napumpa. Onda počni da mažeš odvratne kreme sa govljivim mirisom i otkaçi i tog, on će nabaviti svinju i pivo. Voala. Prosto ko pasulj."

„Ne. ne razumem. šta."

„Vidi, prosto je. Taj govnar misli da ima neka prava na tebe, a to je pogrešno. Koji kurac, aj da ga vidim da dođe kod tvojih i da se junači kako ti je baja." Gospode, šta pričam, koji mi je kurac? Nisam normalan.

„T... to baš... nije... ono..."

„Nema veze. Zaboravi. Došla si po savet kod pogrešnog mornara. Nisam ti ja neki da ti pričam šta i kako. Sve dobre stvari sam usrao u životu. Ako ništa drugo, moj savet, jedini koji mogu da ti dam, jeste - odjebi mamlaza.“

Opet jebena tišina. Mrzim te pauze. Mrzim ih u razgovoru, u filmovima, u muzici, jedino su dobre u seksu, jer onda duže traje.

„Moram da radim, pa ako nemaš ništa protiv...“, pokazao sam joj vrata. Usrao sam se ko pička. Nekada sam tamanio ovakve klinke za doručak, sad mislim da sam previše kukavica i da me posledice užasavaju. Oh, a tako bih joj muno.

„U. u redu. hvala. valjda?“

„Da, da, pozdravi kod kuće.“

Dugo sam stajao naslonjen na vrata nakon što sam ih zatvorio i duboko sam izdahnuo. Jelenko je virio s kauča.

„Šta ti gledaš, jebivetru? Mogao si da uskočiš da me izvučeš!“ Sagnuo se nazad i groknuo tiho. Otišao sam do mesta na kom je sedela. Nije popila celo pivo, pa sam uzeo da ga dokusurim. Obod limenke mirisao je na njene usne. Jagoda. Jagoda, a ne neko sranje. Čoveče, koji sam ja kreten.

Uzeo sam telefon i pozvao Branku, ali nije se javila. Jebiga, šta sad? Probisvet hoće da me tuži i ja tu ništa ne mogu, ali mogu da otvorim flašu vina iz sedamdeset devete koju sam čuvao za Brankinu i moju proslavu logorovanja, od kojeg bi se ove jeseni navršilo deset godina. Pilo mi se to vino, Božen mi ga je poklonio čak pre sedam godina kad smo bili kod njega u Zaostrogu. Čuvao sam ga verno i milion puta me je mamilo da ga otvorim, ali sedam godina vernosti nije za bacanje - sad je bio pravi momenat. Krivo mi je samo što je i Branka htela da ga proba, ali ko je jebe, ima svog razbijenog tabletomana tužibabu, pa nek joj on kupuje, smrad. Otvorio sam flašu i, čoveče, koji me je smrad kiseli odvratni zapahnuo, kao smrad stana u kome živi starac na samrti. Izgleda da je pampur propao i vino se usralo. E, jebem ti, al' nemam sreće. Nema veze, bolje sam nego da se ovo desilo na godišnjicu. Pio sam bez obzira na to i mešao s pivom. No, najednom mi je postalo jako loše, ne ono uobičajeno kad se teturam. Stomak je urlao i preklinjao me da pustim creva da iskoče napolje, bio sam na ivici da udovoljim toj molbi, nakašljao sam se i krv je počela da šiklja iz usta. E, jebiga,

svest je odlazila feribotom na drugu stranu, poslednji pokušaj da se domognem vazduha završio se tako što sam ogoljenog torza pao kroz otvorena ulazna vrata preko stepenica na prilazni putić do kapije. Jelenko je poslednje što sam video pre nego što sam sklopio oči.

7.

Šetao sam ogromnom poljanom. Iako je sijalo sunce, bilo je hladno. Imao sam debeli sivi vuneni džemper i u ruci veliki štap kojim sam se podupirao dok sam se penjao uz ogromnu planinu. Kako je bilo lepo. Tišina svuda, magla oko obronaka... Krenuo sam tamo. Šumarak s desne strane. Ipak idem tamo. Predivno. Potok teče ovde. Seo sam pored, izuo bakandže i zabio noge u ledenu vodu koja mi je razbistrila um. Smiren potpuno. Jedna krava probija se s druge strane potoka, izlazi iz žbunja. Gleda me i ja gledam nju. Divna krava, preživa nešto i stoji na travi mirno, i potok je tu i sunce i lišće i sve.

„Lepo sam ti rekao, a ti nećeš slušati“, čežnjivo reče krava Boženovim glasom. Sjajno, samo si mi još ti falio. Uzeo sam kamen i gađao kravu. Ništa. Ni da trepne.

„Bićeš dobro, samo kad sebi budeš hteo pomoći.“

„Meni je fenomenalno, kravo jedan! Odjebi, pusti me da 'ladim jaja.“

Pojavio se Jelenko. Stajao je pored krave Božena.

„Dođi mališa, hop!“ Nije se mrdnuo. Znam zašto je to bilo. Zamalo da se rasplačem. Ništa, jer neću.

8.

Jarko svetlo, miris koji sam osetio milion puta. Jebena bolnica. Oh ne, oh sto mu sranja veličanstvenih seratora seratorskog univerzuma, oh zašto, oh ne! Levo: neki lik spava u krevetu, ima sto cevi na sebi, izgleda kao neki Spajdermenov nemezis. Desno: drugi deda. Nema cevi. Iza njega je prozor, ali ništa ne vidim, dan je i svetlost mi bode oči do suza. Zaspao sam opet.

Neko mi je šljapkao obraz, ali sam bio toliko kilav da nije bilo šanse da mu iščupam ruku iz ramena. Otvaram oči. Opet neki klinja, doktor, činilo mi se. Još dve sestre iza njega, jedna ima dobro dupe.

„Gospodine Milinkoviću, čujete li me?”

„Čujem, ne deri se.”

Nabio mi je lampu u oči, oslepeo sam načisto.

„Dobro je za sada”, reče mamlaz, al' bar je spustio volumen i ostavio moje oči na miru.

„Oduvek sam hteo ovo da kažem... koji ti je kurac, doco?” Stvarno sam hteo, kao prgavo interpretirana pitalica iz nevinog crtaća.

„Moj kurac je u redu, gospodine Milinkoviću, ali vi imate problema.”

„Ne seri, pa ti si regularni doktor Haus, jebote, i to sa sve Gejovom anatomijom.”

„Ha-ha, eh da imam dinar za svaki put kad se neko tako vickast prosera, imao bih...”

„Imao bi spazam čmarne kesice. Šta mi je, daj na sunce, i koji je danas dan uopšte, i gde je moje prase? Gde je moje jebeno prase?!”

Okrenuo se ka sestrama i promrmljao neko sranje, verovatno kako haluciniram od šoka.

„Slušaj me, sine, ne izmišljam nego stvarno imam svinju, i moram da znam...”

„O.K. je, matori, rekli su mi da si drkadžija.”

Sviđao mi se klinac, bilo je nešto u njemu iako je bio drzak prema starijima.

„Inače sam fan tvoje proze, mislim da je *Leto smrti* jebeno dobar roman, smuvao sam devojkicu na onu žvaku.”

„Ko je rekao ima li doktora? Ha-ha, dobar si, sine!” Srce mi je tuklo od sreće kao ram od kreveta u zid dok sam tucao Branku. „Kako se zoveš, sine?”

„Doktor Mirko Perišić, drago mi je.“

E, JEBI GA! Od svih imena, u pičku materinu, jebem ti sve, uhhh, sve! Al' ajd, karma, šta li.

„I šta mi je, doktore?“

„Pred opasnim ste... si problemom. A po onome što sam čuo od vašeg... tvog prijatelja... da vidim... aha, Božena Dragača, i po onome što čitam od tebe, ti i nemaš nameru da rešiš problem. Pojačan nivo bilirubina u jetri izaziva njeno rapidno slabljenje, a to je sve od alkohola, naravno.“

„Znači, sjeban sam. šta, ciroza?“

„Nije ciroza, ali samo što nije.“ O.K., bar nešto.

„Reci mi, sinak, znaš li šta je s mojom svinjom? Kako ste me uopšte našli?“

„Mislim da se tvoj prijatelj Božen pobrinuo za nju. Kako čujem, on te je i našao onesvešćenog u dvorištu, a stažisti pričaju da ti se svinja popela na leđa i da je probala da ujede svakog ko bi ti prišao.“

Dobri moj Jelenko, kakva njuška.

„Sve osim Božena, i on ju je i poveo sa sobom.“

„Gde je taj drkoš sad?“

„Rekao je jutros da će doći danas u vreme posete. Inače, danas je utorak, čisto da znaš. Mi ćemo te zadržati ovde dva-tri dana, a onda si slobodan. Povremene kontrole će ti pomoći da prođeš kroz ovo, kako bi ti rekao, ko prdež kroz cvet.“

Izašao je, ali meni nije bilo ništa lakše. Imao sam jebeno suđenje sutra ujutro. E, to nisam smeo da propustim. U stvari, nemoguće je da je to bilo suđenje. To mora da je bilo saslušanje, pa valjda onda odluče da li će da sude uopšte. Svejedno, nisam hteo da propustim da vidim svoje remek-delo od pre neku noć. Da li se raspada, kako su ti rebarca, pičko? Dobro, ne bih smeo da budem bezobrazan. Infuzija mi je bila zabodena, bio sam ko crv na udici za pecanje smrti. Dobri doktor je nestao, sad je vreme da loš pacijent preuzme kolo. Iščupao sam infuziju, krv je počela da curi, pritisnuo sam drugom rukom, al' baš sam bio slab. Čim sam ustao iz kreveta, zavrtelo mi se u glavi i pridržao sam se za krevet. Malo sam se povratio i krenuo do hodnika, krv je kapala po podu, oslanjao sam se na zidove, išao ko zna kuda, nisam imao pojma koja je ovo bolnica, gde sam, nema pojma, a tragovi krvi više nisu bili po podu, sad su

me pratili po zidu, bilo je odvratno kao neki horor kad zombiji krvare po zidovima. Smrad je počeo da biva nepodnošljiv, buka i ljudi koji kašlju i sestre koje se kikoću i igraju pasijans na računarima i krv po zidovima i patrolni radio i čao, dragi gledaoci - strastveno sam poljubio hladan bolnički pod još jednom. Mislim i da sam se upišao.

Otvorio sam oči, neonke su treperele i zujale, doktor Mirko ponovo je stajao iznad mene.

„Hej, koji ti je kurac, doco, čemu mrgođenje?“

„Ti nisi normalan, gde ti misliš da si pošao u tom stanju, majmune?“
Sad je već prelazio granicu.

„Samo nastavi tako i dobićeš periskop u bulju, ti mali.“

„Ma znaš šta, prdežu? 'Oćeš da se ubiješ? Izvoli, jebe mi se, takve majmune gledam svaki dan i boli me kurac više, gubim vreme sa sebičnim idiotima i trudim se da ih održim u životu! A za to dobijem - šta? Kurac dobijem, eto šta! Periskop u dupe, bravo, gos'n talentovani, periskop i platu od koje ćerki jedva plaćam školu, ali ne, ti si najpametniji! Slušaj, MOJA smena, MOJE odeljenje, MOJA pravila! Ako se ne budeš smirio, bićeš vezan, jesmo li se razumeli?“
Kakav žar, kakva lepota kako je bio u pravu, zatrepereo sam.

„Je l' ti neko nekad rekao da si mnogo sladak kad se ljutiš? Čuj, žao mi je, ali imam suđenje sutra i vrlo je važno.“

„Kakvo suđenje, ludaku?! Uostalom, stigao ti je prijatelj, pa će on da ti objasni!“

Otišao je ljut i lud, i razumeo sam ga. Bilo mi ga je žao. Ali ovog konja koji je ulazio nije.

„Oho-ho, Bogi, jesi li mi doneo grožđe?“

Nije mu bilo smešno.

„Ajde, pa znaš da volim grožđe!“

Pogledao je u zemlju. Opet jebena pauza. A onda je progovorio.

„Sve šta ti je klinac kazao, ja ne bih mogao sročiti bolje. Ne kužim te, probao sam sve, ali ti si i dalje dječarac što se... bufffff... trudi privući pažnju čitavog svijeta, a onda je odbaciti u toalet školjku.“

„Bravo, trebalo bi to da staviš u svoj sledeći roman, možda prodaš koju tisuću... “

I naravno, pauza.

„Dopizdilo mi je brinut za tebe, gle, ono fakat me više ne zanima! Htio sam ti samo reći da sam obavijestio Brankicu o tvojem stanju i

da će se suđenje odložiti, a da Mirko sada već o tebi misli da te treba žaliti, pa će i na koncu povući tužbu. Isuse, a kakav si uzor svima bio. Meni, svima, sve si nas odbacio... buffff... nećemo se više viđati, stari. Dopizdilo mi da te bejbisitam. Radi što znaš, kako znaš. Grožđe ću ti donijeti na sprovod. Bok."

„Bok tebi! I da znaš samo..." Nisam imao šta da kažem. Bio sam glup. A onda sam se setio.

„STANI, JEBIVETRU JEDAN!" Baba do mene se štrecnula. Vratio se.

„Boli me kurac, idi 'de 'oćeš i sranja, ALI GDE JE MOJA SVINJA?!" Osmehnuo se.

„Kod susjeda. Bok."

To je bilo to, znači. Ostao bez druga, bez žene, bez alkohola, samo mi je ostala svinja. Moja jedina mala radost sa nasmejanom njuškom i uvrnutim repićem i sjajnom rozikastom kožom, koja me čuvala od zlih doktora i noćnih mora. Moja svinja, moj otac. Okrenuo sam se u nastojanju da zaspim, ali mi je jebena infuzija smetala. Nisam mogao da verujem da me kučka posle deset godina veze nije ni posetila. Ah, jebiga. Moja sreća. Možda će Isi da dođe. Isuse, od kad je ja zovem Isi? Kriza srednjih godina, matori. Prodajem volvoa i kupujem ferari, to je to. Pre nego što sam zaspao, slasno sam prdnuo. Deda se štrecnuo. Hrk.

9.

Probudio me je miris jagode. Još nisam otvorio oči, ali znao sam da je ona. Znao sam kao što petao nepogrešivo diže masu zorom, kao što je labud nepogrešivo jedina ptica s kurcem, znao sam i - o, kako sam pogrešio! Bila je Branka. Fino, taman sam je video u nekom od poglavlja novog romana kako drogirana cijanidom i zapaljene bluze pada sa šestog sprata na ogradu sa šiljcima i u nju udara autobus. E, jebiga. Sad ne mogu.

„Kako si?“ šatro zabrinuta.

„Odmaram se, do malopre sam igrao brejk-dens, doktor kaže samo dvaput dnevno.“

„Vidim da ti otrova ne manjka, znači dobro si.“

„Fenomenalno, brže govori samo, imam dejt s jednom medicinskom sestrom u ostavi za metle za pet minuta.“

„Zar imaju ostave za metle na ovakvim mestima?“ smešila se.

„Nemam pojma, kenjam“, nasmešio sam se i ja njoj.

Delovala je umorno, ali u poređenju s mojim izgledom, verovatno je bila kao šumska vila, ta „moja“ Branka.

„Donela sam ti banane.“

„Oh, sranje, pa hteo sam grožđe.“

„Budalo. Neću se zadržavati, Mirko me čeka u kolima.“

„Je l' naučio da vozi?“

„On je direktor, on ne mora da vozi.“

„On je kurac od ovce na vašarskom ringišpilu, eto šta je on. Kako su mu rebarca?“

„Fino si ga udesio. Rekla sam mu da ne ide, al' nije hteo da me sluša. Mislio je da ga još više izazivam. Nije on ti.“

Dobar dan, eto i blaže erekcije. Je l' se to meni moja ženska-kurva ponovo sviđa imenjaku?

„Bah, pusti sranje. Drago mi je što si došla. Posetićeš me kod kuće?“

„Neću, dragi. Gotovo je.“

„Ma daaaj, opet s tim sranjem. Evo, kažu, više ne smem da pijem, znaš šta to znači?“

„Da ćeš da počneš čim izađeš, znam.“

Nizak udarac, ali prilično pravičan u isto vreme.

„Pa dobro, da, ali ako budeš uz mene.“

„Ne, Dragutine, stani. Tebi nema pomoći. Previše si samoživ i samo bi tucao sve živo, bančio ko da ti je petnaest godina, ja ne mogu. neću da te pratim u tome.“

Nervi su mi vrištali, ćelije eksplodirale! Da me je videla pre nekoliko dana kako sam odjebao malu komšinicu, bila bi ponosna na mene, ali da sam joj to ispričao, najebo bih još više.

„U pravu si. Slušaj, hoću da prodam kuću.“

„Pa šta ćeš onda?“

„Mislio sam da kupim imanje negde na selu. I Jelenku bi odgovaralo, a ja bih mogao na miru da pišem. Možda otvorim kafanu, šta misliš?“

„Mislim da je to divno, samo bez kafane, molim te.“

„Nedostajace mi naše lešinarsko gnezdo, znaš?“

„I meni. Al' to je život. Šta znaš, možda te posetimo Mirko i ja.“

„Uou, polako, kapetane Kirk! Vorpuješ se prebrzo za mene!“

„Odrasti, Dragutine.“

„Odjebi, Brankice.“

Uхватиła me je za ruku. Nisam hteo to, hteo sam da je zapalim supermoćima i da izgori do pepela tu preda mnom.

„Promenila si kremu? Jagoda?“

„Da, pa. Mirku se nije dopadala ona stara.“

Iščupao sam infuziju i skočio s kreveta. Lice joj se ukočilo od straha, verovatno kad je videla moje lice, lice Harpije, samo muške - Harpiona. Krenuo sam da je zadavim, ali sam bio toliko slab da sam se samo skljojao opet i izgubio svest.

Sledećeg dana došla je Isidora. Bila je prelepa, sređena kao za maturu. Donela je grožđa, a ja sam bio vezan za krevet.

„Je l' to neka uobičajena procedura?“ pitala je bojažljivo.

„Ma da, samo za stare krokodile poput mene, ništa strašno.“

„Pa kako si, je l' sve O.K.? Uplašila sam se kad ti je onaj prijatelj došao do nas...“

„Je l' Jelenko kod vas?“ odmah sam je prekinuo.

„Jeste“, kroz osmeh reče, „i mnogo je dobar, i poslušan. Sviđa mu se dvorište.“

Uzdah olakšanja prostrujao je kroz mene, kao trista tona čelika da mi je skliznulo sa duše.

„Kad te puštaju kući?"

„Doktor nikako ne može da nađe ključ od ovih kopči kojima sam vezan, al' obećao je da ću čim ih nađe, kad se vrati s godišnjeg odmora sledeće godine, biti slobodan ko ptica na grani."

„Ha-ha, ludaku. Zovi me kad te puste da se igram s Jelenkom."

O da, s Jelenkom sigurno.

„Šta je bilo s tvojim Vukom Karadžićem?"

„S kim? A, to. raskinuli smo. Ali stalno me zove, već me pomalo plaši."

Znači, ta bitanga je gora nego što sam mislio. To mi se nimalo nije sviđalo.

„Pa vidi, možete da svratite kod mene na piće kad mi bude bolje, voleo bih da ga upoznam. Ipak, mora da je naporno da nemate s kim da se družite. Evo, ja ću da vam budem drug."

„Stvarno? Učinio bi to? Obožavam te, divan si." Dala mi je neki najmekši i najlepši poljubac, u obraz, koji sam mogao da uporedim s još jednim takvim. Sanja Petrović, u trećem srednje, kad mi je rekla da sam isuviše dobar za nju i odšetala vrteći svoje zanosno dupe do zbornice da odnese dnevnik. Nikada me više nije poljubila.

„O.K., zlato, a sad moram da kuntam, još sam slab. Pozdravi svoje."

Stisnula mi je ruku, voleo bih da je stisnula nešto drugo. Nasmejala se, mahnula i otornjala napolje. Tokom razgovora, nakupilo se materijala za još jedan prdež. Odzvonio je kao signalna sirena za vozove. Pogledao sam ka dedi, ali nije ga bilo. Ispustio je kašiku, rekoše mi sestre. Bilo mi je krivo. Krivo što nije čuo ovaj, bio je moćniji od onog prvog.

Vratili su mi sat i novčanik i cipele, i sve su mi vratili i pozvali taksi. Čak me je i doktor ispratio i rekao da se bez obzira na to što sam stari prdež raduje novom romanu. Rekao sam mu da ne broji sekunde, po svemu sudeći bio sam zreo za još dugo ležanje u bolnici, ali prijalo je biti napolju iako su prošla samo tri dana; osećao sam se mnogo dobro. Stigao je taksi. Do Banovog brda izašlo me oko hiljadu dinara, jedva sam toliko nacevčio. Kaže šofer, i on je čitao moje knjige. Lepo. Čitaju me taksisti, lekari i mesari, a ceo književni svet misli da sam sranje. Da su mi romani sranje, da mi je

poezija jeftina, i da nisam bio toliki lažov i ljubomorno branio svoja dela, složio bih se s njima.

Nisam odmah otišao kući. Prvo po malog. Kad sam ovaj put ušao u komšijsko dvorište, Jelenko nije bio vezan i glodao je kosku. Jebenu kosku!? Bio sam sluđen od besa, stajao sam nasred dvorišta ko popišani Deda Mrazov mali pomoćnik, ali furiozan kao Godzila u teranju.

„Šta je, bre, ovo, bre, pička mu materina?!“

Rade je stajao na tremu. Cigareta mu je visila iz usta, bio je zbunjen, mislim čak i polupan od prethodne noći. Isparavala mu je rakija kroz nozdrve. Hteo sam da ga opaučim posred vilice, ali onako herojski, kao u stripu - k pow!!! - i on da se sruši na debelo dupe. A onda sam se setio da ima frku sa srcem i sranja. Uf, a i ja sam tek izašao iz bolnice.

„Šta je problem, komšija?“ pitao me zbunjeno. Kakav glupi skot.

„Šta šta je problem, bre, pa kako kost svinji?“

„Pa oni sve jedu, ajde bre, komšija, pa to je.“

Krenuo sam da ga izudaram, ali Isidora je izašla s poslužavnikom na kome su bile čaša s limunadom i čašica rakije. Gospode, poludeo sam. Naterao sam se iz petinih (petnih) žila da nabacim lažni osmeh, ali verovatno sam izgledao kao Džoan Kolins na esidu, a Rade je provalio da sam krenuo po njega, pa se zajapurio kao iziritirana veprina, što sam i inače mislio o njemu, pa sam se okrenuo brzo, šatro spontano, i otišao da odvežem Jelenka. Malo mi se radovao, ali koska mu je bila preča. Nije mi dobro išlo odvezivanje uzice, pa se Rade pridružio. Bazdio je na rakiju.

„Šta je, mangupe, nešto si hteo, a?“ šištao je kroz zube.

„Da ti ćerka nije ovde, mangupe, tuk'o bi' te dok se ne useroš, a onda bi' ti servirao govna kroz slamčicu na plućima!“ šištao sam ja.

„Šta radite momci, ide li?“ Isidora je stigla do nas. I u tom momentu mi je kliknulo.

Svakom umetniku, a ja sam sebe tako video, ego je bio visoko izražen i najbitnije priznanje mu je bilo kada su se ljudi na jedan ili drugi način nalazili u onome što je stvarao. Neki sumanutu ne baš sasvim napisani zakoni da je ljudska fascinacija umetnikovim delom kod opservatera bila zapravo skriveni genom koji im je i pripadao - da su umetnosti raznih vrsta bile njihove oči, uši, nos, dodir. Isto

tako, umetnik ima veliki problem kada postaje identifikovan s delom i kada u želji da nađe srodnu dušu nađe samo na nekoga ko ga posmatra kroz njegovu umetnost. Brankica je to radila. Isidora nije. Isidora nikada nije pročitala nijednu od mojih knjiga, a opet je nedvosmisleno pokazivala naklonost prema meni. Perverzno derište ili ne, više sam cenio to nego želje svih mojih žena da budem ono što sam bio u romanima ili poeziji. To me je bolelo. Opet sam krvario u sebi, bio očajan, ja zapravo nikad nisam bio voljen. Moji romani da, poezija da, ali ja nikada. Jelenko je mogao da se proda za kosku, Isidora je mogla da pročita moja sranja, ali ja nikada neću imati ljubav. Branka je bila moj parametar za sve. Ali od svih šmekerskih stvari dobila je nezrelu pijanicu sa seksualnim apetitom uzbuđenog tinejdžera koji je bio uprt u sve samo ne u nju. Šta sam mogao da uradim, šta što već nisam? Bio sam očajan toliko da sam hteo da izudaram Jelenka i Radeta i da zapalim njihovu glupu kuću i da me uhapsu i da trulim u zatvoru prebijen do kraja svog mizernog života, to mi se tako svidelo. Postaneš poznat, odlaziš na prijeme, žurke se prave u tvoju čast, traže autograme, slikaju se s tobom kao da si majmun iz zoološkog vrta, ha-ha, super ti je roman, jao plakala sam, uf- uf, stvarno si zapalio stan, ha-ha, to je bilo to što ih je ložilo. To je bilo gorivo. I kad bi glumile da ih to smara više nego tebe, što je suštinski bilo najsmješnije, ti bi bio zaštitnik, ali opet bi usledio hladan tuš koji te je polivao kad bi odlazile od tebe. Slava. (+) pare = sranje. Boja govneti ista je kao boja čokolade. Njih, na primer, u momentima tihog šaputanja u krevetu nikada nije zanimalo novac i ta glupa slava. I one bi sve volele mnogo više za tebe. Ti zaslužuješ više, ti si genije. Al' šta kad nema više? Šta ako je to to? Kraj puta, glupost koja te je usrala i više nemaš gde? Šta ako se slučajno ispostavilo da su vas, drage dame, ipak samo malo više zanimali novac i slava? Šta ako ste vi samo bile sve vreme ono što ste govorile da niste?

Uzeo sam Jelenka i zapalio gajbi. Jebiga, još sam bio slab i definitivno žedan piva. Ko ga jebe, prodajem ovo sranje od kuće i auto i odlazim na selo i imaću mir i sve. Zbogom, glupi grade, smrdljivi okeanu govana, zbogom, doktore, zbogom, Mirko i Rade, zbogom svima, a naročito krunisanoj kraljici Šarade - Branki. Ja sam sve što vi kažete da jesam, ali svi ste vi ono što kažete da niste. Bilo

mi je muka posle prvog gutljaja piva, ali drugi me je već obuzdao. Čoveče, samo tri dana i ovo. Šakom sam razbio stakleni sto u dnevnoj sobi. Nije se oporavila od tuče još uvek i ovo je bio maestralno glup potez.

Sledećih nekoliko dana tražio sam po oglasima placeve po planinama i naišao na nešto što mi je privuklo pažnju. Fina kućica s velikim dvorištem, ne preterano skupa, lokacija - Žabljak. Bio sam tamo jednom kad sam bio mlad. Mislio sam kako ne bi bilo loše da odem i pogledam na šta to liči. Pre toga trebalo je da pozovem svog agenta za nekretnine i da stavim ovu kuću na tržište. A pre toga trebalo je da pozovem pet žena da je sredi. Moji tornjevi su se rapidno gomilali.

Uzeo sam sobu u hotelu *Srbija* dok mi se kuća sređivala i prošvercovao sam Jelenka unutra. Nisam ni sumnjao da će rabljenje mini-bara da me očerupa finansijski, pa sam piće kupovao u radnji uveče, kad su recepcionari bili pospani, i unosio sam ga bezobrazno. Drugog dana došla je čistačica.

„Čista posteljina, gospodine, peškiri.“

„Ne, hvala, sve je u redu.“

„Ali moram, gospodine, takva su pravila.“ Glupa se babuskera provukla ispod moje ruke koju sam držao na vratima i sa sve onim peškirimama i posteljinom počela da defiluje po sobi. Samo ne u WC, molio sam se. Tamo je Jelenko zdrio (ždrao) kukuruz, i to u sumanutim količinama, a ako ga vidi, ode sve u pizdu materinu. A onda je ušla.

„Ijuuu, šta je ovo, iju, iju, iju?!“

Povukao sam je za kragnu i zalupio vrata od toaleta, izvukao dvesta evra i šibnuo joj u ruku.

„To je, gospođo, moja mala tajna, a sada je i vaša. Hvala za peškire i sranja, a sada možete napustiti ovu sobu, zar ne?“

Mogu da zamislim šta je njoj sve padalo na pamet, i verujem da joj život više neće biti isti posle ove scene, ali jebi ga. Nisam imao gde s njim, a mogao sam da pretpostavim da je, iako je veliki rizik, ovo ipak bilo najbolje rešenje.

Uzela je dve stotke kao bela lala i namignula. Odvratna žena. Naravno, nije više svraćala, a ja sam ipak popio i sve iz mini-bara.

Trećeg dana čistačice su me zvale da mi kažu da je gajba sređena i Jelenko i ja smo se vratili da izvršimo inspekciju. Gajba je sijala kao onog dana kad sam je ja kupovao i prase je krenulo na kauč. Izveo sam ga u dvorište, moraće da uči nova pravila, jebiga. Izuo sam par stotina evra više na opšte zadovoljstvo žena i ispratio ih. Video sam da su kupile i kafu. Odmah sam je bacio u đubre. Agent me je sutradan pozvao i rekao da ima zainteresovane klijente koji bi došli posle podne. Rekao sam da je to u redu. Ostavio sam ključeve ispod otirača i rekao agentu da ih ponese sa sobom kad završe turu po kući i da mi ih donese u *Staru višnju* kad završi. Jebiga, morao sam Jelenka da vežem u dvorištu i srce mi se cepalo, ali bio sam odlučan. Seo sam u *Višnju* i naručio pivo i dupli viski. Prošlo je možda sat vremena i agent je stigao. U finom odelu, očešljan ko Klark Kent.

„Kako je prošlo?“ Činilo mi se da nije bogzna kako po njegovom licu.

„Super, zainteresovani su... errr... meni jednu dunju, molim vas“, naručio je.

„Pa je l' smeš da piješ na šljaci?“

„Smena mi je gotova, a uostalom, osim tvoje gajbe nemam ništa drugo da prodajem ovih dana.“

„Lepo. Od svih agenata za nekretnine ja imam svog posebnog. Aj, pa nek ti razbije maler, u zdravlje!“

„U zdravlje.“

Ispostavilo se da su klijenti bili oduševljeni i da sam kuću prodao za manje od tri dana. Defilovali su tu još neki, ali oni prvi to su doživeli kao pravu priliku. Mladi bračni par. E, kad bi samo znali koliko su se zajebali. Volvo sam ipak zadržao. Bila je to olupina iz ko zna koje godine, ali voleo sam taj auto. Pri svakom sudaru sačuvao mi je glavu. Sreća što se nijednom nisam sudario s nekim kolima nego samo s bankinama i banderama. Strpao sam ranac sa sendvičima i pivom, ubacio sam Jelenka i krenuli smo na Žabljak. Mnogo me je zanimalo da li se to mesto promenilo posle dvadeset godina.

10.

Volvo je bio preširok za puteve po planini, ali Jelenko je bio oduševljen lepotom nepregledne divljine, visokim brdima, snežnim predelima po vrhovima brda i šumarcima i suncem koje je u tom trenutku bojilo sve u crvenozelenu boju, i to je izgledalo toliko čarobno da nisam mogao da maknem imbecilni kez s lica. Bio sam ljut na Jelenka. Dao sam mu lep život, lepo ga hranio, razgovarao s njim noćima, danima, Jelenko ovo, Jelenko ono, a on me je izdao uzevši onu kosku. I kako mi se nije radovao i kako ga je samo ona koska zanimala... Bio sam besan. Hteo sam da ga bacim kroz prozor, pri brzini, da ga ne čujem ni kako skiči ni ništa. Ali ovo je bilo nešto. Čoveče, kakva mesta. Hteo sam svuda da pešačim, sve ovo da obiđem, s Jelenkom, da se bondujemo, opet da mu oprostim, i možda on meni. Vozili smo se od sabajle i napravili nekoliko pauza. Nisam pio, put mi je bio otprilike poznat, serpentine i krivine, znam da bi mi je bilo muka, tako da sam pocepao tri flašice kisele vode i jedno veliko pakovanje soka od kajsije. Bio sam previše aktivan i nestrpljiv, ali mi je pejzaž bio lekovit, i koliko god da je put bio zajeban, bio sam opčinjen, apsolutno fasciniran scenografijom koja nas je okruživala.

Šest sati vožnje kasnije stigli smo do opštine Žabljak. Toliko i toliko metara visine, ta i ta geografska koordinata, takva i takva čistoća kiseonika. Mnogo krava, mnogo veverica i ježeva i pacova i hladnih potoka punih najčistije ribe i lepog drveća. Jedna glavna ulica i tričetiri poprečne. Krasno. Krv je počela da mi curi iz nosa, mora da je to bilo zbog pritiska. Jedna kafana i pedesetak kuća i jedan hotel koji ne radi i još jedan koji nikada nije ni radio i mačke i kućici. Odmah sam našao kuću koju je trebalo da kupim. Ruina. Lepo dvorište, ali ne, nimalo sređeno, naročit problem predstavljalo je to što je dvorište bilo uzbrdica koja je vodila u nepreglednu šumu, pa tu ne bih imao veliko lepo dvorište nego jebenu uzbrdicu iz koje bi Jelenko izvukao neizbežnu inspiraciju da zapali punom brzinom napred u radosti i čarolije nepoznatog. Dobro, mogao bih da ogradim, i to bi bilo to.

Komšijska kuća bila je preblizu. To nije bilo dobro. Domaćin me je dočekaao ispred kapije.

„Dobar dan, gospodine, ja sam zvao.“

„A viđeh tablice, Dragutin, je li? Ja sam Rašo, izvol'te.“

Pustio sam Jelenka iz auta. Rašo je bio prvi čovek koji nije odreagovao s posebnim oduševljenjem, gađenjem ili iznenađenjem. Malo se zbunio dok je vadio cigaretu, ali više nije gledao u svinju, sad je bio fokusiran na mene.

„Izvol'te, evo vidite, lepo je...“, odmah je prešao na stvar. To mi je bilo sumnjivo. Prvo svinja, sad ovo. A kako ste putovali, gospodine, a jeste li za rakijicu? Ništa. Samo „evo vidite, lepo je“. A onda sam se setio da se gazda zove Igor.

„Izvinite, a gde je Igor, tako sam se s nekim čuo?“

„Igor vam je u Podgoricu, otiša da naruči pića za kafanu. Doć će on za sat- dva. Evo, izvol'te. Jeste li za rakijicu?“ E, to je već bilo nešto.

„Nisam, hvala, može, ako ima, jedna kafa?“

„Ima ima, sa' će.“

Uopšte ne znam koji mi je kurac bio, ja ne pijem kafu, mora da sam potpuno poludeo.

Gledao sam kuću spolja. Ništa specijalno. Glupi beli zidovi, glupi crveni krov, ima četiri zida, jedan sprat i to je to. Pretpostavljam više nego što mnogi imaju. Do nje se dolazilo stepenicama s „parkinga“, šljunkovitog putića gde bi moj auto bio parkiran. Ulazna vrata bila su ispred malog dvorišta i komšijska ograda bila je odmah preko puta, ne ni sedam metara dalje. Odmah pored počinjala je uzbrdica. Jelenko se malo muvao, a onda je pošao uzbrdo. Nije me bilo briga, nek ide, bio sam ljut na njega. Ušao sam u kuću. Malo usko predsoblje vodilo je do malo šire kuhinje, gde je Rašo kuvao kafu i smeškao se, valjda da bih se ja osećao dobrodošlo. Beli zidovi svuda, dosta raspala gradnja, paučina svuda, prljavo, parket truo, kuhinja stara i rerna s rešoima iz paleolita. Preko puta rerne bio je ulaz u dnevnu sobu. Dnevnu i delimično spavaću, sa dva troseda na rasklapanje, jedan je nekada bio crven, a drugi zelen. Bio je matori smederevac, zapušten, truo, zapušten. Nije bilo TV-a, nije bilo radija, internet je bio misaona imenica. Tepih je poslednji put bio usisan malo pre Isusovog vaskrsnuća. Odmah do ulaza u dnevnu sobu bile su stepenice koje su vodile na sprat. Trule, crvljive, pune termita, ali škripa je zvučala ugodno.

Kladim se da bi moj bivši mastodont propao kroz ove i slomio kičmu. To mi se dopalo. Gore, dve prazne sobe, ništa više. Štroka,

vлага, paučina i ptičja govna. Slomljen mali prozor od WC-a, ništa strašno. Sišao sam dole do Raše.

„Uzimam. Zovite Igora, dobija novac odmah i nek ponese ugovore. Moj advokat je nedaleko odavde, može da bude za dva sata ovde.”

„Ali... eeh... mmm... pa može da... uf... stvarno? Ali imamo još zainteresovanih.”

„Boli me kurac. Imam lovnu, hoću kuću, to je to.” Neverovatno kako ljudi kad im daš ono što hoće odmah razmišljaju o opcijama koje bi im donele više.

„Moj a-dvo-kat, razumeš, Rašo, advokat, onaj s LO-VOM, s lovom, tu je blizu, i doneće je, a ja uzimam ovo đubrište, i to je to. Kapisko?”

Ostavio je kafu i počeo mahnito da okreće brojke na svom mobilnom telefonu. Kasnije sam saznao da ovi ljudi imaju nešto zajedničko s korporativnim službenicima. Svi imaju po dva mobilna telefona.

Pet sati kasnije, i po dve škrabotine na šest parčića papira, bio sam vlasnik olupine koja je ličila na kuću. Kudosu za starog Dragutina. Seo sam ispred ulaznih vrata na jedan panj koji je tu čučao, do njega je bila šoljica kafe. Uzeo sam je. Pomirisao sam. Zanimljivo. Prosuo sam je u travu. Jelenko se vratio, imao je korov zaglavljenu među zubima. Došao je do mene i ja sam iščupao to sranje iz njegove njuške. I dalje sam bio ljut.

„Šta je? Da ti se ne jede meso možda? A, pederu mali? Ja se odrekнем sranja, a ti odeš i prvom prilikom zariješ to govno od njuške u meso... Upropastio si me, svinjo jedna, sve sam ti dao.”

„Hrk-hrk!” reče. Eto, napredovali smo. Pričamo o problemu. Ne vredi, i dalje sam ljut.

Zaključao sam ga u kuću i otišao da obiđem kafanu. Ako je već trebalo da živim ovde, onda je trebalo da upoznam ljude.

Kuća, veća od moje, drvena gradnja trema, s nadstrešnicom, vrlo lepo. Nekoliko ljudi sedelo je ispred. Drvene klupe, drveni stolovi, starinski, svidelo mi se. Mladi ljudi su bili za stolovima, tek jedan bračni par s detetom. Ops, stani malo. Nisu bili bračni par. Ni brat ni sestra. On ju je žvalavio snažno, a klinac je pio sok, ona je imala prsten, a on nije. Nije bio gojazan, što znači da mu prsten nije smetao, nije delovao kao zabavan tip, više melanholičan, možda i depresivac, što znači da prsten nije skinuo zbog sebičnih razloga

koje bi zamaskirao humorom. Ovo je bio klasičan slučaj scenarija mama-ima-prijatelja-dušo-sve-je-u-redu-sasvim-a-tata-će-doći-kasnije-samo-nemoj-da-mu-pričaš-o-tome. Strašno je koliko mi je mozak pržio po tiganju duše bez samo nekoliko dana pića. Poludeo sam. To nije bilo dobro nimalo. Ušao sam unutra. Drveni šank, dve točilice za pivo, siromašan izbor jeftinog pića i - o, bože - video sam svaki detalj, glava me je urnisala. Pločice sa šahovskim paternom, trideset četiri slike s diplomama nekakvih snoubordera, trinaest medalja, devet srebrnih, jedna bronzana i tri zlatne. Zavesa s cvetnim paternima, pehar, zlatni globus, sve mi je bolo oči. Zavesa koja je odvajala šank, drvene grede na plafonu, šest stolova, tri barske stolice, i još dve za levim zidom i manjim postoljem za piće, još tri kraj velikog otvorenog prozora s ugrađenom gredom na koje bi stalo bar deset velikih pića. Trideset ako računamo šotove. Glava mi je urlala iznutra kao pleme Apača u ritualnom obredu procesa inicijacije sina poglavice koji je bio bele kože. Seo sam za šank i naručio veliko pivo, a pošto nije bilo viskija, naručio sam troduplu rakiju. Šankerica je bila mršava. Definitivno poreklom iz ravnice, što se kasnije ispostavilo kao tačno. Bila je vrlo ljubazna. Časkali smo neko vreme i činilo mi se da sam joj se svideo. Čekao sam da ode do WC-a da bih podrignuo i na kvarno natočio još pola čaše piva.

„Mogao si da tražiš, sipo bih ti ja bez problema“, reče neko iza mene.

Bio je niži od mene, ali bolje građe, zapravo pravi Herkules u malom. Seda kosa, prodoran pogled, osmeh kao Jelenkov. Ličio je na mog ćaleta, samo moćnijeg, zdravijeg, lucidnijeg.

I bio je stariji od mene. To sam saznao dok smo pili pivo na njegov račun. E pa, to je bilo više nego fer, naročito zato što bi te neko u Beogradu častio pićem samo ako bi nešto hteo od tebe. Ovi ljudi nisu imali pojma ko sam ja i to mi je bilo izuzetno drago.

Zvao se Nikša. Bio je lud ko zvono u pogrešno vreme. Sam je gradio kuću-kafanu i pentrao se kao šimpanza po gredama da dokaže čvrstinu konstrukcije, i naravno, svojih mišića. Bio je jak kao jak, snažan kao bik i napet, ali ne nezgodno. Previše energije, skoro ludačke, divio sam se tome. Uglavnom mi je trebalo mnogo vremena da se divim tome. Trebalo mi je da provalim mnogo vrata nekim osobama i da ignorišem to da bih prihvatio ljude. Bio sam težak

drkadžija. Sada mi je valjda čist vazduh promenio mišljenje o sranjima. A najluđe od svega bilo je to što je živeo u Beogradu dvadeset godina, a rodio se u Podgorici. To je bilo pravo rokanje. To je bilo to.

„Znaš li ti u čemu je fora?“ počeo, i nisam imao pojma o čemu priča, već sam bio pijan. „Dođu mi gosti, znaš, i to neki ko ovi“, pogledao je u „bračni par“ i nasmejao se. „Dođu ovde i glume sranja, kapiraš? Ja im onda priđem i pitam: 'Je l' sve u redu? Dobro vam je piće? Dovoljno slatka kafa?', a oni kažu: 'Jeste, hvala', i ja im onda kažem da mi je baš drago, i zamolim kelnericu da im odnese isto piće i onda priđem i zamolim ih da uživaju, ali da kad popiju nikada više ne dođu u moju kafanu.“

Čovek me je zamalo oborio s barske stolice. Uživao sam u izlaganju. sve dok nije rekao...

„Znaš šta? Sviđaš mi se. Popij svoje piće na moj račun, i molim te, nemoj nikada da dođeš u moju kafanu.“

Potapšao me po ramenu, ustao i otišao da piša. Pokupio sam se i zaboravio pljuge na šanku, otišao pre nego što se vratio iz WC-a. Pizdeo sam usput, bio sam besan, ali bio je u pravu. Ja sam bio seronja. Kolosalni seronja.

11.

Jelenko je uzeo crveni kauč. Ja sam završio na zelenom. Nisam mogao da vozim nazad, više mi je odgovaralo da mi pošalju stvari. To bi bila klasična operacija.

E, a onda se desilo to.

Onda se desilo to što se desilo i mislio sam da se nikada neće desiti, jer jebiga, kad si klinac, misliš da se nikada neće desiti. Kupio sam mobilni telefon. Nemam pojma zašto, ali igrice su bar bile zanimljive. Sve dok mi nisu javili.

„Gospodine Milinkoviću, žao nam je što moramo da vas obavestimo, vaša majka je preminula noćas.“

Hteo sam da zaplačem. I nisam. Mrzeo sam sebe zbog toga i zbog svega drugog uostalom.

Bio sam prvoklasno sranje od čoveka, naročito zato što nisam zaplakao nikada kad je bilo važno. Nisam ni kad je bilo nevažno, ali ovo je trebalo da me bar malo pomeri. Ništa. Ni suze. Kakvo li sam govno bio ako sam mogao da ne zaplačem u ovom slučaju? Bezosećajan, ali toliko osećajan, taman toliko da napišem najdirljivija sranja od kojih su ljudima oči suzile kao vodopadi, a ja... glupavo bezosećajan.

Moja majka bila je udovica domaćica. Otac je nestao u jednom trenutku. Sećao sam se samo njegovog osmeha i kasnije mi je rekla njegovo ime. Rodila nas je troje. Stariji brat poginuo je u ratu, onom najglupavijem. Moju mlađu sestru silovala je banda maloletnih dilera s Dorćola više dana, sve dok je nisu pronašli polumrtvu u nekoj gajbi, i dok su se trudili da je ožive, izdahnula je. Poslednje što je našoj kevi bilo potrebno bilo je da ima umetnika za sina. A taj sam bio ja. Razlog za bes, razlog za sve frustove, razlog za... jebiga, nemam pojma. Sve što sam radio bilo je sranje. Sav novac koji sam zaradio i potrošio bio je sranje. Sve što sam živeo bilo je sranje. Sada kada mi je fini ženski glas saopštio o čemu je reč, mogao sam da opustim konje svoje kočije. Sada kada su sve medicinske snage bile uklonjene, jedino što sam mogao da kažem bilo je: „Imam praznu sobu na Žabljaku, 'oćeš da dođeš?“

Slušalica, prirodno, bi spuštena, a ja sam morao da odem na jebenu sahranu. I ne samo to nego verovatno i da platim za sve to.

Otišao sam do volvoa, pronašao dve flaše rakije iz Leskovca i otvorio prvu.

Probudio sam se s ranama na glavi i zapušanim nosom.

12.

Počeo sam da brojim pare na pumpi napamet. Već sam bio pijan kao tri zemljina sunca i ovo je bila moja igranka. Moja i onog ortaka što ga zovu Đavo. Stajao sam na svakoj pumpi i uzimao pivo, a na jednoj sam čak uzeo viski. I lova mi se tanjila. O, da. Jedva sam skrpio čorbe do Beograda. Setio sam se da još mogu da prodam neki jugo za trista evra, i imao sam odličan laptop, taj bih dao za dvadeset samo da napakostim kučki, i mogao sam... jebiga. Imao sam volvo i desetak hiljada na računima kad se sve odbije. Renoviranje i popravke i krećenje moje nove domovine, znači oko par somića za kevinu sahranu. Stvarno sam bio đubre. Dobar sin dao bi sve što ima. Ali ja sam uvek bio loš sin, tako da, jebiga. Čini mi se da se to Jelenku nije dopadalo. Delovao mi je zamišljeno. A i nas dvojica smo imali ozbiljan razgovor pred sobom, da. Zaustavio sam auto nasred autoputa i trgnuo Jelenka da izađe sa mnom. Čovek i Svinja! Svinja i Čovek!

„Šta je, bre, ti jedno kopile, muka mi je od tvojih sranja, znaš? Ima da te šutnem sad u jarak!"

„Hrek, hrek, hriiiiiiiik!" oglasio se.

„Šta me briga! Ja sam jako dobro znao ko su mi roditelji. Dobro, osim ćaleta, ali to ne umanjuje moje pravo da te lansiram u pičku materinu, govno jedno malo! Mrzim te!"

„Kriiik, kriiik, kriiik!"

„Pa je l' to razlog da jedeš svoje? Ti, moronu jedan, mrzim teeeee!"

„Hrrrrrk, njiiii, njiii, skviiiiii!"

„Vidi se na šta ličiš, majmune. Dereš se kao svinja."

„Hrk!"

„E, dobro, aj da pričamo. Keva mi je riknula."

„AAAAAAH, probijaš mi uši, kretenu, pa zar misliš da mi je lako?"

Ućutao je.

„Ideš mi na kurac, znaš? Od kad sam te uzeo, sve mi u životu propade!"

Shvatio sam da se derem na svinju, to je bilo neviđeno glupavo. Šutnuo sam ga u dupe. Odleteo je malo, ali se vratio i ugrizao mi nogu.

„ljaaaaaaao!"

„Hrk-hrk, skviiiiiiii!“

Dobro, O.K.

„Ajde, jesmo li sad kvit?“

„Hrk.“

„Idemo da sahranimo mamu, pa nazad u divljinu, O.K.“

„Hrk-hrk.“

Vozili smo se polako. Slušali smo Mocarta i Jelenko se prosuo po prednjem sedištu i bilo nam je divno. Nekoliko puta smo se pogledali, ali taman da se razume da smo samo doživotni prijatelji, ništa više.

Niko se još nije uselio u moju gajbu na Banovom, pa smo uleteli bezobrazno unutra i on se izvalio na kauču, a ja na starom dobrom madracu u spavaćoj sobi gore.

* * *

Neki ujaci, ujne i stričevi, strine koje nisam video decenijama (iskren da budem, čudio sam se što su još živi) bili su u kancelariji advokata Vrančevića. On je i otpočeo izlaganje.

Laganim glasom i s malo tremora u rukama - to sam prepoznao, značilo je da je alkos - započe on.

„Pri čistoj svesti.“

Morao sam da se umešam.

„Matori, ovde nikog ne boli kurac za moju kevu osim mene...“ I onda oštri pogledi „rodbine“, a mene samo zanima da završimo s ovim.

„U redu“, nastavi on, „pri čistoj svesti i zdra.“ Oteo sam mu hartije iz ruke i zgrabio mu kravatu.

„Slušaj me dobro sad, Al Paćino!“, uf, kako sam to želeo da kažem, „ovi kurožderi su došli samo po svoja sranjca, keva nije imala mnogo osim onoga što sam ja ostavio, možeš li ikako da mi kažeš šta je odjebala njima, a šta meni, mada moram da priznam, nije me baš briga, a sve što si više formalan, ja sam više nervo...“

Stric me je zgrabio s leđa. Uau, kakav potez. Bio je jak, ali ja sam bio jači i zbacio sam ga posred stola advokata samog Đ-a. Vrančević je pozvao obezbeđenje da nas razdvoji, ali svi smo ostali tu. Tu u sobi. Razdvojeni, goli pred istinom. Keva nije imala ništa, ja sam imao sve i do malopre cela familija smejala mi se ugodnim kežom, sada su svi režali na mene. Ostavila je ovom ovo, onom ono, a

onda... meni... ta-ta-ra-raaaaa... bezuslovnu ljubav i želju da je bila sa mnom malo više. To je sa mnom bilo O.K. Ah da, dobio sam tu neku njenu gajbu. I to sam odmah poklonio ujakovoj ćerki, pred istim advokatom. Svi su se složili da je to u redu. I ja sam tako mislio. A onda sam nokautirao strica, i to jednim udarcem. To ti je zato što napadaš s leđa.

Sahrana. E, to je bio šou.

Svi su nosili crnu garderobu, onako licemerno. Ispade na kraju da je meni bilo najmanje bitno, a ono, moja majka, alo, univerzume! Stric je jedini imao zavoj oko ruke, i to vezan oko vrata. Nisam se prethodnog dana zaustavio samo na nokautu. Ali sad je bio valjda red da se ponašamo civilizovano. Sliku na nadgrobnoj kao da je birao bivši dečko. Neka iz mladosti, ali po mom mišljenju, ona je izgledala dobro i pre nego što je preminula.

E sad, stric je doveo dvoje dece. Svog maloumnog sina navučenog na heroin i ćerku koja se šminkala sve vreme. Mrzeo sam ih. Ujak je bio korporativno govedo kao onaj moj omiljeni i doveo je dve ćerke. Jedna je čačkala nos sve vreme, a druga je glumila brigu. Nekoliko babuskera glumilo je ludilo, a onda ja. Ja. O, da. Uzica se iz moje zgužvane šake spuštala do guše jedne svinje. Nekoliko sveštenika stuštilo se na „naš grob“. Prišao sam onom što mi se činio kao vođa bande i malo sam mu šapnuo.

„Slušaj, ako ne odjebete odmah, strpaću i vas u ovu rupčagu, O.K.?”

„Ali, sine...”

„Joj, zakasnio si s tim, stariji sam od tebe, a znaš šta to znači? Znači da ću da te razbijem ko pičku i neću da te vidim ovde, nikad. A nikad znači: odjebi sa svoja dva amigosa jer ću se pobrinuti da... vidiš onog momka sa zavojem? E pa, on radi za tajnu službu i roknuće ti familiju.”

„Ali red je...”

„A vidiš ovu svinju? E pa, na jednu jedinu komandu preneće ti neizlečivo sranje jer mi to u tajnim službama gajimo, kapiraš? Dok svi misle da je to pomodarstvo, mi rokamo ozbiljne operacije! Zato, odjebi, nema keša za tebe, moja majka nije verovala u vaše sranje, ja ne verujem, ili počni da skičiš ili nestani.”

Moj problem nije bio religioznog karaktera. Verovao sam u Boga, ali nisam verovao njegovim PR-ovima. Imao je loš smisao za marketing. Te face su se pojavljivale i šatro delile sav bol i radost i papreno naplaćivale celu igranku. Ne pitajte zašto velečasni vozi auto zatamnjenih stakala. Ne pitajte zašto prečasni miluje dečake po kolenu. Ne pitajte svetog čoveka zašto ima vilu s bazenom i dečacima i vozni park ko Bil jebeni Gejts. Uostalom, jedan od tih govvara oštro se nameračio da mi se knjige zabrane jer su nemoralne i isuviše pozivaju na ne znam kakva sranja. Kakve je to veze imalo s Bogom? Nikakve. Samo pare. Eto šta je to bilo. Nisu svi bili loši. Bio je jedan kad sam imao oko dvadeset pet godina, pretukli smo celu kafanu. Zbog Branke ni manje ni više. Ali ovi pacovi su bili bubašvabe. Dakle, ili skiči ili pali.

I kreten je 'ladno počeo da skiči. Babe su bile prve na listi kolateralaca, od opšteg ludila upale su u raku. Iskoristio sam tu situaciju da šakom nalupam popa u raku preko baba. Neko je mene gurnuo u raku preko popa, ali uzica mi je još bila oko ruke, a Jelenko me je gledao odozgo. Popa sam razbio po rebrima laktom i krenuo ka površini. Kad sam izašao iz rake, pakao se otvorio pred mojim očima. Svi su se tukli, mahnito, pesnicama, kišobranima, štapovima.

Hteo sam opet da budem očajan, ali ovo je bilo previše zabavno. Oslobodio sam Jlenka i krenuo da lemam po porodici. Na trenutke sam ga video kako uz mene ujeda ljude po nogama dok sam ih ja lemao po lobanjama. Oh bože, koliko sam hteo da ih lemam po lobanjama i najzad sam imao šansu. Prvo sam naleteo na svog bratanca na dopu, i dok sam ga odšrafljivao pesnicama po glavi i rebrima, ne znam šta mi bi, ali pogledah u Jlenka i videh da ga je zapravo moj UJAK, a ne STRIC šutnuo u stomak. Ujaka sam zgrabio s obe ruke oko kragne, zakucao ga glavom i arkada je počela da mu krvvari.

Nisam imao razumevanja za sranja, pa sam mu najprostije rekao:

„Možeš da mi budeš keva, ćale, čak i sin ili ćerka, ali MOJU svinju u životu da nisi više PIPNUO, je l' jasno?"

Krenuo je da klima glavom, ali već je bilo kasno, arkada mu je krvvarila premalo. Nabio sam mu glavu u sopstveno koleno iz sve snage i spustio ga u raku. Tri meseca kasnije oboleo je od ozbiljnog tumora mozga. Jlenko je još uvek bio pored mene i borio se, krv mu

je liptala iz usta. Njegova ili nečija, sad je bilo svejedno. Stric me je krvožedno gledao s one strane rake. Najgluplji potez koji sam mogao da napravim, napravio sam. Skočio sam nogom napred preko rake. Poslednje što sam video u toj akciji bilo je letenje stričeve vilice naglo ulevo, i ja završih u raki nanovo. Opet sam se popeo, i dok sam se penjao, neko me je šutnuo posred srede, pravo u vilicu, pravo u glavu. Nije bilo snažno, pa kad sam pogledao naviše, ugledao sam svoju bratanicu s lizalicom u ustima. Popeo sam se i gurnuo je u raku. Ha-ha, i nećeš moći da izađeš dugo! Samo što sam počeo da pregledam rane, popov asistent počeo je nevešto da me udara po glavi. E, samo sam njega čekao. Dok sam ga rokao svim oružjem, i rukama i nogama, naiđe i treći. Srećom, drugi je već bio gotov. Gledali smo se. Njegov je kompanjon bio pretučen, a Jelenko mu se popeo na stomak i počeo da piški po njemu. Treći je odmaglio. Ko pička. Da se bar pobio sa svima i dobio po pički od mene, imao bih bolje mišljenje o njemu. Ovako.

„Ajmo, Jelenko. Život je farsa, vidiš!”

Pesnica mi je krvarila, i dok sam s Jelenkom odlazio u šumarak, iz rake se čulo: „Aaaaarghhh!”

Izvini, majko, ali koliko god apsurdno zvučalo, ove pičke zaslužuju ovo mesto, ne ti.

13.

Pošiljka svih mojih stvari, knjiga, garderobe, slika, ćebadi, posteljina, peškira, televizora, radija, kauča, ležajeva, jastuka, lampi, rezervnih sijalica, pisaće mašine, stripova, stočića, dvoseda, fotelja, stolica, stolova, rokovnika, ugovora, mini-linije, CD plejera, grejalica, filmova, muzike, plakata, flajera, kasica prasica, patika, cipela, vinskog podruma, viskija, piva, higijenskog pribora, ključeva, sitnine, instrumenata, tepiha, zavesa, lula, kuhinjskog pribora, tanjira, kutlača, igračaka, kukuruza, plinskih boca i rakije, stigla je na vreme. Jedini problem bilo je to što nisam imao gde da ih potrpam, pa je dosta toga ostalo u dvorištu. Jelenku je bilo zanimljivo, pa se vrzmao okolo i povremeno zapišavao neke od stvari. Zapravo, osim stola i stolica, sve je ostalo u dvorištu. A moja je sreća, naravno, što je pola sata nakon istovara pala kiša i sjebala većinu.

Otišao sam do opštine da se prijavim i da platim nešto. Neke stvari valjalo je poplaćati, neke poreze i gluposti te vrste. Dok sam izlazio, jedino mi je na umu bilo da popijem nešto, i gledao sam pokvašeni tobože trg i video Nikšu, koji mi je nasmejan prilazio.

„Pa gde si, bre, prijatelju, nema te u kafani?”

„A, to mora da je zato što me je neki džukac oterao iz iste”, rekoh ogorčen. Kakva je to budalaština bila. Čovek mi je rekao da mu ne dolazim više u kafanu i sad me pita sranja.

„Ha-ha, pa ti si lud! Pa to je bila samo fora. Nikad to ne bih tebi uradio, družo. Pa ti si me zbrinuo za sledećih deset godina.”

„Kako to misliš?” Hteo sam da ga opaučim po njuški, ali dobio bi me.

„Pa od mene si kupio kuću, bre, kako ne znaš?”

„Ne znam.” Nisam znao. Sve je ovo bilo vrlo čudno.

„Pa gore, kuća u Majora Petrovića 13, moja, pardon, tvoja kuća.”

„Grešiš, kupio sam je od Igora, Rašo mu je drug. S njim sam završio ceo posao.”

„Pa ja sam Igor, ludaku. Igor Nikša.”

To me je mučilo. Je l' on sad bio fin prema meni zato što sam kupio njegovu kuću? Ili je opet nešto folirao? Rešio sam da ga testiram.

„Slušaj, kako ono reče... družo, je l'? Mi nismo drugari i ti si me oterao iz svoje kafane. Sad si fin, ali mene boli kurac, neka ti je sa

srećom i da mi poživiš još bar toliko, ajd u zdravlje."

Krenuo sam, ali me je uhvatio za podlakticu. Bolelo je kao da me je sam đavo nabo trozupcem u ruku.

„A vidi, da ćemo to tako završiti, nećemo", kezio se i dalje. Kakav majmun. Počeo je da me odvlači u kafanu.

„Ako mi ne pustiš ruku, neću moći da ti garantujem da ti zubi neće okititi opštinu."

„Ha-ha, e stvarno si lud." On se smejao. Nije bio pokvaren, jednostavno ga je zabavljalo.

Ušli smo u kafanu. Moja je sreća što sam već pio taj dan i to me je spaslo napada panike. Simpatična mršava šankerica dodala nam je po pivo i po rakiju.

„Dragana, naseci malo slanine!" zapovedio je Nikša. Svi su ga tu slušali, i voleli su ga. On je bio harizmatični jedan seronja, a ja nisam bio ništa ovde.

„Kad sam počeo da gradim ovo mesto", počeo je zamišljeno, ali uvežbano zamišljeno, „porodica me je potpuno odbacila. Žena i ćerka nisu htele da razgovaraju sa mnom. Bio sam totalno sam."

Slanina naseckana s malo sira bila je na tanjiriću ispred nas. Uzeo sam malo sira.

„Uzmi slanine, čoveče, ova je najbolja koja postoji na svetu."

„Ne jedem meso, hvala. Sir je taman."

„Šta, nisi valjda i ti jedan od onih pедера daveža?"

Uf, znam tačno na koje je mislio, one dvolične govsnare što preko dana glume vegetarijance, ili još gore vegane, a uveče u tami kuhinje sišu so s kulena.

„Ne, bre, nije to, prestao sam da jedem meso jer imam svinju. Mislim, kao kompanjona, ne uzgajam, i to."

„Aha. onda još gore. Nije da te ne razumem, samo mi je žao."

Mamila me ona slanina, bila je tako divna, ružičasta i mirisala je, i jao, bože, kako se ja nađoh u ovoj situaciji?

„Čuj, Nikša, hvala za piće, ali moram."

„Ni govora!" lupio je šakom u astal takvom silinom da mi je zazvonilo u ušima.

Naručio je još piva, a ja nisam odbio. Malo kasnije, neka žena i devojčica ušle su u kafanu.

„Evo ih", cerio se srećan Nikša, „Zorica i moja ćerka Bojana."

Bili su kompatibilni, baš su svi ličili jedni na druge. Ja sam već bio žešće pijan, pa sam se izvinio i otišao do WC-a. Nije mi se povraćalo, ali trebalo mi je malo da se saberem. Jedva sam nacevčio da ispišam, i neko je ušao u odaje. Okrenuo sam se da operem ruke, a mršava šankERICA stajala je tu. Smešila se. Osmehnuo sam se i ja. Krenula je prema meni, ali ja sam prošao pored nje i otišao da lavabo. Mislím da se osetila glupo, ali nije mi bilo do igrarija. Samo sam mislio na kauč. Moj pokisli kauč, i slike i sve. Knjige, oh knjige, a tek kolekcija ploča. Skroz sranje. I Jelenko, sam na gajbi, „verovatno“ gladan.

Izleteo sam iz toaleta, potapšao Nikšu, nasmešio se njegovim ženskama bez reči i odjurio prema kuci. Jelenko je bio pored vrata kad sam ih otključao i naskočio mi je na nogu. Upišao je svoj kauč, ali nije me bilo briga. Sipao sam mu kukuruza i izašao po radio. Još je bio mokar, molio sam se da me ne ubije struja dok sam ga uključivao u utičnicu. 'Ladno je radio. Ali to nije bilo dobro. Sve stanice bile su zatrovane nekom imbecilnom muzikom, pa sam ga brzo isključio. Rešio sam da se obrijem. Ovaj čist vazduh nije mi davao mira i posekao sam se sedam puta dok sam se brijao jer nikada nisam to umeo lepo da radim. Falili su mi pornići. Palo mi je na pamet da se vrnem u kafanu, al' bilo bi glupo. Izašao sam napolje po TV. Opet sam se molio, i on je radio, ali genije nije primetio da nema kabla od antene. Izašao sam opet napolje da unesem još nešto. Jelenko je izašao, i kako je razigran bio, skakutao je oko stvari, a onda je mahnito krenuo da kruži oko pisaće mašine i da grokće na mene. Šutnuo sam pisaću mašinu i ušao u kuću. Lego sam da spavam, i Jelenko je hteo kod mene, ali sam ga oterao. Oh, bio sam očajan.

Probudio sam se neverovatno odmoran i nimalo mamuran i rešio da krenem da pravim ogradu. Jelenko mi je smetao sve vreme dok sam rasturao svoje trosede i fotelje da bih od njih pravio tu ogradu, a onda mi je palo na pamet da je svinja već toliko izrasla da je nijedna ograda neće sprečiti da je preskoči. Džabe sam rasturio fin komad nameštaja. Pogledao sam u šumu. Hteo sam tamo i krenuo sam. Išao sam i sve je bilo zeleno, i grane i lišće i žabe i skakavci. Jelenko kao da je već overio teritoriju, pa sam išao za njim. Od kada nisam išao putem bez puta... Pešačio sam sigurno pola sata i umorio se.

Seo sam na zemlju. Nisam imao pojma gde sam. Izgubljen na planinčugi sa svinjom, totalno trezan. Panika je pokucala na vrata malog mozga i počeo sam da se ježim, a između ostalog i zato što je bilo hladno. Krenuo sam dalje, ali nisam znao kuda idem. Bio sam znojav, a bilo je hladno, ali nisam prestajao, sada sam sigurno bio na putu već sat vremena. Jebiga, ni pljuge nisam poneo. Totalno sranje. Hteo sam da vičem, ali nisam znao šta. Koga da dozovem, da li da zovem u pomoć, šta da radim? Opet sam seo. Malo posle sam zaspao. Probudio me Jelenko. Bio je totalni mrak. Uf, sad. Išao sam po mraku i neko žbunje izgrebalo me je po ruci, krvario sam. Odjednom sam čuo lavež. Jelenko se ukočio. Nisam izgubio sluh iako sam izgubio orijentaciju; išao sam kroz žbunje i sranja petnaestak minuta, dok nisam izašao iz šume i izbio na čistinu pod vedrim zvezdanim nebom. Gospode, ovoliko zvezda nisam video još od letovanja u Zaostrogu. Bio sam izmučen i sjeban, a ni Jelenko više nije radosno skakutao, i smrзли smo se i krvario sam. Stotinak metara dalje, kada su mi se oči potpuno privikle na mrak, video sam kuću, ograđenu, i nazirao psa koji je lajao. Jelenko se opet ukočio. Krenuo sam ka kući teturajući se iako nisam bio pijan, ali vazduh me je radio, jebem li ga. Malo pre same kapije sapleo sam se o kamen i preturio preko ograde, i njen dobar deo se srušio. Domino efekat bio je straobalan jer je ubrzo cela ograda bila srušena, a ker vezan ispred kuće sada je već ozbiljno reŕao. Ja sam počeo da se smejem svemu tome i lego sam pored porušene ograde. Svetla u kući su se upalila. Čuo sam da je neko izašao, ali nisam imao snage da se pomerim.

„Ko je to tamo? Govori!“, čuo sam stariji od mene muški glas. Malo sam se pokrenuo i pogledao: on je stajao u piŕami ispred ulaznih vrata i nije me video. I imao je pušku u ruci. Veeeeliku jebenu pušku.

„Govori, pucaću!“

Toliko sam ostao bez daha da sam se poslednjom snagom kikotao, a onda me je ugledao.

„Ti! Stoj mirno! Predaj se!“

Snaga mi se povratila taman toliko da sam počeo glasno da se smejem. Jelenko me je začuđeno gledao. Ustao sam i digao ruke uvis, a Jelenko me je pratio bojaŕljivo. Najednom, puška opali i starac se sruši, a ja videvši to, zastadoh na sekund, pa se onda i

sam sruših - od smeha. Uopšte nemam pojma šta se desilo i zašto sam se toliko smejao, ali ajde, pripišimo to histeriji.

„Kome ti kapiju rušiš“, reče deda dok je ustajao i podizao pušku, „zlotvore, kurvin sine!“

„Ali žao mi je...“, počeo sam, ali puška je ponovo opalila u vazduh. Deda je opet pao, a meni su oči zasuzile od smeha i slina mi je curila iz leve nozdrve, Jelenko je groktao, a pas je ciknuo, ali je opet počeo da reži.

„Stanite malo, gospodine! Predajem se!“ Kako sam čuo sebe da to izgovaram, sline su krenule i iz desne nozdrve, a smeh je nadjačao i lavež i groktanje. Deda je bio zbunjen. Sedeo je na zemlji zbunjen i prepadnut, a ja sam se kikotao kao krelac, ali sam hteo da mu objasnim situaciju. Bilo mi je žao zbog kapije, ali nisam mogao da govorim od smeha, pa sam kako-tako probao.

„Izvinite za kapiju, stvarno je bilo slučajno. Evo, platiću.“

„Đavola ćeš da platiš, ima da je podigneš kako znaš i umeš.“

„Izvinite, ali... izgubio sam se danas po podne u onoj šumi i vi ste prvi čovek koga vidim, žao mi je zbog kapije, evo sad ću da je sredim.“

Krenuo sam da je sredim, ali sredio sam sebi još jedan pad na dupe i opet sam počeo da se smejem. Dekica me je gledao i gladio levi brk, a jedno oko mu je začkiljilo.

„Stani, šta veliš, izgubio si se?“

„Dabome, izvinite, ha-ha. evo sad ću kapiju.“

„A, pa ti si onaj novi iz Beograd?“

Kakav internet, kakvi bakračići. Na ovom mestu vesti su putovale brzinom svetlosti.

„Jesam, ali sad nisam baš siguran gde sam.“ I dalje sam se cerio.

„E, ćurane jedan ćureći, ti si daleko od doma zalutao. Uđi ovde, zvaćemo nekoga da dođe po tebe.“

Mala kuća, jedna soba s velikim, naoko neudobnim krevetom i ćilimima, suvom papričicom obešenom na vratima i žučkastom svetlošću. Nije bilo telefona, ali sam odmah ugledao flašu s providnom tečnošću i bio siguran da nije voda.

„Šta je, 'oćeš rakije?“

Kako me je provalio iskusno.

„Da, hvala.“

„Da, hvala, koja si ti ženska.“

Jedva sam obrisao sline, ali sad su nagrnule novom, osvežavajućom silinom - dedica je bio urnebesao.

„Sine, u šoku si“, pričao je dok je točio i meni i sebi, „i viđeh to sto puta. Ajde popij malo, u zdravlje.“

„U zdravlje.“ Kakav ukus, kakva žustrina, eliksir divota.

„Čujte, stvarno mi je žao zbog ograde, rešiću vam to.“

„Ma nema veze, daj da zovemo nekoga da dođe po tebe.“

„Ali ja nemam telefon.“

„Pa ima deda.“ A onda smo obojica shvatili da se nismo upoznali. Ustao sam od stola za koji me je postavio i prišao mu.

„Ja sam Dragutin inače, drago mi je.“

„Aksentije, i sedi dole, u šok si, sine.“

Od kad me niko tako nije nazvao. Uživao sam. A onda sam se setio. Oh, sranje -Jelenko.

Istrčao sam napolje, a dedica je krenuo za mnom videvši da sam se uzbudio. Jelenko se ispred kuće njuškao sa psom.

„Ma vole se oni, to je, znači, to prase?“

„Aha“, rekao sam ponosno. „To je Jelenko.“

„Jelenko? A đe mu tako ime nadenu?“

„Po ocu.“

„Po ocu? Ha-ha-ha, pa šta, otac ti je bio svinja?“

„Ne, bio je mnogo inteligentan. Napustio je porodicu odmah po rođenju moje mlađe sestre.“

Vratili smo se unutra. Aksentije nam je sipao još po jednu. Izvukao je mobilni telefon. Nasmejao sam se opet.

„A đe si, Nikša? Evo mi ga ovaj tvoj Beograđanin, zaluto baš ko si reko! A? Šta kažeš? Ajde, ajde...“ Još trenutak je gledao u telefon kao da je želeo da bude siguran da ga je dobro isključio.

„Dolazi Nikša kolima sad, pa će da te pokupi. Ču'š, može još malo rakije?“

„Ču'š.“

Pričali smo pola sata. Bio je udovac, imao je ćerku mlađu od mene desetak godina, pokazao mi je slike. Srce nije stiglo da predahne od svega, a već je zagrmelo kao olujčina. Bila je nešto najlepše na šta su moje oči naišle ikada u životu. Žacnulo me je oko srca, bio sam ranjen. Ruka je prestala da krvari, koža mi se naježila i znao sam da

je to žena koju želim pored sebe do kraja života. Da je ona moj život, u to sam bio potpuno uveren. Dana se zvala, bila je udata za korporativnog drkoša, a to se ni meni ni Aksentiju nije sviđalo. On je više voleo da je izabranik njenog srca radan čovek kao on, a ja sam više voleo da to budem ja. Živela je s mužem u Štutgartu, imali su troje dece. Nije me bilo briga. Želeo sam je. Mislio sam samo o njoj do kraja svog života. Crna kosa, osmeh od koga bi Da Vinči bio paralizovan, a Mikelandelo otkinuo i pao sa skele Sikstinske kapele, oči smeđe kao more precvalog žita u buri, zubi kao beskrajni polarni dan. Bio sam ultimativno zaljubljen i lud za njom od tada pa do zauvek.

„Trebalo Dana da dođe s tim njenim i s unučićima... evo, gledaj slike." Turao mi ih je pod nos, ali ja sam samo gledao njenu. Ovo je bila žena koja je mogla da te natera da skočiš s vrha Ajfelove kule, da te natera da prestaneš da piješ, da samo budeš srećan što je pored tebe i da si srećan, srećan, srećan, i da šta god treba učiniš za nju da bude srećna, srećna, srećna.

„Stvarno, dolazi?" odsutno sam primetio.

„Da, dolaze svi, ajde da se upoznate, pa ćemo fino i ručak da spremimo."

Naišao je Nikša. Strpao sam sliku u džep da deda Aksentije nije primetio i Nikša me je pozvao u auto, raspali jugo, i ja sam pokupio Jelenka i otišli smo.

Pozdravio sam Nikšu i zahvalio mu, ušao u kuću i sipao kukuruza svinji. Legao sam na kauč, izvukao Daninu sliku i osećao se divno. Prošlo je mnogo glupih godina otkako sam se ovako dobro osećao. Zaspao sam kao beba. Kasnije se i Jelenko popeo i legao preko mojih stopala. Bio sam srećan.

14.

Nedelju dana bez telefona činilo mi je dobro, a ne mogu da se požalim da mi je bilo loše i bez TV-a. Do sada sam upoznao i komšiluk i radnike i radnice u radnjama i jeo najlepší kupus, paprike i sir. Osećao sam se moćno kao neki bog mitološki i sve je bilo predivno. Ljudi su me zezali, ali bio sam pridošlica i još nisam prošao inicijaciju. Ovde su se svi znali i svako je bio poseban po nečemu, samo sam ja i dalje bio jebivetar. Svima je bilo šašavo kako živim sa svinjom, a nekima se u bolesnim mozgovima javljala sumanuta ideja da svinja i ja imamo nešto više od prijateljskog odnosa. Bolesni skotovi, lica su im bila ružna. Boleo me je kurac, bio sam srećan. Pio sam moćno i svakog dana se budio trezan i nimalo mamuran i to je bilo pravo pravcato carsko osećanje. Neke su se knjige osušile, pa sam malo čitao, ali mašina je i dalje stajala napolju šutnuta. Nije mi se pisalo. Životni izdaci nisu bili bogzna šta, pa sam sa svojim štekom i povremenim uplatama na ime prodaje mojih knjiga živeo kao bubreg u loju. Kao svinja u. kao svinja kod mene.

Dobar deo kraja sam istražio.

Ispod moje kuće provlačio se mali put koji je vodio do jezera. Tu sam uglavnom visio s Jelenkom. Tu je jurio leptire, a ja u meditativnoj tišini uživao i šetao. Voda je bila hladna. Jednom sam probao da se okupam, ali nije se dobro završilo. Smrzo sam se ko tri pičke, a jaja su mi se smanjila na veličinu mrvice hleba. Levo od moje kuće put je vodio u veliku šumu, ali nisam je mnogo istraživao, samo malo, jedna Dana bila je jedna Dana previše.

S desne strane, doduše, bio je šumarak u kome sam takođe provodio vreme s Jelenkom. Tu sam našao veliki štap bez koga u ove šetnje više nisam išao. Osećao sam se kao vrač, poglavica, gospodar univerzuma. Jednoga dana, baš u tom šumarku, desilo se nešto čudno. Išao sam neko vreme i otkrio mali potok. Seo sam tu, više izvalio. Jelenko je skakutao. Bio je baš kao neki mali jelen. Odjednom se pojavila ogromna ružna smeđa krava. Nije mnogo marila za nas, samo je ždrala travuljagu. Imao sam čudan osećaj da sam to već negde video. Jelenko se smirio potpuno, naćulio uši i gledao kravetinu. Ležao sam mirno, ali krava me je plašila. Toliko

godina urbanog života i ova monstrozna kreatura preda mnom bila je zaprepašćujuća. Srce mi je tuklo.

„Božene?“ plašljivo sam pozvao. Ništa.

Krava nas je ošacovala i krenula svojim putem dalje. To me je potpuno prenerazilo. Kakva mentolska ideja da se Božen pretvorio u kravu i da me je pratio da se uveri da sam O.K. Stvarno sam sebi pridavao isuviše značaja.

Uveče smo jeli povrće u raznim oblicima i neizbežni kukuruz, i ja sam pušio, pio i gledao Daninu sliku u pauzama čitanja. Gospode, kakva divna žena. Zvao sam deda Aksentija da mu još jednom zahvalim, ali sve što me je, u stvari, zanimalo bilo je kada Dana dolazi.

„Sledeće nedelje, kažu avion im sleće u ponedeljak, pa idu kod familije od onog njenog u Podgoricu, pa dolaze u sredu ovde na nedelju dana.“

Nedelju dana. Dana. Mislio sam kako ne bi bilo loše da je nateram da ostavi sve i ostane sa mnom ovde, blizu oca, a znam da bi se Jelenku sigurno dopala.

Počeo sam ozbiljno da se bavim raspremanjem dvorišta i fino sam ga sredio. Uz nesebičnu Nikšinu pomoć, višak stvari preneo sam na tavan, ali sam spojio mini-liniju i odvrtao Hindemitove komade za violu po ceo božji dan, što se komšijama baš nije dopadalo, ali jebiga. Kako reče mladi doktor, MOJA gajba, MOJA smena, MOJI zakoni gravitacije.

Izašao sam do trga da kupim pušku. Nisam imao dozvolu za posedovanje niti nošenje oružja, ali to nije predstavljalo problem. Rekli su mi da mogu da je donesem i sutra, ipak sam bio meštatin. Kupio sam najveću koju sam video i to mi je smanjilo budžet za još malo. Jelenko i ja već smo imali dve uobičajene rute. Ili do jezera da pucam ili u šumarak da pucam. Pucao sam u drveće i limenke i sranja. Bio sam ispunjen kao doživljaj tinejdžera pri prvom seksualnom odnosu, pa možda čak i bolje. Bolje sigurno. Jednog dana u šumarku, izležavao sam se pored potoka i grickao parče popinog praseta. Naišla je krava. Ista ona od pre. Božen-krava. Uhvatio sam pušku i nanišanio u nju. Dugo sam nišanio i počeo sam da se znojim.

„Šta je, kravetino?! Pratiš me, je l'? 'Oćeš beef sa mnom?!" To je bilo smešno.

Samo me je gledala i žvakala jebenu travuljagu. Čekić puške lagano sam nategao. Duboko sam udahnuo. Setio sam se kako me je jednom otac vodio na vašar, a ja sam hteo da pucam vazдушnom puškom i onda me je naučio kako se puca. Udahneš duboko, onda izdahneš do kraja i opališ hitac. Ova krava bila je laka meta. Izdahnuo sam i spremio se. Samo što sam se spremio da povučem oroz, nešto me opauči po glavi i ja opalih u vazduh i sruših se. Pogledao sam, a iznad mene je stajala jedna omalena osoba u čiji pol nisam bio siguran. Crvena marama na glavi, beli džemper, sise negde oko kolena i haljina s cvetnim dezenom.

„Mrča, što radiš to? Pa će nađe moju Božanu da upucavaš?"

Nos joj je bio kao aerodromska pista za muve i skoro kao kliše imala je veliki mladež na vrhu istog, s dlakama i sve.

„Izvinite. gospođo? Nisam hteo ništa loše, samo me je izne."

Još jednom sam dobio njenom močugom u glavu. Zviznula me je i krv je počela da curi iz lobanje.

„Dobro, stanite, pa neću... nisam..." Krenula je močugom na mene opet. Podigao sam pušku i uperio je u nju. Stala je. Gospode, osećao sam se kao Bog. A onda sam se okrenuo i bez razmišljanja upucao kravu. Jelenko je odmah potrčao prema njoj. Okrenuo sam pušku prema tome.

„Iju, kukuuu meneee, ijaooo, Božanaaa..."

„Daću vam pet stotina evra za kravu, može?"

Za sekund se smirila, ali primetio sam joj levo oko. Zažmirilo je na milisekund. Nastavila je.

„Ijaooo, Božanaaaa, kukuuuu... sedamsto... kukuuuuuu!"

Nategao sam čekić. Smirila se. Izvukao sam novčanicu od petsto i dao joj.

„Nema pogodbe, trolu! Uzmi ili ostavi!"

Uzela je i otrčala s močugom. Ovo je bilo loše, ali nisam hteo da se osećam loše. Prvo sam otišao do kuće da sperem krv s glave, a onda do komšije i zamolio za motornu testeru. Dadoše mi on i njegova žena. Ona mi je još i natočila rakije. Zaključao sam Jelenka u kuću i otišao do šumarka. Krave nije bilo. Tragovi u travi ukazivali su na to da ju je neko odvukao. Pratio sam ih sve do ulice. Jebiga,

šta sad? Glava me je bolela od močuge. Vratio sam testeru, pitali su me da li je poslužila, rekao sam da jeste, popio još rakije i otišao u kafanu. Nikša je bio za šankom, nešto je piskarao. Mislim da je sređivao račune.

„Zdravo, Nikša.”

Okrenuo se i pogledao me ozbiljno.

„Zar ti nisam rekao da ne dolaziš više ovde?”

Hteo sam da se vratim po pušku.

„Ma daj, Beograđanin, nemoj se duriš, zajebavam se! Dragana, naseci slanine. u stvari, nemoj, Dragutin je, daj pivo i rakiju.”

„Čuj, Nikša, ne bih da te zadržavam, samo da te pitam nešto.”

„Reci, druže, šta je bilo?”

„Upucao sam danas neku kravu u šumarku, veruj mi, slučajno”, Isuse oprostite mi što sam lažov, ali takvim si me napravio, „i naišla je neka... kreatura, i reče njena je krava. Božana. I ja sam joj refundirao, platio sam joj sedamsto evra”, oh, Gospode, koja lažovčina”, „i kad sam se vratio da je pokupim, nije je bilo. Da li znaš da nije neko možda uzeo jednu kravu iz šumarka desno od moje kuće danas?”

Nisam dobro poznavao Nikšu, pa mi je njegov govor tela bio nepoznat, nisam mogao da utvrdim da li me folira, ali delovao je iskreno zaprepašćeno.

„Pa kako. šta. kravu si upucao?”

„Bilo je slučajno, veruj mi. Prepala me je. Mislio sam da je medved.”

„Uf, pa, čoveče, to je ozbiljno. Pa to moraš da prijaviš policiji.”

„Ma ne, nagodio sam se, platio sam, sve je O.K.”

„Hm... nisam ništa čuo o kravi. Ako čujem, javljam ti sigurno. Čekaj, pa zar ti beše ne jedeš meso?”

„Ma ne jedem, samo sam hteo da je sahranim. Dostojanstveno kako zaslužuje.”

„Heh, čudan si ti, Beograde, nisi baš sam u toj glavi.”

„Veruj mi, ne želiš da znaš.”

* * *

Otišao sam kući. Sedeo sam na panju dok se nije smračilo, a onda sam uzeo pivo iz frižidera i pustio Jelenka u dvorište. Nije bilo leptira, bilo mu je dosadno.

Probudio sam se ranom zorom ispred panja, a Jelenko je spavao pored mene. Ulazna vrata od kuće ostavio sam otvorena i tako su i ostala, i podigao sam se da bih otišao do kupatila. Pogledao sam se u ogledalo i video krv po svojoj beloj majici i po bradi. O-o, morao bih da odem do doktora, ali ovde mi je i to bilo sumnjivo. Sve je bilo čudno. Krava iz mog sna Božen, krava iz šumarka Božana. Osećao sam se dobro, ali sam krvario ko kiša, nešto nije bilo kako treba. Jelenku sam ostavio viška kupusa, paprike i kukuruza, zaključao ga i otišao do ambulante. Za divno čudo, nije bilo nikoga u čekaonici. Krasno, mogao sam komotno da pokucam na vrata doktora tog i tog. Ali zaustavio sam se. Hodnik je bio prazan i to je bilo lepo, ali izgledao je kao da je neko poslednji put ušao u njega pre hiljadu godina, a to nije bilo lepo. Jedna bubarusa mi je prešla put. Maler, valjda. Zelene, nekada linoleumske, a sada ko zna kakve pločice na podu, bile su izlizane i sjebane načisto. Bio je plakat na zidu, propaganda protiv pušenja. Slatka curica s divnim osmehom držala je jabuku kojoj je falilo parče. Kao, ona je odgrizla. Neko je dočrtao kurčinu pored njenih usta. Ha-ha, duhovito u pičku materinu. Izgledalo je kao da će cela prostorija da se uruši, bio sam pomalo uplašen, ali sam krenuo ka nekada belim vratima doktorske ordinacije. Pokucao sam dva puta brzo i ušao. Unutra je sedeo proćelavi lik u belom mantilu i mirisao svoje prste. Iz prve nisam ukapirao da mu je levo stopalo bilo izuveno. Cipela i čarapa stajale su pored njegovih prekrštenih nogu. Pogledao me je i zarovario prste u nožne prste, a onda ih lagano primakao nosu.

„Šta je, mrča? Šta je, delijo? Ide li?“

„Ne ide, kašljem krv“, rekoh. A onda je uradio nešto odvratno. Polizao je prste, i kao da ništa nije bilo, obuo strpljivo čarapu, a onda i cipelu.

„Šjedi da pogledamo!“ reče. Sad mi se još više išlo po pušku. U glavi mi je bila vest o tragičnoj pogibiji pevača koji se zvao Kurt. Ušao sam oprezno i gledao ordinaciju. Osećala se smrt. On je sedeo u stolici koja se rotirala, iza njegovih leđa bio je oronuli prozor, ispred jedan bolnički krevet postavljen smeđom kožom koja se na nekim mestima pocepala, a odmah do njega bio je metalni stočić na točkovima na kome su stajali oštri predmeti koji, prema mom skromnom mišljenju, nisu smeli da budu blizu ovog čoveka.

„Znate šta, ipak se osećam dobro.“

„Stani, gde ćeš, sjedi da pogledam!“ zaurla i zgrabi mi biceps tolikom silinom da sam umalo zaplakao. Spustio me je na krevet s lakoćom, kao da sam od vate. Isuse, ovde su svi bili jaki ko konji, a ja sam bio jebivetar.

„Ne, doktore, stvarno...“

„Nema ne, samo da pogledamo. A što će ti biti?“

Uperio je lampicu u moje oči, oslepeo sam, ovo je bilo kao ispitivanje špijuna u KGB-u. Onim odvratnim polizanim prstima dodirivao me je po licu i povraćalo mi se. Odgurnuo sam ga.

„Dobro mi je, doktore, hvala.“ Ustao sam s kreveta i krenuo napolje. Zaustavila me je njegova rečenica.

„Uzeo si život. Sada tebe život uzima.“

Zastao sam. Puls mi je bio prebrz, osećao sam da crvenim.

„Jetra ti propada, umriješćeš za dvadeset dana.“

To nisam mogao da dozvolim. Dana je dolazila za dva dana i moja životna misija bila je da je zadržim zauvek pored sebe.

„Umri ti sada, pička ti materina, znaš?“

Smeškao se i polizao prste još jednom, i mahnuo mi. Odvratno, kakav tip, život mi se smučio.

Dva dana sam šetao bez puške, Jelenko je trčkarao pored mene i ovo proleće bilo je najdivnije na svetu. Njuškao je cveće i ja sam udisao punim plućima divote svežeg vazduha, samo mi je bilo žao krave. Nadao sam se da ću joj pružiti dostojanstvenu sahranu kao svom nemezisu i da će to ostati između nas. Ratnik ratniku. Salutirao bih i odjebo u kafanu. Dana je trebalo da dođe danas i stvari koje sam prošle noći prao, tog dana sam ispeglao i obrijao se i namirisao, dok me je Jelenko začuđeno gledao. Otišli smo u kafanu, Jelenko i ja. Tu nikome nije smetao, a i sedeli smo u bašti, deci je bio zanimljiv. Mislio sam da će Dana tamo doći i naručio sam čaj. Veče se bližilo, a ja sam se napio čajeva kao deda s problematičnom prostatom i svi su me gledali čudno, pa sam naručio pivo. Odahnuli su. Četiri piva kasnije počeo sam da naručujem i rakiju. Jelenko je zaspao, deca su ga izmorila, a ja sam samo sedeo u svom lepom odelu, pio kao okoreli ološ i išao u WC da na kvarno gledam njenu sliku. Vratio sam se vidno pijan i nekim sam ljudima prosuo piće sudarivši se s njihovim stolom, jebiga. Pio sam još i sve je krenulo da

mi se krevelji, ulice i uspavana svinja, i prevrtao se krov, i ispovraćao sam se tu, na licu mesta. Dok sam povraćao i držao sam sebi čelo, ušla su neka deca u kafanu. Troje. I pogledao sam krvavih očiju i ispovraćane brade i kelnerica se smeškala dok je brisala moje sranje sa stola, i tu se u svoj svojoj veličanstvenosti pojavila Ona. Mogao bih da se zakunem da sam čuo fanfare. Mogao bih, ali neću. Nosila je sivu trenerku i delovala je umorno, ali Gospode, bila je lepša nego na slici i srce mi se otimalo da iskoči i podari se nekom psu za desert. Kakva lepota, kakva lepota, kakva lepota! Bio sam najsrećniji čovek na svetu živ! Ispovraćan, mizeran, zakrvavljenih očiju i najsrećniji. Ustao sam u nameri da joj priđem i srušio se preko Jlenka. Zaskičao je, ili kako li se to već zove, i otrgao se. Ja sam ležao na hladnom betonu terase kafane i povraćao. Jlenko je lickao moju povraćotinu i ja sam pokušavao da ga oteram. Pre nego što sam totalno izgubio svest, video sam njenog muža kako mi se približava, zabrinutog lica.

Crkni, skote, želim tvoju ženu. Ona je bila nepomična, užasnuta mojim programom. Niko ne može da je krivi. Bila je divna. Bio sam srećan samo zato što sam znao da je tu. A onda sam usnio.

15.

Probudio sam se u maloj sobi u kojoj je bilo mesta samo za krevet u kom sam ležao. Lamperija svuda, smrad vlage i ustajalog piva. Glava mi je bila otečena, imao sam i čvorugu, a košulja ispovraćana, i osećao sam se katastrofalno. Osećao sam da sam nešto zajebao sinoć, ali nisam mogao tačno da se setim. Gadno podmuklo osećanje koje te gnjavi satima i onda se setiš i bude ti još gore, ali kako odmiče dan, sve ti je bolje, i to je bilo dobro. Setio sam se. Oh, bože, kakav sam mamlaz. Izašao sam iz sobice i prošao malim hodnikom koji je vodio do zavese. Sklonio sam je i ugledao enterijer kafane; diplome, pehar, šank, sve je bilo tu. ŠankERICA me još nije primetila, bilo je rano jutro, pretpostavljao sam.

U bašti je sedelo nekoliko gostiju, ali nisam želeo da sedim u bašti jer sam se obrukao i verovatno sebi obezbedio sigurno prvo mesto predmeta podsmeha. Baš divno. Seo sam za šank i pozdravio malu. Iznenadila se i nasmešila i sipala mi pivo. Njeni nokti imali su ostatke crvenog laka, ne oguljenog, više je ona bila krivac za to. Grizla je nokte, kosa joj je bila kao slama plava, ali suva, utisak je bio da bi se polomila ako bi je neko pomazio. Na uglu usana crvena tačkica. Definitivno ne herpes, to je bio trag nasilja. Ova devojka bila je mučena, ali ne protiv svoje volje. Isparavao mi je alkoholni dah, smrdeo sam grozno. Gledao sam čašu piva koju mi je natočila konobarica, ali to je bilo to. Nisam mogao da uzmem ni gutljaj. Otišao sam do WC-a. Kad sam završio umivanje, pogledao sam se u ogledalo. Imao sam posekotinu iznad leve obrve, ali neko se pobrinuo da više ne krvari, neko je obrisao ranu, sad se krv zgrušala i to je bila samo krasta. Izašao sam i vratio se do šanka.

„Gde je moja svinja?“ glava me je cepala sa svih strana na sam zvuk mog govora.

ŠankERICA je gledala zbunjeno i slegnula ramenima.

„Gde je Nikša?“ pitao sam.

Bez reči me je odvela iza kafane u dvorište, gde je bila još jedna nedovršena kuća. Prizemlje je bilo koliko-toliko urađeno, ali prvi sprat i krov bili su samo konstrukcije. Dvorište je bilo puno zardalih šipki i dasaka, i bio je jedan kotlić obešen o klin, a gomila pepela

ispod njega ukazivala je relativno skoru aktivnost. Iz prizemlja nedovršene kuće izašao je Nikša.

„O, đe si, orle, naspava li se?"

„Gde mi je svinja, je l' znaš?"

„Ko, Jelenko? Pa bili smo malo gladni, pa smo sinoć."

Pretpostavljao sam da se uznemirio kad mi je video lice i kad je video da sam podigao jednu od dasaka i krenuo prema njemu.

„Oj, oj, orle, šala, bre, šala."

„Gde je moja svinja?"

„Evo ti ga u kući, dao sam mu kukuruza."

Ušli smo u kuću, još uvek sam nosio dasku u ruci, ali Jelenko je stvarno bio u njegovoj kuhinji i jeo. Odmah me je video kad smo ušli i potrčao je ka nama. Samo ne ka meni nego ka Nikši. A onda je došao do mene, groknuo nekoliko puta i naskočio mi na nogu.

„Heh, hoće da ga vodim kući."

„Pa vodi ga, ali prvo jedno piće, a?"

„Ne vala, Nikša, dosta mi je, video si šta sam uradio sinoć."

„Ma daj, bilo je smiješno, zabavio si cijelu kafanu."

„Šta se desilo. šta se desilo s Danom i njenim mužem i decom?"

Začkiljio je na jedno oko jer me je pročitao, a i nije me bilo teško pročitati.

„A, Dana, a? To je znači bio razlog?" Zamislio se. Onda se nasmešio i tobože ortački odalomio me po ramenu.

„Pa znaš, orle, da je to udata žena. Ima i dece, ne valja da se tu muvaš."

„Nije me briga, Nikša, samo me zanima šta je uradila pošto sam pao."

„Pa nakon tvog pada, njen muž i ja doveli smo te u onu sobu u kojoj si se probudio, a Dana ti je obrisala tu rančugu i alkoholom malo premazala."

Oh, Gospode, moja Dana, mojandeo. Ona me je volela, znao sam, eto brinula se o meni, bila je divna. Moja spasiteljica, moj mesija Dana, moja divna lepa ljubav.

„Gde žive, hoću da im zahvalim?"

„Možda bi ti prije da ga zavalíš, ha-ha, ijao. Oni su ti dvije kuće od tvoje", lice mu se uozbiljilo dok mi je objašnjavao, „s lijeve strane, viđećeš, bijela kapija, imaju i psa ispred, Džeki se zove, mislim."

Tek sam u tom trenutku primetio nešto čudno. Nikša je promenio akcent, zvučao je kao Nikšin zli brat blizanac.

„Promenio si akcent, jesi li ti Nikšin zli brat blizanac?”

Za trenutak me je pogledao, a onda se doslovno srušio od smeha u navali suza koje su to pratile. Jelenko ga je čudno gledao. Pozvao sam Jelenka i krenuli smo kući. Bio sam i dalje u šoku. Moja divna Dana, prelepa sreća, duša moja, kako je ona brinula za mene i volela me, i ja sam nju voleo, i ona će ostaviti sve zbog mene, i muža i decu, i rodiće meni troje, ne, petoro dece, i živećemo pod vedrim nebom stalno.

Njihova kuća bila je na putu do moje, i dok sam prilazio kapiji, video sam decu u dvorištu kako sumanuto trče oko neke stare traktorske gume i udaraju je štapom. Njihov otac popravljao je auto i bio pod haubom, a lepota moja najveća i ljubav, moja Dana, sedela je kao princeza u ležaljci i listala neke novine. Oh, kako sam je voleo, kako je bila divna.

„Izvinite”, pozvao sam, deca su nastavila da trče oko gume, „izvinite, komšije!”

Njen muž sa svojim glupim orlovskim nosom se okrenuo i sekund posle razvukao imbecilni kez i čkiljio svojim sitnim ružnim očima u mene.

„O, kako je? Kako glava?”

„Nije loše, samo sam hteo da zahvalim za pomoć...” Ustala je iz ležaljke i krenula prema kapiji. Bože, kakav zanos, kakvo ludilo, adrenalin je probio krov moje glave, kako je bila lepa i divna moja žena, moj anđeo čuvar. „I da se izvinim. Stvarno nemam pojma kako mi se to odjednom desilo.”

„Desilo vam se jer ste bili pijani! Odvratno pijani!”

Srce mi se slomilo. To su bile njene prve reči.

„Kako ste samo mogli tu pred našom decom...”, nastavila je, a mene je presekao oštar bol u čelu kao da neko zabada trista igala sporo, s užitkom. Nisam mogao da verujem, plakalo mi se. Zar je to bila moja Dana? Bila je odvratna, kako sam je mrzeo, ružna sa svojom izbečenom facom dok mi je držala predavanje, gadura smrdljiva, glupa i ružna. Oh, kako sam je mrzeo. U pola njene rečenice sam se okrenuo i otišao svojoj kući. Celog dana sedeo sam na panju, cele noći ostao sam budan. Jelenko je spavao, ja ne.

16.

Legao sam negde pred zoru i ustao kasno posle podne. Jelenko je uspeo da pojede ivicu stola u dnevnoj sobi. Bravo, dečko, odlično, svaka čast, bio sam ponosan na njega. Oko šest sati izašao sam napolje i seo na panj. Glava me više nije bolela, samo na dodir malo. Sedeo sam i pušio i onda čuo dozivanje s kapije.

„Dobar dan, komšija!”

Orlovski nos i kretenski kez, nosio je belu košulju i crne pantalone i cipele. I nosio je još nešto. Flašu rakije.

„Dobar dan, izvol'te?”

„Pa ništa, komšija, da se upoznamo, evo imam malo rakije, pa sam.”

Akcentat mu je bio smešan. Jedan od onih koji su proveli veći deo života u inostranstvu i mučili se da govore našim jezikom.

„Izvol'te, komšija, na panj. Zapanjite se.” Bila je to glupa stara fora.

Predstavio se kao her Boban of Štuttgart. Možda je mislio da je dobar fazon.

Predstavio sam se kao msje Dragutin dans la Frans. Moj je bio bolji.

Seo je, i kezio se, ali bilo je nečeg iskrenog u tom osmehu. Mislim da me je čak podsećao na Jelenkov osmeh. To je bio osmeh čoveka ispijenog od posla i do detalja isplaniranog porodičnog života. Osmeh očajnika koji je celog života požrtvovano radio da bi trošio svoj novac u dubokoj starosti ako je doživi uopšte. Nije on bio loš momak.

Izneo sam čašice i flašu kisele vode, naseckao malo sira i doneo maslina.

„Šta nam radi Bundes Republik?” pitao sam.

„Ha-ha, pa eto... radi se, posao... mora se.” Kez mu je jenjavao, nije mu to bila omiljena tema. On je želeo da sluša priče iz svoje domovine.

„Ja sam, inače, iz Srbije, iz Beograda”, počeo sam, „bavim se građevinom.”

„O, zar niste pisac, meni su tako kazala?”

„Ne, ne, pisac je živeo tu nekad, al' sam ga upucao puškom i obesio njegovu glavu iznad kamina kao trofej.” Do đavola, neko me

je provalio. Sve u svemu, fora mu je promakla, pa sam mogao ležerno da nastavim.

„Inače, putujem po svetu i ubijam pisce." Nije bio siguran kako da reaguje, pokušao je nevešto da se nasmeši. Izašao je Jelenko. Mom komšiji su zablistale oči.

„Oh, švajn, oh, gut kobasica, ja?

„Ne, ne kobasica, švajn je majn frend!" Jelenko se opet šepurio, znao je kad se priča o njemu i došao je do mene da ga potapšem po glavi. Bilo mi je žao što nema kauča na koji bi mogao da parkira dupe.

„Ha-ha, frend, ha-ha", kliberio se kao majmun, „gut kobasica, gut."

Stigli smo do pola flaše, a on je već bio pijan. Hteo je da ode, ali sam mu objasnio da je uvreda za domaćina da se stane na pola flaše, pa sam ga ubedio da ostane. Svidelo mi se kako je bio pijan i raspojasan i kako mu se odvojila šiška njegove zalizane kose i padala preko njegovog niskog čela. Lupetao je gluposti i hteo je da pevamo narodnjake, ja sam ga bodrio, ali nisam umeo da ga pratim, pa je on sam kreštao kao mačka u februaru. Ja sam dobro podnosio piće, ali on nije. Nekoliko puta je ustajao da ide do WC-a i poslednji put se duže zadržao. To je bila moja prilika. Ušao sam u kuću i pokucao na vrata toaleta.

„Her Boban of Štutgart? Si dobro? Bljuc-bljuc?"

Čuo sam ga kako povraća i kašlje, vrata su bila zaključana.

„Dobra, dobra. kah-kah. dobra, her Boban... he-he."

Pustio je vodu i srušio nešto, verovatno s mašine za veš. Izašao je začkiljenih očiju i kezio se, bio je urokan kao stoka. Bazdio je na rakiju koja je, inače, bila blaga, i zagrlio me. Počeo je opet nešto da peva i ja sam ga izneo iz kuće. Nameračio sam se da ga odvedem njegovoj kući. Mrak je već odavno pao, ali svetlo iz njegove kuće služilo nam je kao svetionik. Došao sam do ulaznih vrata i pokucao. On je već bio polumrtav na mom ramenu i balica povračke iz njegovih usta prljala mi je majicu. Otvorila je Dana. Bila je prelepa, oh kako mi se telesna temperatura podigla odjednom i kako je to bilo čudno. Na moje opšte iznenađenje nije delovala ljuto, samo je prevrnula očima i pridržala her Bobana. Ušli smo i smestili ga na kauč, tu je odmah zaspao. Bilo je kasno i deca su već bila na spavanju. Zvanično smo se upoznali i seli za sto. Bila je prelepa, pri

ovom prigušenom svetlu izgledala je baš kao anđeo naslikan rukom najvećeg italijanskog majstora. Štuttgart je počeo da hrče, a mi smo se smejali. Imala je najlepší osmeh od svih u univerzumu. U svim univerzumima.

„Jao, hvala vam što ste ga doveli. Celu zimu je pričao o tome kako jedva čeka da se napije domaće rakije s nekim, eto to ste bili vi.”

„Nemojte da mi persirate, nisam baš toliko star.” Piljio sam u nju.

„Oh, izvini, nemoj ni ti meni.”

„I nisam. Mislio sam na tebe i. Štutgarta ovde.”

Opet se nasmešila. Gospode, kakva divota.

„Može kafa?”

„Da, hvala.” Bože, popio bih flaširani cijanid samo da je iz njenih ruku.

Nisam znao kako da započnem konverzaciju, jezik mi je bio vezan kao salama, hteo sam da započnem nečim neobaveznim, ali srećom, prekinula me je.

„A čime se ti baviš, Dragutine?” Čudilo me je što nije čula, Štuttgart je čuo.

„Ja sam pisac.”

„Aha? Baš lepo.”

Aha, baš lepo? To je to? Nikakvo oduševljenje, nigde traga impresiji, tražio sam bar neki mali znak, bar nešto da joj se oči zacakle. ništa.

„Došao si ovamo da pišeš?”

„Da, došao sam da pišem i da uzgajam svinju.”

„Uzgajaš svinje?”

„Ne, samo jednu svinju. Upoznao sam ti i oca skoro.” Mislio sam da je dobro da to kažem, nisam imao pojma zašto. Nije ispalo dobro, svinja i njen otac, rečenica do rečenice.

Opet joj se vratio onaj zlobni pogled od juče.

„Zašto si bila onako ljuta juče na mene?”

„Ma to je bila šala, bre, ništa nijesi shvatio.”

Osetio sam da mi se uši ježe, to je bilo čudno.

„Ah, dobro.”

Na stolu sam zapazio neke jeftine novine, tabloidno sranje, i nigde nisam video nijednu knjigu.

„Šta kažeš, Dano, koji je tvoj omiljeni pisac?”

„Ja ti mnogo i ne čitam, pravo da ti kažem. Troje dece, mnogo je to posla, nema se vrijeme." Svet mi se opet srušio.

„Dobro, sad ste na odmoru svi, možda bi imala vremena da pročitaš ovo što ja pišem? Voleo bih da čujem tvoje mišljenje, baš eto zato što nisi zatrovana uticajima."

„Ja? Ha-ha, pa dobro, ajde daj."

„Nemam sad kod sebe, ali mogao bih da ti donesem sutra?"

„Uf, sutra nije zgodno, sutra idem da posjetim oca. Prekosutra?"

Još bolje, imao sam vremena noćas, sutra i sutra noć da pišem dok mi prsti ne otpadnu. Oboriću je s nogu, roknuću njen svet, biće moja. Popio sam kafu na silu, zahvalio i baš kad sam zakoračio da izađem, Štuttgart je ustao s kauča i odbauljao do WC-a. Blijuc-bljuc, Štuttgart.

Otišao sam do dvorišta i pokupio šutnutu mašinu. Uneo sam je u dnevnu sobu i stavio na sto. Našao sam papir i zaglavio ga u nju. Počeo sam da kucam ne gledajući u papir, a kada sam posle dva pasusa pogledao, na njemu je razmrljanim slovima pisalo sledeće:

Sdff dg rg rh rt g a dfg kolj poe . „ mfk vf m vv lgk d gd gg f
D d gmgll l o m ld gdm l sk fkfb ff l fk f f f f h dkl 4 kf . dfkk ! tfl
F ffl h l l d v; vv ;vv'f dm c,c,ffs sa.

Lupio sam šakom o sto, pepeljara se srušila, Jelenko se trgnuo. Mašina je bila sjebana od kiše i šutiranja. Ali nije bio prvi put i ja sam znao to da popravim, problem koji me je izluđivao bilo je to što mi je prvi nalet prošao, i kad sledeći put krenem da pišem, to neće biti to. Popravljao sam mašinu satima i na kraju je proradila. Zamenio sam joj i trake, stavio novo parče papira i počeo. Jelenko se primirio i zaspao, ja sam bio budan cele noći, skoro do podneva, a onda sam pijan kolabirao i zaspao na svom trosedu.

Probudilo me je groktanje i skičanje. Kad sam ustao da vidim šta je, Jelenko je sedeo ispred ulaznih vrata. Bio je nervozan, neko je stajao ispred. Izašao sam iz kuće i ugledao Štuttgart sa psom. Cerio se i mahnuo mi. Šta je on, koji kurac, tražio u mom dvorištu?

„Dobar jutro, komšija!"

„Kaže se dobro jutro. Šta radiš koj' kurac ovde?"

Malo sam ga žacnuo. Ali kez mu se brzo vratio.

„Doveo sam Žaklin", pokazivao je na psa, „reci zdravo, Žaklin."

Da, sigurno će reći zdravo.

Zapravo, Žaklin je počela da laje, ali to je bilo zato što je Jelenko izašao. Ukočio se i začuđeno posmatrao kera, ja sam s glavoboljom posmatrao svog radosnog komšiju.

„Nema više rakija“, rekao je i samo što mi se nije raspekmezio, pa slegnuo ramenima, crven u licu.

„Imam ja nešto bolje.“ Ušao sam u kuhinju i izneo flašu „džeka“ i dva 'ladna piva. Oči su mu se razrogačile, bio je oduševljen. Žaklin i Jelenko su se malo muvali po dvorištu, a onda zapizdili uzbrdo. Jebem ti ogradu, moraću da je napravim ovih dana.

„Hvala, komšije, što si me sinoć kući doveo.“

„Ništa, bre, revanš, sve je O.K.“

Nešto je kenjao i nisam bio previše zainteresovan, ali dobro je što me je probudio jer sam morao da nastavim da pišem. Mislio sam samo o Dani, bio sam potpuno sluđen zbog nje. Bila je nešto posebno. Prosta žena, skromna, dobra majka, divna osoba, kuvarica prve moje kafe posle sto godina, sjajne kafe. Dok sam mislio na nju i nosio iz kuhinje masline i sir, video sam neverovatnu scenu. Simbolika te scene bila mi je neverovatna, počeo sam da se smejem i ispustio sam tanjir sa sirom i maslinama. Štuttgart me je zbunjeno gledao, a onda se okrenuo da vidi u šta ja to gledam i kez mu je bio zbrisan kao kiša sa šoferke brisačem! Nikada se više u mom prisustvu nije kezio.

„NE, ŽAKLIN, NE, FUJ, FUJ!“

Žaklin je glodala kosku na travnjaku pored ograde, a Jelenko ju je zguza obgrlio papcima i pokušavao da joj ga turi.

Ijao kako je to bilo divno, koliko sam ja bio ponosan na njega, to je bila moja svinja i guzila je tvoju kučku, Štuttgarte. Ker je naćulio uši u jednom trenutku i to je značilo da je Jelenko spakovao svoj kargo u matični brod. Nigde nije bilo kraja mojoj sreći. Štuttgart je uzeo jednu polomljenu granu i krenuo ka njima. Znao sam šta će da uradi, pa sam ga brzo povukao za ruku.

„Ne diraj ih! To je ljubav!“ rekao sam mu.

„Mejn got, ti lud?!?! Kako hund und švajn. ti lud?!?!“

Povukao sam ga do panja i posadio. Natočio sam mu punu čašu „džeka“ i slatko se cerekao; otvorio sam mu pivo. Okrenuo im je leđa, nije mogao da se opasulji, kako bih voleo da je mogao da vidi

svoje lice. I onda sam se setio. Izneo sam jedno staro ogledalo i naslonio ga na kuću, tako da su se Žaklin, Jelenko i Štuttgart lepo videli u odrazu. A ja sam stajao, ponosno pušio cigaretu i pio svoj viski. Ovo je bilo neprocenjivo. Desetak minuta kasnije ljubavnici su završili radnju. Prizor je bio dirljiv: Žaklin je ležala dok joj je Jelenko lizao njušku, a i ona njemu. Baš su se zavoleli. Letnja romansa, neprocenjivo.

Štuttgart nije progovorio ni reč, ali se odlemio od pića i bilo mi je drago što mu je bilo loše. Kad si sjeban, cirkanje ti samo pojačava zajeb. Počeo je da se tetura po dvorištu, nije znao kud će, šta će, i krenuo je ka kapiji. Bez Žakline. Eto kakav je čovek Štuttgart bio. On je bio ostavljač. Isti kao Branka, isti kao svi govornari ovog sveta, pa sam ga dozvao sam s kapije.

„Zaboravio si psa!”

Teturao se ulicom i samo je odmahnuo rukom.

„Du bist verrückt!” prodrao se. Smejao sam se.

Posle toga videli smo se samo još jednom. Eto, sad sam imao i kuće. Bilo bi lepo da sam imao i kravu, ali jednu sam upucao i neko ju je ukrao. Hteo sam da kupim kravu, ona bi im bila kao tašta, a ne bih morao mnogo da trošim na hranu, trave je bilo svuda oko nas, a i mogao sam da kupim šta god je bilo potrebno da je održavam. Hehe, da održavam taštu. Ali to je moralo da sačeka, trebalo je pisati, kasnio sam po planu. Poneo sam flašu u kuću i seo za sto. Jelenko i Žaklina su me pratili i dao sam im da jedu, a onda su prilegli na kauč. Nema na čemu.

17.

Napisao sam tri dugačka poglavlja. Bila su totalno smeće. Ranije sam imao hrabrosti da sve to zgužvam, pocepam i bacim, ali sada mi se činilo da sam bio prevelika kukavica i da mi je bolje bilo da pišem bilo šta i da čuvam. Ko zna koliko mi je još života ostalo, bio sam spaljen. Sva ta krv, i moja jetra u kurcu i sve, ali bar sam se dobro zajebavao u životu. Osim poslednjih devet i kusur godina. Uostalom, Dana ionako nije ni čitala, pa nije kao da je moj rad ocenjivao Prust, bilo je više da isprodajem nekoliko fora. Bila je to jeftina ljubavna priča kakve sam, inače, i pisao po mišljenju mnogih književnika, pisana stilom bezobrazno kradenim od Bukovskog i sličnih velikana prljave proze i poezije.

Prilegao sam i osećao se fantastično. Onda sam pročitao još jednom i video da to i nije tako loše. To je bilo odlično. Remek jebeno delo. Koji mi je kurac bio? Uopšte mi nije bilo jasno. Ovo je bilo nešto najbolje što sam ikada napisao. Žao mi je bilo što je bilo kasno uveče, pa nisam mogao da odnesem Dani. Sigurno bi odlepila kad bi pročitala.

„Pravi si umijetnik, želim te“, rekla bi i onda me u satenskom negližeu odvela bosa do spavaće sobe laganim koracima. „Uzmi me, ah, da, ti genije, volim te, oh, da!“ Trgnuo sam se i otišao da povraćam. Gospode, kakve su meni gluposti padale na pamet. Oči su mi suzile od povraćanja, bio sam znojav i sjeban. Zaspao sam pored šolje, pločice su bile hladne. Fino.

Probudili su me ljubavnici svojom igrom i grizenjem stvari po kući. Ovde su ptice pevale tako glasno kao da su imale binsku opremu, razglas, mikrofone. Vrane. Kraaaa-kraaa! Sjajne su to ptice bile. Bio sam raspoložen i jedva sam čekao da ponovo pročitam pisanije od sinoć i srećom te ih ker i svinja nisu dohvatili jer bi verovatno papiri bili u komadima. To više psi rade. Zajebu vam sve do čega vam je stalo ako im ne poklanjate dovoljno pažnje. Tačno znaju šta da pojedu i da sjebu i popišaju. Čitao sam i dogovorio se sa sobom da je to bilo dobro. Ne najbolje, ne moja vrhunska performansa, ali dobro. Dana bi bila totalni debil kada ne bi shvatila između redova ko sam u priči bio ja, a ko ona.

Ostavio sam Jelenka i Žaklinu da razmenjuju nežnosti u dvorištu, čudilo me je kako uopšte nije cvilela za svojom porodicom. Baš se zaljubila. Neka. Nosio sam flašu vina i priču i flašu koka-kole za klince. Mislim da su pili ta sranja, jebiga, bundes i sranja.

Svi su bili u dvorištu, ručali. Pozvao sam s kapije. „Prijatno, komšije!”

Klinci su me svi pogledali, ali su ubrzo zaronili u svoje tanjire. To je uradio i Štuttgart, ali Dana se obradovala i pozvala me da uđem. Ušao sam i prilazio putem njihovom stolu.

„Dobar dan, prijatno.” Deca su pogledala u oca, a on im je klimnuo glavom.

Mešalo se danke i hvala, kao pasulj s ribom unutra.

„Evo soka za klince, vino je za tebe, Štuttgart, moraš da probaš. Dano, po obećanju...” Predao sam joj papire, Štuttgart nas nije gledao, durio se kao malo dete. Ha-ha, ja sam bio gospodar džungle sad, osećaj je bio fantastičan. Dana je uzela i uradila ono što većina ljudi glupavo, mahinalno uradi kad im poklonite knjigu ili kratke priče ili bilo šta pisano. Počela je da prelistava. Da, sigurno! Kao da ćeš prelistavajući nešto da ukačiš, kao šta? Nisam joj zamerio, bila je divna. Nosila je žutu mini suknju i noge su joj bile zajebano dobre. Kožne sandale, kakve sam inače mrzeo da vidim, na njoj su bile potpuno senzacionalne. Obična bela majica ispod koje su se nazirale dve ozbiljne dojke, poduprte brushalterom, sigurno malo više spuštene, što zbog godina što zbog silnog dojenja. Crna kosa vezana u rep, a na temenu i rajf. Moja divna Dana.

„Ostani na ručku, imamo.”

„O, ne, hvala, samo sam došao ovo da odbacim i idem dalje. Moram da kupim kravu.”

„Kravu?” pitala je Dana. Štuttgartu je kašika iz ruke ispala u tanjir. Zajapurio se, bio je crven kao dupe od babuna, ustao je od stola i ušao u kuću. Ko zna šta je njemu padalo na pamet.

„Čuj, Dano, žao mi je zbog psa, ako hoćete, vratiću vam je.”

„Šta? Žaklin je kod tebe? Otkud to?” Bila je iskreno iznenađena.

„Šta, Štuttgart ti nije rekao? Hm. pa bolje da ti onda on to ispriča, lepše će ti dočarati.” Smešio sam se. I ona se nasmejala i otkrila red svojih prelepih zuba. Oh, kako sam voleo njene zube. Pozdravio sam se, klinci su mešali guten tag i do viđenja kao kokice i senf. Na

putu do kafane, gde bih se raspitao za kravu, naišao sam na poštara. Pozdravili smo se i upoznali, rekao sam mu gde živim i pitao ga da li ima nešto za mene. Bio je simpatičan, buckast, brkat, crven u licu od rakije. Podsetio me je na majstor Tozu od koga sam kupio Jelenka. Imao je nešto za mene. Pismo od izdavača. Stavio sam ga u džep, zahvalio poštaru i otišao do kafane. Nikša je bio unutra, zakucavao je jednu stolicu. Reče da je noćas bilo pijanih gostiju i da se jedan skljojao i polomio je.

„Gde mogu da kupim kravu, je l' znaš?"

Razmislio je sekund i objasnio mi kako da dođem do „kravljeg grada".

„Ti si stvarno lud čovek. Prvo svinja, sad krava, he-he, stvarno si otkačen."

„Nije to sve", bio sam ponosan. „Sad imam i psa!"

„Nije valjda? Otkud?"

„Duga priča, slušaj, hvala za ovo." Opet sam primetio da mu se akcentat promenio. Govorio je kao da je iz Beograda sad.

„Jesi li siguran da nemaš zlog brata blizanca?"

„Ha-ha, e jesi lud!"

„Ne, stvarno, akcentat ti se promenio opet."

„Ha-ha."

„Dobro. Zdravo."

Pratio sam njegova uputstva i došao do „kravljeg grada". Čoveče, to je bilo ludilo. Nisam mogao da verujem. U dolini između dva mala brda nekoliko stotina štala sastavljenih od nagomilanih dasaka i kartona, ali ne kao štale. Bile su kao kućice za krave i sve daske bile su sive i trule i nabacane, a ipak je postojala nekakva konstrukcija. To su bile „singl", a u nekim slučajevima i za po tri ili više krava kućice. Svašta. Ovde su krave imale svoje kuće. To je bilo njihovo naselje i tu su one živele i bilo ih je mnogo. Tu su one imale svoje društveno uređenje i sve. Imale su prozore na kućicama i ulicu koja je razdvajala levu i desnu stranu. Kao neki kravlji vestern. Nije mi bilo jasno čije je sve to, ali ubrzo sam naišao na seljaka koji mi je objasnio da on tu ima svoje krave, ali da nisu za prodaju, i uputio me kod seljaka koji prodaje.

Pet minuta kasnije u ovom kravljem ludilu našao sam ga. Bio je potpuna suprotnost slici svih seljaka na koje sam nailazio. Ispijeni

starac bronzane kože, sa gustim brcima sedim i kapom i mirisom od koga sam mislio da ću da padnem u nesvest. Prodao mi je kravu, neuglednu, kržljivu, rebra su joj štrčala sa strane, ali to je bila prava krava za mene, baš takva. Ne neka snažna moćna kravetina, nego jedna stara, kao ja, spremna da se od nje pravi sapun i tutkalo. Gledao sam je, glava joj je bila ogromna, oči velike i kravlje, i onda je i ona mene gledala. Plašila me je malo ta krava. Nisam ranije bio ovako blizu nekom ovolikom biću. Video sto puta, video iz daljine, ali ovako blizu kada sam mogao da vidim njenu belu raspalu kožu i muve oko guzice i ojedenu guzicu, nisam. Šetali smo do moje kuće i ljudi su nam se smejali, ali ne kapiram zašto. Zašto su se oni smejali kad sam se šetao sa svinjom, zašto su se smejali kad sam se šetao s kravom? Ja sam počeo njima glasno i usiljeno da se smejem, i ubrzo su okrenuli glave. To su uglavnom bili turisti. Jebeni smrdljivi turisti. Prolazio sam pored Danine kuće, ali nikoga nije bilo u dvorištu. U svom dvorištu sam vezao kravu i ona je odmah počela da pase.

Jelenko i Žaklina dotrčali su da se upoznaju s taštom. Eto kako sam ja bio dobar čovek. Prasio sam familiju. Da me je Branka videla, pala bi na dupe. Našao sam na tavanu jednu staru kolvku, pripadala je prošlom vlasniku (Igoru Nikši), ali sam kapirao da mu nije više potrebna, pa sam je sneo u dvorište. Zapušio sam otvore sa svih strana i iz nekoliko puta je kofama napunio vodom. To je bilo korito iz koga je krava sad mogla da pije vodu. Rekla je: „Mu.“

Trebalo je da joj dam ime, a nisam znao koje. Hteo sam da je nazovem Branka, ali iz poštovanja prema naših deset godina, nisam. Nazvao sam je Isidora. Ta mala je bila jedna najobičnija krava. Sa svojim mobilnim telefonom i sa njenim profesorom srpskog, Isuse, kakva kravetina. Pas i svinja skakutali su veselo oko Isidore, a ja sam seo na panj i izvadio pismo iz džepa. Ognjenka Milojević, moj izdavač. Nismo se dugo videli, ali to je bilo dobro pošto me je nervirala. Na svakoj večeri je nešto pametovala i jela govna iako nije bila loš lik, ali svaki put sam morao da odem do CD-plejera i da odšrafim Stravinskog i da buljim u nju. To se dešavalo obično na polovini njenog izlaganja. A jednom me je isterala iz kuće. Pila je vinjak i bila glupa. Neki ljudi su jednostavno glupi kad piju. Pismo.

„Dragi gospodine Milinkoviću,

Gde si koju pičku materinu i da li si ti normalan?!? Inspektor policije Dragan Kosmanović te juri, juri te cela jebena parohija. Da li je moguće da si toliko prolupao i nokautirao popa? I familija te traži. Svi hoće da te obese, hapse, linčuju, LUDAKU JEDAN! Branka mi je rekla da si negde na nekoj planini i srećom pa nas je tvoj agent uputio na Žabljak. Tri telefonska poziva i našli smo te, ali neeee! Gospodin nema mobilni, nema fiksni, ali zato IMA SVINJU!!!

Javi se što pre da rešimo to s advokatima mojim, nešto ćemo da izvučemo. Da li ti shvataš u kakvoj si situaciji? Budeš li probao da pređeš granicu..."

Pocepao sam pismo i bacio ga u Isidorino korito. Pogledao sam svoju pravu familiju. Svinja, kučka i krava. To je bilo to.

18.

Blagi povetarac vijorio je dim cigarete iz mojih usta dok smo Isidora, Žaklina, Jelenko i ja pešačili uzbrdo, s potpuno druge strane šumarka u koji sam obično dolazio. Nosio sam pušku na leđima i veliki štap da se njime podupirem, a u drugoj sam ruci držao povodac od krave. Ono što nisam znao bilo je da je ovo bila moja poslednja šetnja krajolicima Žabljaka. Ono što nisam znao bilo je da je to poslednji put da vidim Jelenka.

Kako smo se penjali, tako je vetar postajao jači i hladniji. Pljunuo sam cigaretu zato što mi je otežavala disanje, a još sam se i peo, pa je to bilo nemoguće podneti. Jelenko i Žaklina njuškali su po stenama i zapišavali pokoje retko drvo na putu. Počeo je da se ponaša kao ona. Eto šta žene rade. Samo je Isidora bila potpuno ravnodušna, a meni je dah zastajao od siline i lepote, pogleda na ove kolosalne stene i od tišine koju je samo tu i tamo prekidao nalet vetra. Kakav mir, kako božansko. Nije se videla nijedna kuća, nijedan auto, nikoga nigde nije bilo. Samo svinja, pas, krava i čovek. I vetar. Stene. Sigurno kriju i neke pećine. I sunce. Kakvo sunce. Ovakvo nikada nisam mogao da vidim u gradu. U gradu je nekako radioaktivno. Kao da te, dok te greje, zrači i ti ćeš umreti od toga. A sad, bilo je lekovito. Osećao sam se kao da bih na ovom mestu mogao da živim doslovno zauvek, da nikada ne umrem. Zaustavio sam se. Skinuo sam pušku, otkočio je i nanišanio u jedan kamen. Opalio sam. Osetio sam blaži porast adrenalina i zapalio cigaretu. Seo sam na zemlju i pušio, a Žaklina je prišla da je pomazim. Uplašila se od pucnja. Jelenko je već navikao. Isidora je i dalje bila ravnodušna.

Šta sam ja to radio? Bežao sam sve vreme, eto šta. Bežao od Branke, bežao od grada, od pisanja, od svega. Decu nisam imao i bilo mi je žao zbog toga. Kako bi neka moja deca sada uživala ovde i skakutala i veselila se sa mnom. Možda i ne bi. Sigurno bi im bilo dosadno. Imali bi svoje glupe mobilne telefone sa glupom zvonjavom i ja bih bio očajan. Ali ionako sam bio očajan.

Dobro, njih bih voleo i sigurno je da bi bez obzira na sve bar do nekog trenutka oni bili moja najveća radost i snaga. A onda bi postali jebivetri kao njihov stari. Ili majka. Ne zna se šta je gore. Bio sam

ekspert za bežanje, to sam bio ja. Ekspert da pobegnem od svega samo ne od sebe. Kakvo pisanje, kakvi bakrač, ja sam bio ništa. Nula. Kako sam živeo? Mislio sam da se dobro zezam? Ne, ja sam samo moćno zezao ljude koji su dobro živeli, a ja sam bio i ostao očajnik nasukan na svoju obalu samosažaljenja i drkao sam na to da sam poseban, a u stvari sam bio ljudska kloaka. Pare? Šta s tim? Kad si mlad, govore ti da misliš na pare zbog budućnosti, kad ostariš, shvatiš kako ni to navodno nužno zlo stvarno nije tako važno. Dobro, bilo je lepo piti. I šta? Moj život je drkanje i piće i mirisanje smrdljive kreme? Tek sam sad našao mir i znao sam da ću da ga izgubim. Trebalo je da zajebe sve i da se vratim u grad. Bio sam šampion u bežanju i teranju. Bio je red da to budem još jednom. Gledao sam Jlenka. Da li je njegova sudbina bila da bude sa mnom? Možda sam poremetio Božje planove, možda je trebalo da ga samelju i stave u viršlu. Šta sam to ja radio? Podario mu kukuruza? Jak kurac. Bio sam sebičan i samo sam mislio na sebe. Video sam svog oca u svinji, nisam čak ni video svinju zbog svinje. Jlenko mi je prišao.

„Hrk!”

Prvi put sam se ozbiljno zagledao u njegove oči. Gospode, bile su divne. Bile su to najlepše oči. Ljudske oči su glupe i zle. Danine, Verine, Brankičine... zle! Jlenko je seo. Bio je mnogo pametan. Čuperak na rozikastom temenu i balava njuškica i njegovi kvarni mali zubi i fiksirani osmeh i zaobljeno dupence i repić i... Gospode, neiskvarenost. To je to. Znao je. Nije bez veze seo tu, znao je mali govнар.

„Šta gledaš? Svinjčugo jedna.”

„Hrk!” pogledao je ka Žaklini, ali se brzo vratio meni. Počeo sam da plačem. Toliko godina zatrpavanja sranja duboko i zalivanja istog alkoholom i predrasudama, i provalilo je iz mene snagom vode iz vatrogasnog creva. Samo zbog tih njegovih očiju i osmeha. Tužne plavozelene oči i osmeh od milion dolara.

„Hrk!”

Pravdao sam se sebi da je bolje da ga oteram, jer tako nevino stvorenje ne sme da bude pored zlotvora napaćenog kao što sam bio ja. Bio mi je radost, ali šta sam ja njemu bio? Ništa. Samo sam

fantazirao gluposti ponovo. Kakvo sam dvolično govno, mrzeo sam se. Popušio sam cigaretu, ustao i krenuo ka kući.

Nisam se osvrtao. Isidoru je u par navrata bilo teško naterati da krene i onda sam je ostavio tu. Da, da, JA, veliko mudo. Tiranin. Govno. Mučitelj. Ušao sam u dvorište i seo na panj. Bio sam sam. Sam i glup i razbijen šakom govneteta od života koji sam vodio. Nije bio glup Jelenko. Ostavio me je i otišao da traži sreću, to je bilo najbolje. I pas me je ostavio, i krava. Zapalio sam cigaretu i počeo da teško pijem. Pivo, pa viski, pa sve tako. Ušao sam u kuću, legao na krevet i zaronio lice u jastuk. Plakao sam dok se nisam uspavao.

19.

Bila je ponoć i neko mi je kucao na prozor. Rasanio sam se i pogledao. Dana.

Otvorio sam vrata.

„Reci.”

„Eeh... pa ovaj... ja...”

„Uđi.”

Ušla je i radoznalo posmatrala kuću, i nije mogla da sakrije gađenje kada je gledala đubre i sranja. Nosila je moju priču u ruci. Sela je na kauč gde sam ja spavao jer je Jelenkov bio doslovce usvinjen. Duboko je uzdahnula.

„Da nemaš jednu cigaretu?”

Dao sam joj. Tišina. Čudno, sad mi nije smetala.

„Pročitala sam priču.”

Tišina. Nisam više bio siguran da li me zanima šta misli.

„Hoćeš viski?” Htela je, pa sam joj sipao. Punu čašu. Otpila je malo i zakašljala se. Nije bilo njeno piće.

„Htela sam da ti kažem...” I u tom trenutku ugledala je svoju sliku pored moje pisaaće mašine.

„Otkud ti ova slika?!” Bila je pomalo uplašena.

„Ukrao sam je od tvog oca. Tako sam se i zaljubio u tebe.”

Gledala je u neverici. Bilo je kasno, ušla je u jazbinu mutanta i sada izlaska nije bilo.

„Ti si...”

„Ja sam zaljubljen u tebe, i ne znam te i volim te.”

Oči su joj igrale. Potresla se, to je bilo i više nego očigledno. Rešila je da za trenutak promeni temu. Šok, valjda.

„Gde je Žaklina?”

„Nemam pojma. Kad sam se probudio, nije ih više bilo. Tu su negde, igraju se.”

„Jako bih voljela da mi vratiš psa.”

„Ja ništa nisam uzeo, prema tome nemam šta ni da vratim. To je bila njena odluka.”

„Ali ona je pas, ne možeš.”

„Pa šta, i mi smo psi. I ti si kučka i ja sam svinja. Šta sad?”

„Nemoj tako da razgovar.”

„A kako ću? A? Ponoć je, došla si po psa?"

Tišina. Sad sam je opet mrzeo.

„Došla sam da ti kažem da mi je jasno šta si napisao i da si divan čovek i da je šteta št..."

„...se ranije nismo sreli? Ma daj... nisam divan, odvratn sam, ali samo tebe obožavam! Niko u meni nije izazvao to što je samo jedna tvoja jebena fotografija izazvala! A onda sam te video i pao u nesvest!"

„To je bilo od alkohola."

Sad sam ja pauzirao.

„Dobro, i to je, ali veruj mi, više si ti."

Gledala je moje ruke pune ožiljaka i lice s ogrebotinom i stresla se. Rukama je prekrila oči.

„Šta mi ovo radiš, jooj."

Sklonio sam joj ruke, plakala je. Bila je jedina žena koja je bila lepa i kad je plakala. Poljubio sam je, vrlo nežno u početku, a kasnije se sve dogodilo. Ali nisam hteo tako. Odjebaće i ona uprkos mom naivnom zanosu. Odjebaće jer sam ja bio njena letnja svinja.

Prvo mi je sela u krilo i nežno me poljubila. Trenutak kasnije, ruke su mi same milovale njena leđa. Ruke su to znale same od sebe da rade. Ruke to rade kad voliš nekoga. Opkoračila me je. Pridigao sam je na trenutak da bih otkopčao pantalone. Kao da sam ušao u najljepši san i dohvatio sam joj dupe levom rukom. Desna je zahvatila njenu sisu. Sve vreme smo se ljubili, ali sam je povremeno gurao malo od sebe da bih joj video lice, a njena kosa mi je padala po očima. Poneo sam je na kauč, ležala je i tresla se sa svakim novim ulaskom. Kao da je bila spremna da opet zaplače. I onda je zaplakala. Čim je osetila da sam hteo da se odvojim, povukla me je nazad. Nazad, još, govorile su njene ruke. Skinuo sam je celu. Mladež ispod sise. Ljubio sam ga. Vrlo sporo, sve. A onda brže. Lomio sam je, izgledalo mi je tako. Nikada nisam to osetio. Svaku tačku na njenom telu koju bih dodirnuo terala je da podrhtava, a meni je sa svakim novim ulaskom kurac bio sve tvrđi i moćniji. Hteo sam da oseti svaki detalj moje ljubavi, da iz svojih misli u njenu prelepu glavu odašiljem samo najlepša osećanja. Kao da je osećala to. Trajalo je. U jednom trenutku zaneli smo se oboje i ona je opet bila preko mene, ali nisam joj dozvoljavao da diktira tempo, ne. I

onda se prepustila. I bila je moja, a ja sam ludački upirao sve jače i brže i intonacija glasa koju je podizala i tempo dahtanja... oboje smo bili gotovi. Nema tih reči koje bi opisale to. Možda bi trebalo da ih izmislim.

Dahtali smo oboje ubrzano i borili se za dah. I naravno, znao sam šta sledi. Odjebala je. Oblačio sam se i poljubili smo se, i počela je opet da plače i da se smeje, i otišla je. Svom Štutgartu i deci i u pičku materinu.

Sve dobro odlazilo je od mene u pičku materinu. Ostavila je i priču. Pa da, to bi tek bilo sranje, to ne bi mogla da podnese. Plakala bi, a muž bi je pitao šta je i onda bi bilo sranja. Ili sam ja opet sebi pridodavao značaj. Počeo sam da kašljem i opet je bilo krvi. Previše stresa za matoro kopile i eto mog prijatelja kašlja. Izašao sam u dvorište i srušio se pored panja. Bravo usranko, tako se to radi.

20.

Dve nedelje kasnije probudio sam se u bolnici. Soba je bila prazna i po običaju ružna.

Medicinska sestra je ušla, spomenula velikog baju s nebesa i otrčala napolje. Sedam i po sekundi kasnije ušao je i doktor. Neki ćelavi prdonja s facom silovane kornjače. Očne jabučice samo što mu nisu ispale od uzbuđenja.

„Opustite se samo, u bolnici ste, mirujte.“ Nešto je drko po cevčicama koje su bile po meni, a bogami neke i u meni. Sada sam ja bio Spajdermenov nemezis. Skinuo mi je masku s kiseonikom s lica.

„Glas će vam verovatno biti slab, pa nemojte mnogo da pričate.“ Nabio mi je jebenu lampu u oči. Negovali su me nekoliko dana i niko nije došao da me obiđe. Shvatio sam da sam u Beogradu i da su me se svi govsnari napokon šćepali. Krasno. Glas mi se povratio, pa sam pitao sestru šta se dešava.

„Ništa. Imate stražu ispred vrata i niko ne može da vas obiđe osim inspektora.“ Ukenjao sam motku.

Inspektor je došao sutradan. Mojih godina, samo malo više sed, ali po pravilu službe i američkim filmovima u boji, nosio je bež mantil i odelo s kravatom ispod. Delovao mi je kao totalni jebivetar. Seo je na desni krevet od mene i još se nije zagledao u moje lice, ali kapirao sam da je to bilo neminovno. Prčkao je po mobilnom jebenom telefonu, kao da i nije tu zbog mene, kao da je nezainteresovan za moj slučaj, kao da to i nije bio njegov slučaj. Ležernost i tišina, mislio je da su ležernost i jebena tišina njegovo oružje, da ću da se userem, šta li? Ali ja sam mrzeo i jedno i drugo, a prvo naročito ako je bilo lažno. Zamišljao sam nas dvojicu u ringu. U boks ringu. Sebe kao jedva profuranog amatera, a njega kao iskusnog drkadžiju koji će da mi zavuče nekoliko dobrih po vrhu brade, ali ja ću se dići i pobediti ga njegovim trikovima, i masa će da skače i kliče moje ime. Ali to su bile fantazije, ovaj jebivetar imao je više snage od mene i došao je pripremljen, došao je sa zajebanim scenariom. Po običaju, nisam bio impresioniran, a naročito zato što je ispred mene bio pub.

„Milinković...“ Jebote, zar se ne umore od toga da glume matore žene s titulom razrednog starešine? Kao da će da me prozove i da

mi da keca iz geografije. Nasmejao sam se, sad je piljio u mene.

„Smešno je, a?“ Ma daj, čoveče, možeš ti to i bolje. Nisam imao mnogo frka s pandurima, i njihovo skromno poznavanje života uvek je bilo pažljivo odmereno, kao dresirani nosorozi, kao stare prijava čarape izvučene ispod kreveta. Imale su mogućnost da budu oprane, ali su ostale da džudže ispod kreveta i to je bilo sve.

„A vi ste?“ glas mi je još uvek bio promukao, ali jebiga, to je bilo tako.

Sad je opet buljio u mene. Nisam ni sumnjao da je imao posla sa opasnim krimosima kretenima, ali ja to nisam bio, pa je možda bio zbunjen. To mi se sviđalo.

Ustao je i prošetao do prozora. O, Gospode, kakav pozer, to je bio takav kliše. Kladio sam se sam sa sobom da će i cigaretu da zapali, čisto jer nije bilo sumnje da je znao ko sam ja, pa da se onda osetim kao neko kome će takav lik da bude blizak. Kao, puši u bolnici, uau kakav baja. I onda je izvadio paklicu. Jeftine neke pljuge, čemer. Okrenuo se prema meni i ponudio me pružajući mi paklicu ćutke, a ja sam odmahnuo glavom. Bio sam žedan kao krdo slonova.

„Moja žena“, počeo je, „zaljubljena je u vas. Misli da ste vi jedan od najboljih pisaca ikad rođenih u našoj zemlji.“

Oh, kakve laži, kakvo ludilo. Stvar je bila prosta. Osim nedostatka prstena, koji i nije morao da bude pravilo, odavala ga je i njegova izgužvana košulja. To može da se opravda dugim kancelarijskim radom, ali parfem je bio nešto drugo. Takav tip na sebe ne bi stavljao parfem i to je otkrivalo da je definitivno samac. Nakon dugog kancelarijskog rada mogao je da se oseća na pljeskavicu s lukom, ali na parfem ne. Prosto je. On i nije bio u kancelariji već dugo, a odalo ga je blato na giljama. Loš ukus što se tiče izbora cipela, inače. To je značilo da je sigurno bio u vezi s prostitutkom iz prigradskog naselja, jer zaboravih da napomenem, parfem je bio jeftin. I ženski. Ho-ho, ovo me je zabavljalo. Ciljao sam slepo.

„Kako je vaša supruga iz Borče?“ Štrcnuo je dim iz nosa, bio je urnebesao.

„Ne... ali...“

Tu se još više odao. Sada mi je već sve bilo jasno. Znao sam za prostitutke u Borči, ali on to sebi nije mogao da dozvoli. Ovo je bio čist slučaj pandura koji je bio u vezi s ribom pokojnog mafijaša. On

ga je iznameštao, a ona je pripomogla snadbevajući ga informacijama, i on joj je za uzvrat obećao sigurnost. To je bila vrsta žene koja ne pegla, jer je u komforu svog kriminogenog života navikla da kućanske poslove obavljaju obični smrtnici. Teško je bilo navići se na regularan život nakon takvog zamazivanja očiju lažnim i riskantnim komforom. E, ali on je bio lud za njom. On je bio njen sveti Betmen spasitelj. Ha-ha, kako je ovo bilo dobro. To je značilo da je, s obzirom na slabu urbanizaciju izvesnog kraja predgrađa, ona mogla da bude samo iz - Koteža. Otud blato, otud ženski parfem.

„Jao, izvinite, gospon Kosmanoviću, mislio sam na Kotež.“

„Šta pričaš, bre, ti?“

Dobio sam igru. Dobacio sam baš tamo gde sam hteo. Nisam ja odgovarao na njegova pitanja nego on na moja, a ja sam uživao.

„Znači, znaš ko sam?“ namestio je pozu od malopre.

„Isto koliko i svaka prostitutka, kriminalac i pojedine ženske krimosa koji su nestali pod sumnjivim okolnostima. Al' to mu valjda isto dođu prostitutke.“

Oči su mu zasevale, ubo sam u centar, ja sam njegovu dragu nazvao prostitutkom.

Krenuo je na mene i uhvatio me za gušu, bolelo je vraški, ali imao sam ga gde sam hteo.

„Pametna si, a? Šta ti znaš, bre, jebem ti mater u pičku smrdljivu?!“ Nastavio je da me guši, ali valjda su stražari čuli nešto sumnjivo, pa je jedan otvorio vrata od sobe.

Ugledao je scenu, ali je brzo pogledao u pod, tobože formalno.

„Je l' sve u redu, inspektore?“

Pustio mi je grlo naglo i ja sam se zakašljao.

„Sve je u redu, Komnenoviću, zatvori vrata!“ Ispred se čulo kikotanje.

Bio je crven u licu i besan kao tinejdžer krelac. Komnenović je zatvorio vrata i ja sam kašljao, a inspektor je piljio u mene.

„Dosta sranja“, rekao je, „najebo si i jedva čekam da ti kažem koliko!“

„Dela, govori onda, inspektore Krešem-Žensku-Mafijaša-Iz-Koteža!“

„Prvo i prvo, šta. šta pričaš? Kakav.“

„Ne seri nego daj šta imaš Hemfri jebeni Bogarte!“

Udario me je u stomak, zbolelo me je vraški, ali nisam mogao da vičem, samo sam se zakašljao ponovo. Dobro je, bar nije bilo krvi.

„Imaš mnogo problema na grbači i jedva čekam da te vidim kako će te posrati svi!”

„Da imaš nešto, ne bi srao nego bi naveo do sada sto puta! Kah. kah...!”

Stegnuo je pesnice, ali me nije udario, samo je hteo da se osećam posrano. E, kad bi samo znao.

„Napad na svešteno lice i pomoćnike, tužila te čak i tvoja rodbina, još i dete da udariš, c-c-c...”

„Kakvo dete? Ima volej ko Ronaldo! A te govsnare sam uljudno zamolio da se sklone sa sahrane, ali me nisu poslušali.”

„Ništa ne poštuješ, je l'? Misliš da je svet samo tvoj? Šta bi bilo da se svi ponašaju kao ti? Šta ond.”

„Nemoj ti samo da mi morališeš, glupane! Ko zna koga si ti sve zajebao i sad kenjaš meni! Šta je to, koji je to parfem? Dolče Kaffana? Ja umirem, ti jebeš mafijaške drolje i sad mi sereš, tuljane jebeni!”

Zamislio se.

„Ona je dobra žena. To što je zalutala.”

„Da, znam, ti si joj bio jebeni svetionik u oluji nemorala! Izvini što ne mogu da ustanem da ti aplaudiram, doktor mi je rekao da smem samo na modnim revijama. Istina je da si ti jedan serator koji davi ljude na samrti koji su očajni, ali imam vesti za tebe, seronjo. I ti si očajan! Pogledaj se, ja bar sebi priznajem. A ti? Da l' je gluplje to što ti misliš da sve znaš ili što ja ne znam ništa?”

Umuknuo je. Bili smo sličnog godišta i možda je znao kako bi njemu bilo da je s ove strane sobe. Izašao je. Znao sam da ćemo se videti još i rešio sam da se ja spremim za njega.

21.

Moja medicinska sestra broj dva, a izgleda da sam dve imao dodeljene, ušla je u sobu pola sata kasnije. Bila je klinka, mislim ne dete, imala je oko dvadeset pet godina, ružnjikava, ali ispijena i umorna od sranja koja je morala da radi. Nisam imao vremena da je tešim, trebala mi je.

„Imam samo četiri pitanja za tebe, i veruj mi, nijedno nije seksualne prirode.“

Nasmejala se, kao da bi stari prdonja poput mene išta mogao u ovakvoj situaciji.

„Recite.“

„Kada će doktor da me obiđe?“

Pogledala je u karton i malo računala.

„Doći će za oko dva sata. Ako je hitno.“

„Ne, nije. Sve je O.K. Drugo pitanje, kada ti opet radiš smenu i da li sam ti ja na ruti?“

Opet se zamislila.

„Eer.. da i... da. Dolazim ujutro u osam i radim sutra da pola pet po podne.“

„Fenomenalno. Treće pitanje, da li bih ujutro mogao da dobijem čorbu od paradajza? Molim te...?“

Sad se zbunila.

„Eer... pa uglavnom se daje ono što ima, ali po vašem kartonu ne bi trebalo da bude... mislim, mogu da vam donesem od kuće?“
Senzacionalno! Ova je bila fan i uradiće to za mene. Tako mi je trebala paradajz čorba.

„Predivna si! Hvala ti mnogo.“ Okrenuo sam se da spavam. Ona je i dalje stajala ispred mene i gledala.

„Eh... a, ovaj...“

„Šta, lutko?“

„Pa četvrto pitanje?“

„Ah da, izvini, zamalo da zaboravim. Šta radiš kasnije, može bioskop i pica, i znam jedan novi klub, kažu da je ludilo.“

Nasmejala se i izašla. Pametno dete, svaka joj čast.

Dremnuo sam dve čuke, a onda je ušao dr Silovana Kornjača.

„Dobro večer, gospodine Milinkoviću, kako se osećate?“

Rasario sam se brzo.

„Fenomenalno, doktore. Recite mi, jesam li prošao test za pilotiranje raketom Nase? Jesam li, jesam li? Nemojte mi uništiti dečake snove!”

„Ha-ha, čuo sam za vaš smisao za humor. Prava ste zvezda na našem spratu.”

Nervirao me je, i listao je karton i išao mi na kurac neviđeno. A onda se uozbiljio. To je bilo loše. To je bilo i više nego loše, jer nije fingirao, stvarno je bio... pa, sjeban.

„Imam loše vesti za vas. Ali dužnost mi nalaže da ih.”

„Prospi, bre, već jednom, konju prdavi! Moj život je u pitanju!”

Popravio je naočare, bilo mu je krivo, jebiga, već sam video da sam nešto najebao.

„Imate više tumora koji su metastazirali na području.” Gubio mi se njegov glas, i maglio mi se vid, i nisam ni hteo da ga slušam, pa sam izvukao jastuk i gađao ga.

Prenerazio se i krenuo da pozove da me sedatiraju. Zaustavio sam ga.

„Stanite, molim vas... molim vas, doktore! Žao mi je, izvinite.”
Zaustavio se.

„Stvarno mi je žao, niste vi krivi. Nešto sam popizdeo... Recite mi, molim vas, koliko mi je ostalo?”

Opet je popravio cvike i formalno se nakašljao.

„Ne više od tri meseca.” Gledali smo se. Kakva vest, jebote! Buljio sam u neverici, ali opet - šta? Jebiga, nisam se voleo i ko me jebe. Bilo mu je žao, video sam. Uzeo je jastuk s kreveta do mog i dodao mi ga, a onda je podigao jastuk sa zemlje i zadržao ga u ruci.

„Samo još jedno pitanje, doktore, molim vas?”

„Nema problema, znate li vi da moja žena.”

„Recite mi, molim vas, da li inspektor zna za ovo?”

Stajao je tamo s jastukom, glupavo i posrano, u raskoraku između profesionalne etike i iskrene simpatije. Pogledao je ka vratima, ali vrata su bila zatvorena da ga jebeš, i ovo je bilo doktor-pacijent konfedecijalno.

„Zna, je l' tako, recite mi, doktore?”

Opet se formalno nakašljao, kakav šupak.

„Zna”, šapnuo je. Klimnuo sam mu glavom i on je izašao. Odlično.

Na sabajle se roletne raširiše i koraci i svetlost me probudiše. Bilo je bolno za moje oči, baš sjebano. Sestra broj dva mi je nameštala jastuk i cerila se, delovala je svežije, radosno čak. Okrenula se prema krevetu do mene i podigla poslužavnik s tanjirom na njemu i čašom vode. Paradajz čorba baš po narudžbini, pojeo sam odmah nekoliko kašika i osećao se moćno.

„Hvala ti za ovo, sunce, kako ti ime ono beše?”

Malo je porumenela.

„Maja. Nismo se ni upoznali.”

„E pa, drago mi je, Majo, stvarno si divna, nemam pojma kako da ti zahvalim, ali učinila si nešto divno za mene i veruj mi, ovo ću ti dugo pamtit.”

Kao da se žacnula i da joj nije bilo svejedno. Pitao sam je da li je čitala moje knjige. Naravno da jeste. Razgovarali smo i odgovarao sam joj na sva pitanja u vezi s mojim likovima i situacijama i mestima, nije me mrzelo. Ko zna da li ću ikada imati prilike da to uradim ponovo, a i bio sam joj dužan. Oči su joj zasuzile.

„Stvarno mi je žao, Dragutine.”

„Nema zašto, srećo, ja sam svoje spizdio. ali zato ti pamet u glavu.”

Nasmešila se i obrisala suze. Krenula je da pokupi tanjir s ostatkom čorbe.

„Ne, molim te, ostavi, hteću kasnije još, molim te, nadam se da ti to nije neki problem?”

Zamislila se, a onda slegnula ramenima, nasmešila se i izašla.

Kad je zatvorila vrata, namučio sam se da se ispravim i dohvatim karton. Pročitao sam ga. Bio sam kao naša država. Imao sam kancere na svim mestima kojima sam se ponosio, i organizam mi je otkazivao sve moguće funkcije, polako ali sigurno. Tri meseca delila su me od prelaska na drugu stranu kod Nečastivog. Čudno je bilo to što se nisam osećao loše. Valjda mi je dotični to sredio. Kartonom sam prekrpio tanjir s čorbom na stočiću do kreveta i čekao. Čekao sam povratak velikog inspektora i čekao i čekao. Začuo sam komešanje ispred vrata i oficijelni glas mog šatro inkvizitora; znao sam da će ući uskoro u moju sobu i brzo sam se ubacio u ulogu uspavane lepotice.

Ušao je naglo, a ja sam se kao naglo trgnuo i on je otkrio svoj osmeh varalice s opasnim blefom. Ćutao sam.

„Gospodine Milinkoviću, čujem bolje vam je? Izvanredno, to su dobre vesti, zar ne?“

Gledao sam ga kroz poluzatvorene oči. Mislio je kako ima nešto i hteo je da ispuca to, pa sam ga pustio.

„Ne morate da ustajete, sve je u redu, ha-ha.“

Hej, ovo je već bio faul. Faul broj sto što se mene tiče, ali sad je krao moje fazone, to mi je vređalo sujetu. Listao je papire iz neke fascikle.

„Ehm, da vidimo... aha! Gospodin Mirko Kuzmanović. Sećate li se gospodina Mirka Kuzmanovića?“

Ćutao sam. Oči su mu zaigrale, bio je siguran, bio je kao predator, kao sova koja lovi poljskog miša.

„Znate, vi znate, he-he... e pa, gospodin Kuzmanović je rešio da vas tuži takođe. Da vidimo... imamo ovde nalaze iz Urgentnog centra, imamo zabeležene pozive.“

Ne još.

„A onda vaša... šta li ti dođe, u pičku materinu... aha vaša bivša devojka Branka Stanisavljević. I ona će da svedoči protiv tebe, pederu.“

Ne još.

„A kao šlag na tortu imamo, osim pola crkvene hijerarhije koja će te za primer svima razapeti i prikucati ekserima za drvce... ehm... profesora srpskog. Ijao, ovo je dobro.“

Ne još.

„Profesor srpskog koji je digao tužbu protiv vas da ste zlostavljali i navodili maloletnu osobu. aha, Isidora Stanković.“

Ne još. Miran.

„Ali to je tek početak, genije. To je tek početak, a onda ću da ti kažem kada će kraj! Kraj je kada.“

E, sad. Nisam mogao da mu dozvolim uvežbano finale. Ovo je vežbao cele noći i ništa od ovih sranja nije istina, ali sad je to bilo to. Mahnuo sam mu da priđe. Prekinuo je izlaganje i to je već bilo neprocenjivo. Zbunjeno me je gledao, ja sam pokazivao znake polusvesti. Prišao mi je. Dozvao sam ga da priđe još bliže, da mu uho bude kraj mojih usta. Oči su mi zakovitlale uvis. Bio je uzbuđen, nemam pojma ni zašto je on uopšte bio ovde, šta je hteo od mene, ali bio je uzbuđen.

„Da? Ajde, Milinkoviću, slušam te...“, skoro brižno je rekao.

Zgrabio sam mu kravatu i počeo da se tresem, imao sam žešći napad i oči su mi sevale na sve strane, on se usrao i skičao je kao neka devojčica, ali ja sam mu čvrsto stezao kravatu i počeo da bljujem krv po njegovom uhu, a kad se okrenuo ka meni, i po njegovom licu, i bljunuo sam moćno, i on se otrgao i pao glupavo i udario glavom u radijator. Gledao je krv po sebi užasnut, ja sam se tresao i dalje kao one glupače u fensi spotovima koje bi moji klinici gledali, a on je pobegao iz sobe kao da su ga gonile najgore noćne more u kojima kupac jeftinog ženskog parfema ustaje iz močvare u koju ga je inspektor genije ubacio u vreći otežanoj kamenjem i dolazi po svoje.

Ha-ha, pederu, ha-ha. Moje finale bilo je bolje od tvog. Meč se ipak završio u moju korist, ha-ha. Nokdaun, pičko žandarska! Doktor Kornjača i još nekoliko stažista s medicinskim sestrama utrčali su u sobu, a iza njih bio je inspektor. Smejao sam se iako me je stomak urnisao od bolova, svi su začuđeno gledali, onda je doktor Kornjača tražio karton i video da je na stolu pored mene, a kad ga je podigao, svi su ugledali prazan tanjir u kome su sada bili samo tragovi paradajz čorbe. Jedna glupa paradajz čorba i sklonost ka lošoj glumi, to te je skinulo s mog jebenog vrata, smrade mafijaškojebljivi, ha-ha! Video je on to i mahnito brisao čorbu s lica. A onda je počinio grešku svog života. Pred svima se zaletio da me ubije. Izvukao je pištolj, ali ladno su ga njegovi zaustavili na vreme... Komnenović i još neki, pojma nisam imao kako se zovu. Bravo pubovi, bravo.

„Ako hoće da me razapnu i zakucaju“, drao sam se, „to samo znači da sam Bog, idiote majmunski glupi!“

Držali su ga, on se drao kako hoće da me ubije, a sve osoblje bilo je šokirano dok je gledalo Kluzoa kako mu otimaju pištolj i obaraju ga na pod.

Lica crvena boja.

Pobeda je moja.

22.

Na saslušanju mi je bilo dozvoljeno da se branim sa slobode. Suđenje je bilo zakazano za mesec dana, s obzirom na moje zdravstvene tegobe. Sistem je žurio da me po svaku cenu sjebe, ali meni je bilo bolje. Bilo mi je bolje i to je bilo nešto. Nisam imao još mnogo da živim, pa sam rešio da uradim prave stvari. Bio sam u hotelu *Šumadija* i poslednjom lovom plaćao smeštaj i advokate. Brisali su svoje cipele mojim snovima umesto otiračem. Svi su bili tako ozbiljni kao da oni umiru. Meni se samo živelo još malo. Želeo sam da se ispravim, da probam da uradim sve što mogu da odem na miru. Nisam znao da je to bilo nemoguće. Moje glavobolje i kašljanje krvi bili su povremeni, ali na lično insistiranje bio sam pušten iz bolnice. Izgleda da se načelnikova žena ložila na mene, pa je to bilo to. Ah, da, nikako sebi nisam mogao da dozvolim da propustim najbolju žurku svih vremena - moje suđenje. Advokati su donosili laptopove i koristili se njima da pišu gluposti i moje iskaze kao da nisu umeli da pišu olovkama ili penkalima ili čime već. Bio sam isuviše mator za ova sranja. Pitao sam ih za famozni Fejsbuk i slična sranja. Sredili su mi nalog za deset minuta. Rekao sam im da potraže izvesne osobe: Branku, Isidoru, mog strica Milorada, mog ujaka Božidara, inspektora, Nikšu, komšiluk sa Žabljaka, mladog doktora, doktora Kornjaču, majstora Tozu, Božena i njegove. Poslao sam im svima čestitke, trebalo me je izdržati.

A onda sam im tražio da mi pronađu Danu. Tražili su satima, ali je nisu našli. Ali našli su izvesnog Aksentija s njenim prezimenom. Matori skot 'ladno je imao nalog na Fejsbuku, ali kako, kako kad nije imao ništa, ni TV, samo slike svoje porodice iz paleolita i jedine osobe ljudskog roda za kojom mi je srce kucalo. Rekli su mi da to može i preko mobilnog. Bravo, genije, to ti nije palo na pamet. Poslali su mu poruku da tražim Danu. Niko nije odgovorio tog dana.

„Da li si siguran da nije ništa bilo između tebe i Isidore?“

„Našli su sobaricu iz hotela Srbija koja kaže da si imao svinju u WC-u, šta si, pobogu, radio sa svinjom u WC-u?“

„Mirko je doneo opasne dokaze protiv tebe. Da vidimo... slomljena tri rebra, fraktura lobanje. čak si i priznao lekaru da si ti bio kriv!“

„Postavlja se pitanje neplaćenog poreza!“

„Tvoj ujak Božidar kaže da si.“

„Tvoj stric Milorad kaže da si.“

Svakog dana sam se smešio ovim glupostima kojima su me neumorno obasipali. Napad na službeno lice. Npropisno držanje životinje. Silovanje. Prebijanje. Opijanje. Vređanje i opscenosti na javnom mestu. Nezakonita kupovina stoke. Sumnjivo poreklo kupljenog imanja (hvala, Nikša). Nezakonito posedovanje vatrenog oružja zbog neobnovljene dozvole. Sodomija. Ubistvo krave. Ubistvo kamena. Ubistvo drveta. Neizlečivi alkoholizam. Narkomanija (uau).

Niko mi na Fejsbuku nije odgovarao. To je bila moja sreća. Svi su bili tamo, ali niko nije sa mnom hteo da razgovara, niko mi se nije javljao na telefon, niko nije ni probao da me obiđe u bolnici. Rešio sam da odem na grob svoje majke.

23.

Išao sam uzbrdicom i znao sam da me dva glupava pseta inspektora kurtona prate, mada je to više bila uvreda za pse. Kako je neko mogao da se bavi takvim stvarima? Bili su u kolima po ceo božji dan i po celu đavolsku noć, parkirani ispred hotela gde sam bio smešten, čekali i vrebali svaki moj pokret i potez. Išao sam uzbrdicom, oni su bili na šatro diskretnoj razdaljini iza mene, ugojeni, loše obučeni, jebote zadihani od mene, a ja sam umirao. He-he, pederi, ajmo malo, džogirajte za ulovom. Potrčao sam namerno iako mi je pripala muka, ali odmah iza kapije seo sam na klupu da predahnem i zapalim pljugu i merim vreme. Trebalo im je više od minuta da prođu zadihani i zajapureni kao da su ne samo jeli ljute papričice nego i da im ih je neko turao u bulju.

„Kupite sveću za dvajes dindži i gratis vam stavljam na grob!" prokenjao sam.

Pogledali su me i probali da skrenu pogled negde drugde, ali sam im toliko pogodio ponos kaldrmom da se veći uznemirio.

„Majku ti jebem u pičku, sa' ću."

„A, a, pazi šta radiš", pokazao sam na ekipu u daljini. Svi su bili u crnini, sastavljeni od ozbiljne momčadi koja je evidentno sahranjivala nekog krimosa.

„To su mi rođaci iz Nikšića, a dok ti pozoveš patrolu, muda su ti obešena oko mog priveska za ključeve. Mada nisam siguran koliko će se videti. Mislim, tvoja muda."

Pogledao je u ekipu i iskulirao. Ovo je bilo divno. Ustao sam, potapšao ga po ramenu i šapnuo mu nežno:

„Evo, sad dok te tapšem po ramenu, oni slikaju i sad znaju koji me pandur maltretira, nadam se da nemaš porodicu."

Ako su želeli da budem zlikovac, ja sam bio voljan da im to dam. Otrgao se i odaljio od mene, i povukao drugog psa.

„Pozdravite inspektora Jajana... pardon, Dragana!" vikao sam dok su bežali s groblja.

Njen grob bio je tužan. Posle one farse nije me ni čudilo. Bila je divna žena, doživela je duboku starost kakvu ja nisam zasluživao. Mog oca jebivetra, mene još goreg, volela nas je i bila uvek tu. Bio sam opasan skot bez imalo razumevanja za život, a to je, nažalost,

nagazilo i razumevanje za moju majku. Da sam ranije obraćao pažnju, bilo bi bolje, da je sad bilo važno - nije. Sve se promenilo, život je bio kolosalna jebada mene i opet se sve vrtelo oko mene. Seo sam na grob i prisećao se svega. Ta žena bila je divna, ništa manje, ništa više. Ja sam bio krelac, celog života. Ona je cenila i prećutno se sramotila mojih knjiga i emotivnih ucena i bila tampon zona između mene i porodice koja me je mrzela, a kada sam zaradio prvu lovu, veću lovu, svi su me voleli, ali kada sam je spiskao, opet me nisu voleli. Njena pitanja koja su me izluđivala, njena nežnost i želja da mi se približi dok sam bio klinac, i usvajanje mojih žargonskih lupetarija i strpljenje... beskrajno strpljenje. Ništa više nisam imao, čeznuo sam za malo toga. Izgubila je dvoje dece, imala je samo mene i opet nije gubila nadu iako sam bio krelac i odbacio je. Kakav sam skot, a? Pretpostavio sam da su do sada psi skapirali da sam ih ložio, jer sam sedeo na grobu daleko od onog koji mi je poslužio kao diverzija da, eto, posedim pet minuta sam i da se ispovedim rođenoj majci i ostavim joj glupi cvet. Ne znam ni koje je marke bio. Tih dana sve je bilo u nekim markama. Krenuo sam ka volvu, psi su mislili da ih ne vidim. Čoveče, koji glupani.

Pratili su me do hotela, mahnuo sam im dok sam zaključavao auto, veći pas mi je pokazao srednjaka. Okrenuo sam se, skinuo pantalone i gaće, pokazao mu dupe i dozivao ga rukom.

„To bi hteo, a?“ vikao sam.

Ostali su u kolima, to me je strašno pogodilo. Zakopčao sam pantalone i ušao u hotel. Moji psi advokati bili su tu. Imao sam i ja pse. Nisam ih ni pozdravio, samo sam ušao u spavaću sobu i legao u krevet. Ogroman krevet, ogromna soba. Eto šta sam imao, ni kuću, ništa. Ha-ha, kako mi je bilo smešno. I onda sam se setio Jelenka. Uffff.

Doručkovao sam neviđeno odvratn doručak. Šatro viršla sa šatro jajima i šatro parčetom šatro paradajza. Sve je bilo grozno, bolje da sam popio pivo. I to moju omiljenu tadašnju marku - oni bar nisu menjali ukus. Kelner je bio ljubazan, ali doručak je bio odvratn. Odjebao sam doručak i tražio od kelnera pivo.

Šest piva kasnije, krenuo sam do svoje bivše kuće. Psi su me pratili, oh kakvi glupani. Kao da sam hteo da raznesem pola Balkana ili ubijem novorođenče, ili kao da sam bio političar koga je duvanska

mafija htela da smakne. Alo! Ja sam samo bio seronja pisac i nije me zanimalo ništa osim alkohola i pičaka. Zar ne? Ne. Sistemska svila i kadifa preko njihovih neukih mozgova vrtela ih je oko prsta moćne kučke sa dva imena. Novac i Moć. A ja jebivetar umirem, ha-ha. Svi su komedijaši ovih dana. Došao sam do kuće i gledao je iz auta. Faliće mi ovo parče krša. Branka i ja ložili smo se prvih godina da pravimo baštu i da u dvorištu iza sadimo drveće, i bili smo kao jedno nas troje. Ova kuća, ona i ja. Odvezao sam se do *Višnje*. Tu sam bio rezident ranije, nadao sam se da se stvari nisu promenile. Ušao sam i primetio da su i oni u međuvremenu nevešto renovirali kafanu, verovatno da bi podigli cene pića. Popio sam dosta i vratio se u hotel. Bilo mi je loše.

24.

„Gospođica Stanisavljević neka uđe.“ Sudili su mi za tuču na sahrani.

Sredila se, mamu joj jebem, bila je skockana tako da bih joj strgo tu suknju i pocepao blejzer i silovao naočigled celog suda. Bilo je fer da to pomislim pošto će ionako da me druka. Gledali smo se sve vreme od momenta kad je ušla pa dok je nisu postavili na mesto. Ono što sam gledao po američkim filmovima u boji, a sve u vezi sa sudom, nije imalo nikakve veze s ovim ovde. Ovo je bilo upola manje od omanje učionice i smrdelo je na komunističkog dizajnera enterijera. Drvene klupe, ha-ha. Ovde su bile stolice, i to verovatno dovučene iz nekih kancelarija tu negde. Nervozno sam se držao za ivicu stola i ispod primetio nekoliko hiljada zalepljenih žvaka kao nekada u osnovnoj školi. Advokat me je pogledao zabrinuto, ali klimnuo sam mu glavom i on je popravio naočare. Podsetio me je na silovanu kornjaču. Iza mene, sedelo je celo pleme Milinkovića i njihove familije resto koja se i nije tako prezivala. Svi su hteli da vide velikog pisca u govnama. Cela moja familija koju sam mrzeo i ja evidentno smo delili isto mišljenje. Nikad nije kasno za pravi debakl. Branka se predstavila sudu i počelo je ispitivanje. Trebalo je da mi bude zabavno.

Postaviše joj prvo pitanje.

„Nikada nije bio nasilan, ne.“

Drugo.

„Da, mnogo pije, ali nije nikad bio nasilan.“

Treće.

„Mislim da je to uradio zato što je bio pijan.“

Četvrto.

„Ha, pa da, ali ko sam ja da sudim o tome?“

Mole je da odgovori na pitanje.

„Nismo. Nismo imali odnose poslednjih nekoliko godina, pa šta?“

Peto pitanje.

„Nije. Po mom mišljenju, on je opasan samo po sebe.“

Mole je da objasni.

„Nikada nije nikoga povredio, osim u samoodbrani, i ja sam bila očevidac u takvim situacijama. Imajući u vidu njegovo stanje...“

Mole je da objasni njegovo stanje i način samoodbrane.

„Kad je neko popularan, svi mu prilaze i svi ga gnjave. Jednom je neki čovek nasrnuo na mene i pretio Dragutinu da će ga ubiti ako išta pokuša i Dragutin mu je polomio ruku.”

To je bila moja devojčica.

Odbrana.

Prvo pitanje.

„Da, ali i ne.”

Mole je da objasni kako to misli.

„Pa eto. Jednostavno tako.”

Odbrana se povlači.

Sjajno, izgleda da sam više bio favorizovan od strane tužilaštva, pošto sam ovako i ja mogao golim kurcem da se branim. Objasnio mi je advokat, to je strategija.

Pop je nosio sako, čak je malo i doterao bradu. Pomagali su mu da hoda, rebra su mu bila skršena. Oko mu je bilo otečeno kao dupe bizona kojeg je ujela zvečarka. Ha-ha.

Prvo pitanje.

„Bogohulnik.”

Drugo pitanje.

„Nasilan, dabome.”

Treće pitanje.

„Jeste.”

Četvrto pitanje.

„Bilo nam je čudno da neko ne želi sveštenika na sahrani, pa smo bili zbunjeni.”

Peto pitanje.

„Pretio je rekavši da su mu rođaci u tajnoj službi, a onda je... nahuškao svinju da mi prenese zarazne bolesti.”

Šesto pitanje.

„Zamolio sam ga da bude miran.”

„PRIGOVOR!” drao se moj branitelj. „Prema svedočenju više svedoka, sveštenik je ignorisao želje ožalošćenog!”

Sudija se promeškoltio.

„Usvaja se”, reče i protrese svoj podvaljak. Staro govedo je to bilo, umorno baš kao i ja, samo još više.

Sedmo pitanje.

„Gurnuo me je u grob i slomio mi rebra.“

Grupno kikotanje prolomilo se salom. To su bili Milinkovići, sad im je bilo simpatično. Sve ološ do ološa. Ali moj neki narod.

Osmo pitanje.

„Pobegao je s lica mesta, i Bog će mu suditi za nedela.“

„A ti si stari prdonja“, nisam mogao da se suzdržim, „i pomoćnici ti se biju ko devojkice!“

„Mir! Ne ometajte suđenje, Milinkoviću!“ Podvaljak se tresao.

Deveto pitanje.

„Ne.“

A onda opet moja fenomenalna odbrana.

Prvo pitanje.

„Između ta dva. loš čovek.“ Lepo su počeli.

Drugo pitanje.

„Nije. Da je kršten, ne bi se tako ponašao.“

Treće pitanje.

„Zato što je to uobičajena ceremonija.“

Četvrto pitanje.

„Pa ako ne žele, mogu da kažu.“

Peto pitanje.

„Pa, moja usluga je sto evra, naravno tu su još moja dva pomoćnika, svakom još po pedeset, to je uobičajeno.“

Šesto pitanje.

„To su klevete. To nikada nije dokazano. Taj dečak je došao da se pomoli i...“

„PRIGOVOR“, tužba se javila. Nije se njemu sudilo. Moji su se povukli. Pauza. Pio sam vodu s automata kao ožedneli Tarzanov slon Tantor, i nije mi bilo dosta. Branka se pojavila.

„Jesi li dobro?“

„Evo vidiš“, odigrao sam robotski brejk-dens rukama, „kidam fazon.“
„Budalo.“

„Bila si super. Trebalo bi češće ovo da radiš. Vidim te kao zvezdu.“

„Tebi je sve smešno. Prekini, kretenu!“

Pogledao sam je ozbiljno.

„Ne, draga, meni mnogo šta nije smešno, osim te tvoje suknje koju nosiš, ali ta dušebrižnička žalost kojom se kitiš ko deca na karnevalu u Rijuu je nešto posebno, zaista. Svaka čast.“

„Ti znaš da te volim, Dragutine. Znaš!"

„A, pa da. Koja sam ja budala. Pitam se samo kako mi je promakla manifestacija tvoje ljubavi dok si se TUCALA S MIRKOM! Dozvoli da pogodim, išla si putem i slučajno se saplela i PALA NA IMPOTENTNI KURAC MALOUMNOG TABLETOMANA?! Nekoliko ljudi pogledalo je u nas. Moji advokati krenuli su prema meni.

„Zajebi, Brankice, to je to. Nisi ti loša osoba. Trebalo ti je nešto, ja to nisam imao, i jebiga."

Advokati su me zgrabili i odvlačili od nje. Plakala je, bolje reći ridala kao krava, kao Isidora kad bi plakala, ali nikad nije.

„Dobra si ljubavi, ali jebiga!" drao sam se kroz hodnik dok su me vukli dalje od nje.

Pauza gotova. Milinkovići su bili na redu, a tužilaštvo je krenulo od najslabije karike. Moje bratanice. Jedva su joj oduzeli lizalicu.

„Kako bi opisala svog strica u nekoliko reči?"

Odgovor.

„Ali zar te nije udario, gurnuo u raku?"

Odgovor.

„Zabavno? Errr... ali imaš povrede?"

Odgovor.

„Nije to ništa?! Kako ništa, ruka ti je u gipsu!"

„PRIGOVOR!" Evo ih moji psi. „Navode svedoka!"

Podvaljak je odlučio da se prigovor usvaja.

Tužilac se znojio.

„Nemam više pitanja."

Odbrana. Moji psi.

„Koliko ti je godina?"

Odgovor.

„Da li je istina da si imala prelom noge pre tri godine?"

Odgovor.

„I ko je platio za operaciju?"

Odgovor.

„PRIGOVOR!" Njihovi psi. „Nije relevantno za slučaj!"

Moji psi.

„Časni sude, samo ukazujemo na privrženost tuženog prema svedoku, to je sve!"

Podvaljak govori.

„Odbija se prigovor!"

Moji psi nastavljaju.

„Da li je istina da je ovde optuženi bio odgovoran za nered na sahrani svoje majke?"

Odgovor.

„Nemamo više pitanja."

Moji psi bili su žedni krvi, zaista jedina dobra investicija u poslednjih milion godina mog života. Tužibabe pizde kao ribe nepozvane na rođendansku žurku poznatog košarkaša. Ja uživam.

Zovu mog strica. Jedva hoda, sav je mator i odrtaveo.

„Da li je optuženi nasrnuo na vas?"

„Ma mi tako stalno, gluposti."

„Da li je on nasrnuo na vas, odgovorite!" drao se Podvaljak.

„Otkud znam, mator sam, možda sam i ja na njega!"

„Setite se!"

„Seti se ti kad sam ti bio s majkom u vozu za Beč!"

Cela sala umirala je od smeha, sudija Podvaljak je pizdeo, bilo je divno.

„Bićete udaljeni iz sudnice i stavljeni u pritvor zbog nepoštovanja suda!" Podvaljak je penio.

„Nepoštovanja sranja! I tvoja mama je bila u vozu!" još jedna provala, suze i sline tuširaju sto ispred mene, cela sala galami i umire od smeha, samo se popovi krste.

„To je to! Uhapsite ovog čoveka zbog nepoštovanja!" Podvaljak se buni.

Stric se smeje i gleda me i drži stisnutu pesnicu kao da mi poručuje da je uz mene, dere se: „E bar ću se naspavam ko čovek, a čujem ima i topli obrok. I da se na miru desnom rukom prisetim kako ti je majka bila dobra tamo oko Mađarske!"

Ispadaju šrafovi, cirkus je u gradu. Nekoliko minuta i dreke podvaljka i svi su se smirili. Pozvali su ujaka. Oh, ne.

„Da li je optuženi započeo tuču?" tužibabe su se sad hvatale za slamke. Popovi su bili sjebani načisto.

„Da ti kažem ja ovako", znao sam šta će da bude kad započne rečenicu na taj način, „jebem ti ja i majku i oca i sve."

Podvaljak: „Uhapsite ga, uhapsite sve ove ludake!"

Panduri su stajali zbunjeni jer je samo Milinkovića bilo više, a gde su svi ostali. Trebala im je armija da nas sve zajedno sa mnom pohvataju. Isterali su sve koji nisu bili na listi svedoka, bilo je tu neprijatnih scena, ali ne toliko kao što će ih tek biti.

Sudnica je bila olakšana za desetinu ludaka. Čuo se njihov žamor ispred, ali niko od njih više nije ulazio. Bio sam zaprepašćen. Momenat ljubavi, san, smeh, poljubac, plač, bili su uz mene! Slatka predaja tužilaštva se nazirala, ali i oni su imali još pokoju da otresu pre nego što smo ih potukli mučki.

Pauza.

Izašao sam ispred sudnice i cela preživela i neuhapšena familija bila je tu. Svi sa sahrane, nekima masnice još nisu zacelile, i pušili su i pili, obezbeđenje je probalo da ih smiri, ali bilo ih je mnogo. Svi su me videli u tom trenutku i krenuli prema meni.

„Šta je, magarče? Mislio si da ćemo.“

„E, budalo jedna.“

„Kukala ti majka, jadna tvoja majka.“

„Matori, imaš neko duvanje.“

Okrenuo sam se i otišao od njih. Otišao sam u WC da se umijem. Kako je to bilo smešno, morao sam da izgubim sve da bi ovi kromanjonci stali uz mene. Nisam mogao da procenim, bio sam glup, da li su stali uz mene jer sam bio familija ili zato što nisu imali pametnija posla, ili zato što sam umirao? Love nisam imao, tako da se to računalo za nešto. Ali zašto su sad svi oni bili tu? Bili smo totalno otuđeni čitavog života i svi su sad došli, pa čak i oni koji mi nisu bili rod i nisu ni znali da sam pisac niti ih je bilo briga. Kakva ludnica. Ovo je bilo tek prvo suđenje od svih koja sam imao, video sam inspektora kad sam izašao iz WC-a i on me je potapšao po ramenu. Čoveče, kakva pizda. Šta se dešavalo ljudima, bre, ovde?

Pauza je bila gotova. Bilo je vreme da tužitelj i moj advokat zaratuju oko koske.

Tužitelj: „Evo, videli ste kakvih ljudi ima.“ Kako je počeo loše, sam bih sebe bolje osudio.

„Neuračunljiv čovek, dovoljno star, ali nesposoban da vodi normalan život.“ Čulo se potmulo buuuu. Podvaljak je i dalje insistirao da bude red i mir.

„Alkoholičar, sumnjiv za još mnogo drugih slučajeva, ali danas za skrnavljenje crkve i njenih uzvišenih službenika, odnosno podanika, pravih vernika koji su samo nudili svoje usluge. I kakav to čovek dolazi na sahranu svoje majke i vodi svinju? Videli ste sve, i njegovu familju i ove jadne prebijene sveštenike, i molim vas da imate u vidu da ovaj čovek, Dragutin Milinković, bez obzira na svoje zdravstveno stanje zaslužuje najstrožu kaznu i osudu zbog nanošenja telesnih povreda ljudima koji su samo došli da rade svoj posao. Hvala.“

Prvi deo mu nije bio loš, ni ja to ne bih bolje, al' onda je počeo previše da se poziva na popove i sranja i mislim da mu to nije trebalo. Bilo je nebitno. Zanimalo me je koliko mi je odbrana elokventna. Počeli su moji psi jer je taksimetar otkucavao žešće.

„Ovaj čovek pred vama je ljudsko biće.“

Oh, ne, zašto Amerika, sine, pa daj udri srpski, jebo ga ti.

„On je ono što bi svaki čovek trebalo da bude!“

Gutao sam knedle, obesiće me za jaja.

„Čovek koji pomaže ljudima, životinjama...“.

Sudija samo što nije zaspao, podvaljak mu se prosuo po rokovniku. Rešio sam da začinim.

„Izvinjavam se, sudija!“

Advokat mi se prenerazio, sudija se preneo iz polusna u javu i pravio da nešto zapisuje.

„Je l' mogu ja, bolje ću!“ morao sam.

„Sedite na mesto, Milinkoviću, dok vas sud ne pozove!“

„Znate šta, masni ude... ovaj... časni sude! Ja umirem za neko vreme, ako ćemo da gubimo vreme na glupe recitale mojih advokata, onda me bolje odmah zatvorite, al' ja bih želeo nešto da kažem.“ Tišina u sudnici. To je bila najlepša tišina u mom životu. Sudija je pogledao mog advokata, a ovaj je slegnuo ramenima i vratio se na mesto.

„Izolite, gospodine Milinkoviću, imate li nešto da kažete?“

„Ehm“, ovo je sve što sam hteo da uradim, da vidim, da čujem. „Imam.“

Tišina je bila sablasna kao zvuci iz sobe moje pokojne babe kad sam bio mali, dok nisam shvatio da je to hrkanje. Nakašljao sam se preglasno. Krv mi je išla na usta, ali sam bio trezven i svoj. Ovo je bio moj trijumf. Ovo je bila moja članska karta za Valhalu.

„MILINKOVIĆI, UDRITE PO SVIMAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!“

U tom trenutku cela familija koja je prisluškiivala proces s druge strane vrata, provalila je unutra i počelo je lemanje, svi po svima, žene po deci, muški po policiji, moja bratanica odvalila je volejčinu u facu tužioca koji se krio na podu. Vratili su joj lizalicu. Nekoliko pandura upalo je još, ali su svi dobijali po tintarama, i to kišobranima i štapovima koje videh onomad na okršaju na groblju, moji advokati dobijali su po rebrima od mojih rođaka, a ja sam skinuo pantalone i u gaćama skočio na sudijin sto. Njegovi psi su se zaleteli ka meni da me smaknu, ali Milinković, ko zna koji, obojicu ih je srušio kao da je to bio ragbi meč. Oni su se pridigli i leмали ga po glavi, ali ja sam mogao da uradim svoje. Dohvatio sam sudiju za kragu i iskezio mu se ludački.

„MILINKOVIĆI, STOJ!“ kriknuo sam tako glasno da su se svi paralizovali. Tražio sam ga po sudnici pogledom. Izvukao je pištolj i krio se iza svog podređenog. Inspektor Kurton! Uperio sam prst u njega.

„NJEGA JEBITE, POLAKO ALI DUUUUUGO!“ Moja familija je kao čopor zombija nasrnula na njega, i koliko god da im to nije bila dužnost, podređeni su se sklonili bez reči i ostavili govna na suvom. Pogledao sam sudiju.

„Evo ti pravde, jebem ti mater! Zapamti, sudija, NIKAD NIJE KASNO ZA PRAVI DEBAKL!“

Neko me je s leđa udario i pao sam u nesvest.

25.

Dolazili su mi na grob, posečeni. Dolazili su mi na grob otuđeni. Fanovi. Bivše ribe. Buduće. Dolazili su klinici i pili vino. Dolazila je familija da ih otera i oda počast. Ali vraćali su se posečeni, otuđeni, fanovi, alkosi, mrzitelji, svi su se vraćali kao gljivično oboljenje. Ono što nisu znali bilo je da nisam bio mrtav. Sredio sam to podmitivši preostalim parama osoblje bolnice. Pobegao sam. Čak sam i ja preodeven posećivao svoj grob. Genijalno. I otišao sam u kafić. Tamo su imali internet i otišao sam na Fejsbuk. Ukucao sam šifru i ulogovao se. Imao sam jednu poruku.

„E, brate, fališ nam, samo da znaš.

Vreme je sad super, sad bi moro da dođeš! :)

Rakija te čeka :)))) i još neko.

Žaklina se žali da joj fališ, ali Jelenko se duri i kad god te pomenemo, ode od nas :)

Isidora je uginula, valjda od tuge. Evo ti i slika kako se Žaklina i Jelenko vole hahaha :)

Nikša."

Srce mi je otkazalo dok se slika učitala.

Table of Contents

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)